

## Introducere

Epistola către Evrei se adresează creștinilor, atât creștinilor adevărați cât și creștinilor cu numele, care au ieșit din iudaism, dar care țineau încă cu tărie la slujba divină iudaică și la practicile ei. Ei erau în pericol să se lase descurajați și să se reîntoarcă la rânduiala veche a lucrurilor, deoarece ei s-au văzut înșelați în realizarea speranței lor în Hristos ca Mesia pământean și astfel erau expuși prigoanelor.

Duhul Sfânt le arată că această ordine pământească a lucrurilor era numai temporară, și scoate în evidență supremația creștinismului, ordinea nouă a lucrurilor, în care totul este ceresc și statornic. În acest scop El Se referă la contrastele dintre aceste două orânduiri, fiecare la timpul ei fiind ridicată de Dumnezeu. Duhul Sfânt însă arată totodată lucruri în care aceste două orânduiri se aseamănă. Prin aceasta El le face clar că prima orânduire, care consta din umbre și imagini, a trebuit să facă loc celei de-a doua orânduiri, care are a face numai cu realități.

Scriitorul epistolei înaintează pas cu pas în expunerea sa de idei. El îndepărtează bucată după bucată iudaismul, ca să înlocuiască aceste părți cu ceva mai bun. În ultimul capitol el constată în cele din urmă necesitatea de a renunța ferm la vechiul sistem în totalitatea lui, al cărui timp trecuse, ca să te unești cu Hristos în afara taberei, purtând ocară Sa. În final el arată de asemenea, că aceia care rămân uniți cu prescripțiile iudaice nu au nici un drept să mănânce de la altarul credincioșilor. În partea principală a epistolei scriitorul arată de asemenea cititorilor săi urmările îngrozitoare care stau în directă legătură cu renunțarea la creștinism.

Fie ca Domnul în har să elibereze pe acești credincioși de iudaism, și anume direct înainte de nimicirea definitivă a Ierusalimului și a Templului, care vor pune realmente capăt prescripțiilor serviciului divin iudaic! Ce bucurie pentru aceia care sunt uniți cu un Hristos ceresc, care este „Același ieri și azi și în veșnicie” (Evrei 13.8)!

Scriitorul epistolei nu ne face cunoscut numele lui. El nu se prezintă ca apostol, deoarece el dorește să ne îndrepte privirea numai spre Isus, Marele Apostol și Marele Preot (Evrei 3.1). El se face una cu destinatarii scrisorii și se numără cu aceeași grupă de persoane care de mult timp stăteau în legătură cu Dumnezeu. Aceasta era într-adevăr poziția iudeilor: pentru ei creștinismul, această legătură nouă cu Dumnezeu, s-a legat ca să zicem așa de o relație veche. Pentru păgâni, care aveau legături numai cu demonii, nu a fost așa (1 Corinteni 10.20-22).

## Capitolul 1

*„Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul ...” (1.1).*

Epistola începe cu ideea că Dumnezeu a vorbit. Ce realitate de neînțeles! Dumnezeu a dat o revelație despre Sine Însuși și despre planurile Sale. Pe parcursul timpului El a făcut aceasta în două feluri:

1. mai întâi prin profeți
2. apoi direct prin Fiul.

Cuvintele lui Dumnezeu au fost încredințate iudeilor. Aceasta era în toate privințele un privilegiu mare (Romani 3.2). Dumnezeu a vorbit mai înainte „părinților”, deci la înaintașii poporului iudeu din vremea aceea, căruia aparțineau destinatarii scrisorii. Expresia „părinți” o găsim deseori în Noul Testament (Ioan 7.22; Faptele Apostolilor 13.32; Romani 9.5; și așa mai departe). Dumnezeu le-a vorbit în multe rânduri sau deseori și în multe feluri, prin aceea că El le-a dat succesiv revelații progresive despre planurile pe care El voia să le îndeplinească. Aceasta a avut loc prin profeți, oameni sfinți ai lui Dumnezeu, care au vorbit conduși de Duhul Sfânt (2 Petru 1.21).

Seria lor a început cu Moise<sup>1</sup>, cel mai proeminent dintre ei, așa cum el este numit în Deuteronom 34.10: „În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise.” Seria profeților se întinde pe o perioadă de timp de mai mult de o mie de ani și se încheie în Vechiul Testament cu Maleahi. Toți acești profeți au vestit în revelații tot mai clare pe Acela care trebuia să împlinească cuvintele vestite de ei.

Moise a zis: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de El!” (Deuteronom 18.15). Și Maleahi, ultimul profet al Vechiului Testament, vestește: „Iată, trimit pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea. Și Domnul pe care-L căutați va veni deodată la Templul Său; și Îngerul legământului în care găsiți plăcere: iată, vine, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 3.1).

După ce Dumnezeu a vorbit părinților în această perioadă lungă de timp în felul acesta, la sfârșitul perioadei, deci „la sfârșitul acestor zile”, El „ne-a vorbit în Fiul”. Dumnezeu Însuși vorbește în El, deci nu mai vorbește indirect prin mijlocirea bărbaților care au fost călăuziți de Duhul Sfânt. Și cât de superioară era această revelație, această nouă relație a lui Dumnezeu cu iudeii, față de ce au avut ei până acum! Dar ea s-a legat împreună cu relația veche. Dumnezeu a vorbit atât „prin profeți” cât și „în Fiul”, în aceasta constă egalitatea. Diferența constă în aceea, că în cazul al doilea Dumnezeu Însuși este vorbitorul, în timp ce în primul caz El a vorbit poporului prin intermediere<sup>2</sup>.

Faptul că Dumnezeu a vorbit în Fiul, introduce gândul întrupării ca Om, dar totodată și descrierea întregii glorie a Persoanei Sale. Și ceea ce iese în mod deosebit în evidență în acest capitol cu privire la demnitatea Persoanei Fiului este dumnezeirea Sa în umanitatea Sa: Dumnezeu S-a coborât în mijlocul nostru.

*„... la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul – pe care L-a rânduit moștenitor a toate, prin care a făcut și lumile –” (1.2)*

Dumnezeu L-a făcut pe Fiul Său „moștenitor a toate lucrurile”. Aceasta presupune și umanitatea Lui, căci după ce El a suferit ca Om și ca Cel înviat a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu, Dumnezeu, potrivit planurilor Sale, I-a supus la picioare toate lucrurile și I le-a dat în posesiune (Filipeni 2.6-11; Psalm 2.8). Dar El trebuie ca Fiu să posede toate lucrurile în glorie.

---

<sup>1</sup> Enoch, care potrivit cu Iuda 14 de asemenea a prorocit, nu era încă un profet în Israel.

<sup>2</sup> Când Dumnezeu a vorbit prin profeți, El a rămas diferit de ei; El S-a folosit de ei ca gură a Sa. Dar în Fiul, Dumnezeu Însuși a vorbit, nu printr-un altul, nu ca Tată și nici în persoana Tatălui, și nici prin Duhul Sfânt; deoarece El nu S-a folosit de o persoană din afara Dumnezeirii, ci de o Persoană divină, și această Persoană era Fiul (din prefața la traducerea Bibliei în limba franceză de John Nelson Darby).

Mai mult chiar. El este și Creatorul. Prin El Dumnezeu „a făcut lumea”, aceasta înseamnă, spațiile largi ale universului acesta: tot ce există în timp și spațiu. Un adevăr la care scriitorii sfinți mereu insistă cu putere (Ioan 1.3,10; Coloseni 1.15,16) și ne arată gloria și puterea Fiului. El este Cel care a făcut lumile, care își urmează traiectoria în ceruri și vestesc gloria lui Dumnezeu. Tocmai acest Dumnezeu ne-a vorbit.

*„... fiind strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale și susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui, după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (1.3).*

El este strălucirea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Lui – o altă trăsătură caracteristică a mărimii Sale dumnezeiești. El este în Persoana Sa revelarea lui Dumnezeu Însuși. Așa cum lumina ni se face cunoscut prin strălucirea ei, tot așa noi vedem luminând în Hristos razele gloriei lui Dumnezeu, aceasta înseamnă: desăvârșirea. Așa ne revelează El pe Cel care „locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia” (1 Timotei 6.16). El este strălucirea Ființei Sale și întipărirea a ceea ce Dumnezeu este în Sine Însuși. Așa cum o pecete pusă pe ceara roșie de sigilii redă exact trăsăturile peceții, tot așa în Hristos s-a arătat în chip desăvârșit ce este Dumnezeu în totalitatea Sa.

El a fost văzut aici pe pământ în Persoana Sa, în tot ce El a spus și a făcut: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Și lui Filip i se spune: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: »Arată-ne pe Tatăl«?” (Ioan 14.9).

Afară de aceasta, El susține „toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui”. Cuvântul Lui posedă nu numai puterea divină de a chema toate lucrurile din nimic și să le așeze într-un sistem ordonat, ci și să mențină existența și ordinea lor și să le conducă. Fără puterea Lui și fără activitatea Lui permanentă, lucrurile ar înceta imediat să existe. Ele ar ajunge în dezordine și s-ar prăbuși în nimic.

Acțiunile acestei puteri s-au arătat atunci când Hristos a fost pe pământ. El a amenințat vântul și a spus mării: „Taci, Fii liniștită!” (Marcu 4.39). Porunca Lui neuzită a chemat peștii, ca să umple plasele lui Petru (Luca 5.4-6). Aceasta era gloria Domnului Isus ca Fiu al lui Dumnezeu.

Dar mai este încă o latură a gloriei Sale. Fără îndoială este o glorie divină, dar care a putut fi revelată numai în natura Lui umană:

- Evrei 1.3: „... după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate”.
- Evrei 2.10: „Pentru că I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșescă prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor.”

Răscumpărarea făcută pe cruce este lucrarea Sa proprie, dumnezeiască, a cărei glorie Îi aparține în totalitate Lui personal. Păcătoșii, pentru care ea a fost făcută, nu stau aici în câmpul vizual. Răscumpărarea este o lucrare pe care o putea face numai Acela care în același timp este Dumnezeu și Om. La gloria Sa de Creator El a adăugat gloria minunată a Răscumpărătorului, care este foarte sublimă și de o cu totul altă ordine. Minunate realități: Fiul, Moștenitorul tuturor lucrurilor, Creatorul, în care se face cunoscută măreția gloriei lui

Dumnezeu și Ființa Sa desăvârșită, este Cel care „prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor”. Cât de mult mărimea lucrării Sale înalță gloria Persoanei Sale!

Pe baza acestei lucrări El Însuși S-a așezat la dreapta Maiestății în locurile înalte, după ce El a făcut lucrarea. Aceasta este poziția Lui actuală ca Om. Dar El este și Dumnezeu. Să observăm: în acest loc El nu este, ca în Faptele Apostolilor sau în epistola către Efeseni, privit ca Acela care este dependent de Dumnezeu cu privire la învierea și înălțarea Sa. Aici El Însuși ocupă locul care I se cuvine de drept, după ce El prin Sine Însuși, prin jertfa Sa (Evrei 9.26), a făcut curățirea păcatelor.

El este Fiul, Creatorul, o Persoană a Dumnezeirii și în același timp este revelarea lui Dumnezeu. Acum însă El este și Mântuitorul înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Aceasta este gloria Lui personală, poziția Lui minunată ca Om. El este desigur Mesia, însă după împlinirea lucrării de mântuire El ocupă o poziție cerească.

Cât de potrivit era acest fapt să desprindă pe creștinii iudei de iudaism și să-i lege cu cerul! Și ce efect are și asupra inimii noastre, atunci când privim pe Domnul nostru Isus în glorie!

*„... luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei” (1.4).*

Scriitorul epistolei arată deci, că Domnul Isus în caracterul Său ales stă mai presus de îngeri, de creaturile cerești și de cei „tari în putere” (Psalm 103.20). El o face ca să arate caracterul ales al creștinismului, pe care el pe parcursul epistolei îl compară și cu alte trăsături de caracter ale sistemului iudaic. Dumnezeu S-a folosit deseori de slujba îngerilor în relația Sa cu poporul Israel și părinții lor. Iudeii aveau „Legea primită prin îngeri” și se lăudau cu ea (Faptele Apostolilor 7.53; Evrei 2.2; Galateni 3.19).

Apostolul va arăta acum supremația Persoanei lui Hristos pe baza diferitelor locuri din Vechiul Testament. Ea se arată în primul rând prin aceea că El a moștenit un Nume mult mai ales decât îngerii, un Nume care se cuvine numai Lui și prin care Dumnezeu a revelat ce este El. Aceasta ne-o arată versetul următor.

*„Deoarece, căruia dintre îngeri i-a spus vreodată: »Tu ești Fiul meu; Eu astăzi Te-am născut«? Și, din nou: »Eu Îi voi fi Tată și El Îmi va fi Fiu«?” (1.5).*

Aceasta este trăsătura de caracter care Îl deosebește în chip absolut pe Hristos de îngeri. El este Fiu. Desigur, îngerii ca și creaturi ale lui Dumnezeu sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu” (Iov 1.6), dar ei nu stau față de Dumnezeu în această relație minunată pe care o exprimă cuvântul „născut”. Cuvintele: „Tu ești Fiul Meu” arată că numai El este în felul acesta Fiul lui Dumnezeu. El este Fiu din veșnicie; dar acest Nume, care I-a fost dat aici și care arată această relație, este aplicat la Hristos, care a fost născut pe pământ. „Astăzi Te-am născut”: prin aceasta se exprimă relația Sa cu Dumnezeu în timp. El, Cel care era singurul și veșnicul Fiu, înainte ca să fi existat ceva, prin nașterea Sa minunată a căpătat această poziție minunată și aici pe pământ, așa cum îngerul a spus Mariei: „Sfântul care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu” (Luca 1.35). În afară de aceasta Isus S-a dovedit ca Fiu al lui Dumnezeu și „prin învierea morților” (Romani 1.3,4).

La această prezentare din Psalmul 2, scriitorul adaugă o altă afirmație: „Eu Îi voi fi Tată și El Îmi va fi Fiu”. Aceste cuvinte, care în 1 Cronici 17.13 se referă direct și literalmente la

Solomon, iar aici sunt aplicate la Hristos, arată că acum este vorba de relația Sa ca Om cu Dumnezeu. Ele Îl desemnează ca Mesia, ca Împărat în Sion, al cărui model era Solomon. Toate acestea arată cât de ales este Numele pe care El L-a moștenit; cât de mai presus de îngeri stă El!

*„Și iarăși, când Îl aduce pe Cel întâi-născut în lumea locuită, zice: »Și toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!«” (1.6).*

Demnității Domnului îi este dată o altă mărturie. Când El ca Cel întâi-născut este adus în lumea locuită, îngerii, cele mai înalte ființe create, care sunt cel mai aproape de Dumnezeu, trebuie să I se închine. Această expresie „Cel întâi-născut” desemnează poziția de frunte, așa cum se vede și din Psalmul 89.27. Aici El nu este ca în Romani 8.29 „Cel întâi-născut între mai mulți frați”, ci mai mult Cel întâi-născut în sensul din epistola către Coloseni (Coloseni 1.15,18), unde această expresie arată poziția Sa de frunte față de tot ce a fost creat.

*„Și despre îngeri zice: »Cel care îi face pe îngerii Săi duhuri și pe slujitorii Săi, flacăra de foc«; iar către Fiul: »Tronul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului; și un toiag de dreptate este toiagul Împărăției Tale; Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Tăi«. Și: »La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; și toate se vor învechi ca o haină și le vei face sul ca pe un veșmânt și vor fi schimbate; dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși«” (1.7-12).*

Îngerii sunt numai slujitori. Dumnezeu face cu ei ce vrea. Cu Fiul este altfel: Dumnezeu explică ce este El. Ca să arate aceasta, scriitorul epistolei citează două locuri remarcabile din Psalmi, care se referă la Mesia.

În Psalmul 45 se exprimă dumnezeirea Lui: „Tronul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului; și un toiag de dreptate este toiagul Împărăției Tale” (Psalm 45.6). În această stare El, chiar dacă El ca Mesia posedă un tron pământesc, pe care cândva îl va da mai departe (1 Corinteni 15.24), trebuie să posedă un tron, care este din veșnicie în veșnicie. Ca Mesia El va domni în dreptate, corespunzător caracterului Său personal, descris prin cuvintele: „Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea”. După toate suferințele Sale partea Lui va fi untdelemnul de bucurie, o fericire desăvârșită. El va avea în jurul Lui „tovarăși”, „prieteni ai Mirelui”, deci pe rămășița lui Israel, care vor avea parte împreună cu El de această bucurie. Dar chiar și în bucuria Lui, ca și în toate lucrurile, El este mai presus de tovarășii Lui (compară cu Evrei 12.2; Ioan 3.29).

Locul al doilea, preluat din Psalmul 102, descrie într-un mod mult mai sublim și mai clar gloria divină a lui Mesia. În acest Psalm suferim și noi la strigătul de durere al lui Mesia suferind: „Am zis: »Dumnezeul Meu, nu Mă lua la jumătatea zilelor Mele!«” (Psalm 102.24). Însă după aceea urmează răspunsul lui Dumnezeu, care este o mărturie minunată pentru Persoana lui Hristos: „Anii Tăi sunt din generație în generație. Tu ai întemeiat pământul la început și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale” (Psalm 102.24b,25). Acest Mesia smerit și umil este Creatorul sublim, care era înainte de toate lucrurile și va exista în veșnicie, când El

va transforma tot ce este trecător. În mijlocul creației schimbătoare și trecătoare, El este același, Cel neschimbător, un titlu care este folosit numai pentru Dumnezeu.

*„Dar căruia dintre îngeri i-a zis vreodată: »Șezi la dreapta Mea până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor tale”? Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moștenii mântuirea?” (1.13,14).*

Ultimul detaliu amintit aici întregește prezentarea gloriilor lui Hristos în descrierea unei poziții actuale. În acest scop este citat un loc din Psalmul 110, un Psalm pe care Domnul îl aplică la sine Însuși (Matei 22.43-45). Pe baza împlinirii lucrării Sale precum și după suferințele Sale și moartea Sa, dar și în baza măreției divine a Persoanei Sale Dumnezeu Îl așează pe locul cel mai înalt al onoarei și maiestății: „Șezi la dreapta Mea”. Această poziție minunată El o ocupă deja acum, în așteptarea momentului când ea va deveni vizibilă înaintea lumii întregi. Acesta este momentul când Dumnezeu va pune pe vrăjmașii lui Hristos sub picioarele Lui.

Căruia dintre îngeri i-a spus Dumnezeu un astfel de cuvânt? Cui putea El să dea vreodată un astfel de loc? Nici unuia! Contrastul dintre poziția lor și a lui Hristos este mare. Toate lucrurile Îi vor fi supuse, și până atunci El stă la dreapta lui Dumnezeu. Toți îngerii Îl adoră. Ei sunt numai duhuri slujitoare, supuse poruncilor lui Dumnezeu, slujitori ai lui Dumnezeu, care își fac lucrarea spre binele aceluia care vor moșteni mântuirea. Exemple de aceste slujbe găsim în diferite locuri din Faptele Apostolilor (Faptele Apostolilor 5.19; 12.7-10; 27.23). Cu toate că îngerii sunt invizibili pentru ochii noștri, fără îndoială și noi savurăm purtarea lor de grijă. Dar este mai bine că nu-i vedem, căci omul este totdeauna înclinat să se agațe de unealta folosită de Dumnezeu, în loc să se înalțe până la El. Este bine să găzduiești îngeri, fără să ști.

Deci totul în acest capitol este rânduit să înalțe gloria divină a lui Hristos, a Fiului devenit Om pe pământ. Fie ca inimile noastre să-L privească cu adorare!

## Capitolul 2

Pe parcursul întregii epistole se recunoaște că fiecărei părți de învățătură îi urmează îndemnuri, respectiv un apel adresat conștiinței, inimii sau responsabilității cititorului. Găsim aceasta și în primele patru versete ale capitolului nostru.

*„De aceea, trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm alături” (2.1).*

Dacă Dumnezeu ne-a vorbit în Fiul, a cărui măreție divină tocmai a fost prezentată, ce atenție ar trebui noi atunci să acordăm lucrurilor pe care noi le-am auzit din gura Lui! Cu câtă energie ar trebui să ne ținem de ele! Altfel suntem în pericol „să alunecăm alături” sau „să fim duși” asemenea unei corăbii, care în momentul când intră în port este luată de curent și este amenințată să se scufunde.

*„Pentru că, dacă a fost neclintit Cuvântul vestit prin îngeri și orice călcare de Lege și neascultare au primit dreaptă răsplătire ...” (2.2).*

„Cuvântul vestit prin îngeri”. În vechiul legământ au fost folosiți deseori îngeri, ca să aducă mesaje divine. Aici este vorba de Legea care a fost rânduită prin îngeri, așa cum spune Pavel (Galateni 3.19). „Voi care ați primit Legea prin rânduiala îngerilor”, spune Ștefan (Faptele Apostolilor 7.53). Această Lege a fost necruțătoare față de orice încălcare a ei și neascultare de ea, așa cum dovedește întreaga istorie a lui Israel.

*„... cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, începând să fie vestită de Domnul, a fost întărită față de noi de cei care au auzit-o, Dumnezeu mărturisind împreună cu ei prin semne și prin minuni și prin felurite lucrări de putere și prin daruri ale Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa?” (2.3,4).*

Cu mult mai puțin se poate astăzi scăpa de o dreaptă răsplătire, de disciplinare și condamnare, dacă se disprețuiește harul care oferă o mântuire așa de mare. Mărimea acestei mântuiri se arată în toate privințele. Ea este mare în sine însăși, căci ea se extinde la tot ce este cu privire la noi: la încălcări ale Legii, la greutățile zilnice ale drumului, la eliberarea de trupul nostru neputincios, la eliberarea definitivă a rămășiței lui Israel. Ce poate înlocui această mântuire, dacă o neglijăm? Cum se va putea atunci scăpa de judecată?

Dar mântuirea ne apare deosebit de mare atunci când privim pe Cel care ne-a adus-o și ne-a vestit-o. Este Domnul Însuși, marele Apostol al lui Dumnezeu, care ne-a vestit-o în timpul vieții Sale pe pământ și a înfăptuit-o prin moartea Sa. Apostolii, care ei înșiși L-au auzit vestind-o, confirmă, după moartea Sa, învierea și înălțarea Sa la cer, vestirea mântuirii prin predicile lor. Dar mai mult chiar: Dumnezeu Însuși a mărturisit împreună cu ei. Duhul Sfânt, care era în ei, Și-a revelat puterea Sa divină prin semne, prin minuni și tot felul de lucrări de putere, deci prin diferite împărțiri ale Duhului, așa după cum I-a plăcut lui Dumnezeu. Toate acestea arată mărimea mântuirii atestate prin Evanghelie.

Este frumos să vedem, cum Pavel, scriitorul, se așează în mijlocul aceloră căroră el se adresează, și anume ca unul care el însuși avea parte de slujba celor doisprezece. El spune: „a fost întărită față de noi”, căci el nu a contribuit cu nimic la acea mărturie, despre care Domnul a vorbit în Ioan 15.27: „Și mărturisiți și voi, pentru că *de la început* sunteți cu Mine”. Așa cum s-a exprimat Petru, martorii trebuiau să fie dintre aceia pe care Domnul i-a ales în timpul în care El intra și ieșea între ei, începând de la botezul lui Ioan și până în ziua când a fost înălțat la cer. Trebuiau să fie martori ai învierii Sale (Faptele Apostolilor 1.21,22). Pavel nu făcea parte dintre aceștia, mărturia lui avea altă natură. El a văzut pe Hristos glorificat. Când este vorba de revelarea tainei despre Adunare, de trupul lui Hristos, Pavel este cel mai mare dintre apostoli. El nu a primit nimic de la ceilalți ceva cu privire la slujba sa deosebită. Chiar și aceia care erau priviți ca stâlpi, nu i-au adăugat nimic (Galateni 2). Dar aici scriitorul se așează sub evreii credincioși și este ca unul dintre cei doisprezece ucenici. Aceasta este un exemplu frumos al felului cum slujitorii s-au privit reciproc ca fiind dependenți unii de alții (compară cu 2 Petru 3.15,16).

*„Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim” (2.5).*

Scriitorul reia tema sa referitoare la măreția nemărginită a Fiului față de îngeri. În prezența gloriei Sale ca Fiu al Omului îngerii dispar.

Îngerii aveau în Israel, așa cum am văzut, o lucrare de administrare deosebită. Însă în lumea actuală, a cărei căpetenie este satan și unde Dumnezeu conduce totul prin providența Sa, îngerii au de îndeplinit o slujbă pentru cei mântuiți (Evrei 1.14). Ei au slujit chiar și Domnului, când El a trăit pe pământ ca Om (Marcu 1.13; Matei 4.11).

Dar există și o lume locuită viitoare, care nu este supusă îngerilor, ci Fiului Omului. Fără îndoială îngerii vor avea parte la evenimentele care pregătesc această domnie (Matei 13.41; 2 Tesaloniceni 1,7, și așa mai departe). Dar când Împărăția va fi instaurată, ei nu vor mai avea nici o slujbă de mijlocire. Atunci totul va fi supus Fiului Omului și sfinților Săi (1 Corinteni 6.2; 2 Timotei 2.12).

*„Dar cineva a mărturisit undeva, spunând: »Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu glorie și onoare și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai supus sub picioarele lui.« Pentru că, supunându-i toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Dar acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse” (2.6-8).*

Duhul Sfânt a vestit mai dinainte în Psalmul 8 prin gura lui David, a prorocului împărătesc, acest adevăr mare al supunerii întregii creații umane Persoanei lui Hristos.

„Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?” Aceasta este ceea ce El spune despre micimea și suferința actuală a omului în comparație cu strălucirea lucrării lui Dumnezeu în ceruri. Dumnezeu l-a creat „după chipul nostru, după asemănarea noastră”. El l-a așezat peste lucrarea mâinilor Sale și i-a încredințat domnia peste toate lucrurile (Geneza 1.26). El i-a dat un suflet nemuritor, prin aceea că i-a insuflat în nări suflarea de viață (Geneza 2.7). Dar Adam, *primul om*, a căzut prin păcat. El a murdărit și a tras în țărână



onoarea pe care Dumnezeu i-a dat-o. Prin aceasta el a pierdut tot și a ajuns supus morții și lui satan, el, cel care ar fi trebuit să aibă toate sub picioarele lui.

Dar Dumnezeu în îndurarea Sa a privit spre om. El a introdus Omul al doilea, în care s-a împlinit în chip desăvârșit întreg planul lui Dumnezeu cu privire la om. Duhul Sfânt ni-L prezintă în Persoana lui Isus și este ca și cum Dumnezeu ar spune: „Pentru Mine El este Omul adevărat”.

Și în aceasta se arată contrastul deja amintit: primul fel în care Dumnezeu a vorbit face loc Cuvântului Fiului. Legea dispare în fața mării mântuirii. Primul Om este înlocuit de Omul al doilea. Îngerii dispar în fața gloriei Fiului Omului.

*„... dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare, astfel încât, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare” (2.9).*

Așa cum vedem în continuare, Isus, Fiul Omului, Omul al doilea, a trebuit să treacă ca Mântuitor prin moarte. Prin aceasta El a fost cu puțin mai prejos decât îngerii, căci ei nu trec prin moarte. Însă prin credință noi Îl vedem acum acolo unde Dumnezeu L-a așezat, încununat cu slavă și cu onoare, prin aceea că Dumnezeu I-a supus toate lucrurile sub picioarele Sale. Tot ce a fost creat a fost supus Lui, și nu îngerilor.

Este adevărat că noi nu vedem încă realizat aceasta: acest timp nu a venit încă. Dar chestiunea este definitiv hotărâtă pentru timpul minunat al domniei Sale de o mie de ani, când Împărăția Sa va fi revelată. Înălțarea Lui actuală la dreapta lui Dumnezeu, încununat cu slavă și cu onoare, este dovada pentru aceasta.

El ocupă acest loc mareț, după ce a suferit moartea – de aceea El a fost smerit mai prejos decât îngerii. Prin harul lui Dumnezeu El a gustat moartea pentru toți. Noi trebuie să trecem prin moarte din cauza păcatelor noastre; El însă a îndurat moartea pentru păcatele noastre din pricina harului lui Dumnezeu. El a gustat moartea, pentru ca ea să-și piardă amărăciunea pentru noi. El a gustat moartea pentru *tot* ce poate avea folos din moartea Sa, atât pentru persoane cât și pentru lucruri (Coloseni 1.20-22).

*„Pentru că I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor” (2.10).*

Planul lui Dumnezeu conținea, să aducă pe mulți fii la slavă, și anume la slava în care Fiul Omului Se află deja acum. Ea va fi arătată atunci când El va reveni și toate lucrurile Îi vor fi supuse. Comoștenitorii Săi vor fi părtași aceleiași gloriei în lumea care va veni (Romani 8.18,19). Cine erau acești oameni, pe care Dumnezeu i-a ridicat la această demnitate de fii? Erau păcătoși sărmani, condamnați și pierduți, care erau supuși păcatului, morții și lui satan. Hristos S-a interesat de ei și le-a creat calea mântuirii în ciuda tuturor obstacolelor: păcat, moarte și satan. Se cuvenea deci lui Dumnezeu să facă această Persoană, pe Urzitorul mântuirii noastre, potrivită pentru această funcție prin suferințele pe care El le-a îndurat pe drumul vieții Sale, atât în lupta Sa încrâncenată din grădina Ghetsimani, cât și în moartea Sa pe cruce. Așa El a devenit Urzitorul mântuirii noastre, în felul acesta El a obținut biruința, și triumful Său este și biruința noastră.

*„Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul; pentru aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați, ...” (2.11).*

Cel care sfințește, este Hristos. Cei care sunt sfințiți, sunt cei ce sunt ai Săi, mântuiți ai Săi, pe care El îi pune deoparte. El îi unește cu Sine Însuși, și în felul acesta ei toți sunt înaintea lui Dumnezeu dintr-Unul. Nu se spune despre toți oamenii „Toată plăcerea Mea este în ei” (Psalm 16.3), ci numai despre „sfinții”, care sunt pe pământ, pe care El Îi numește „cei măreți”. În contrast cu restul oamenilor ei sunt „sfințiți”, puși deoparte de ceilalți oameni.

Deja la botezul lui Ioan Botezătorul aceasta devine clar. Când Domnul a venit să fie botezat, El S-a așezat în mijlocul rămășiței dispusă a se căi. În har El Se face una cu ei. El Își are bucuria în aceia care ocupă înaintea lui Dumnezeu locul care se cuvine. Pentru El aceștia sunt „cei măreți ai pământului”. Ei sunt prin urmare „sfințiți”, prin El, pentru El și puși deoparte cu El, „toți sunt dintr-Unul”.

Și astăzi credincioșii sunt sfințiții. Hristos a fost în chip desăvârșit Omul pus deoparte, și ai Lui sunt împreună cu El.

Expresiile „a fi sfințit” și „sfinții” le găsim mereu în această epistolă. Să ne gândim în acest context la faptul că există o sfințire care premerge îndreptățirea. Dumnezeu ia într-un moment anumit oameni și îi pune deoparte pentru Sine – această lucrare are loc într-o clipă și nu reprezintă un proces derulat în timp (compară cu 1 Corinteni 6.11; 1 Petru 1.2). După aceea are loc o sfințire practică, care urmează după îndreptățire. Deoarece cei sfințiți sunt cu El „toți dintr-Unul”, Domnul nu se rușinează să le dea numele de „frați”.

*„... spunând: »Voi vesti Numele Tău fraților mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării«” (2.12).*

Scriitorul epistolei citează în acest context iarăși un Psalm: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalm 22.22). Acest loc se referă în primul rând la rămășița lui Israel, cu toate că Domnul a rostit aceste cuvinte după învierea Sa (Ioan 20.17).

În timpul vieții Sale în mijlocul poporului Israel, El a folosit acest titlu „frați” cu referire la aceia care „aud și împlinesc” Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 12.49,50; Marcu 3.33-35; Luca 8.20,21). În evanghelia după Matei 25.40 El dă acest nume mesagerilor, care mai târziu vor vesti tuturor națiunilor Evanghelia Împărăției. Ei sunt frații Lui, dar fără îndoială nu vor fi sfinții din perioada actuală, nu sunt fii în sens creștin. Trebuie deci să diferențiem între folosirea acestui nume „frați” la rămășiță și la înțelesul acestui nume pentru creștini, care stau în aceeași relație de fii cu Tatăl ca și Hristos ca Om, o relație despre care Duhul Sfânt este în ei pecetea și Martorul. Locurile care, ca și Psalmul 22.22 se referă literalmente la rămășiță, se pot aplica în mod spiritual și la creștinii, care sunt adevărați copii ai Tatălui, așa cum vedem în evanghelia după Ioan 20.17: „Mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.«” Pe de altă parte, locurile care se referă direct la creștini, ca de exemplu Romani 8.29, nu se aplică la rămășiță.

Până când rămășița din timpul sfârșitului va aplica la sine însăși explicațiile prețioase, pe care le conține Cuvântul cu privire la ea, aceste explicații își găsesc aplicarea deja acum și nemijlocit la credincioșii creștini. Rămășița din națiunea iudaică din timpul ucenicilor, alcătuită din aceia care au crezut în Domnul înainte de moartea și învierea lui Hristos, au fost

adăugați după venirea Duhului Sfânt pe pământ la „adunarea” creștină, la care Domnul a adăugat pe cei care trebuiau să fie mântuiți. Ei erau rămășița lui Israel, pe care Dumnezeu a cruțat-o (Faptele Apostolilor 2.47). Credincioșii, cărora le-a fost adresată această epistolă, au fost priviți drept urmare ca adevărata rămășiță a acelei perioade de timp.

*„Și din nou: »Eu Mă voi încrede în El«. Și din nou: »Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu«.” (2.13).*

Aici sunt citate cuvintele din Isaia 8.17,18. În momentul când cele două case Israel și Iuda, și în mod deosebit casa lui Iuda, căutau ajutorul lor în legături carnale, prorocul a vorbit despre proprii lui copii. Dar acești copii au fost dați de Domnul „ca semne și minuni în Israel”. Ei erau semne, prima reprezentând rămășița care va veni (Isaia 7.3), în timp ce cealaltă vestea eliberarea acestei rămășițe. Prorocul și împreună cu el rămășița explică că el așteaptă pe Domnul, care Și-a ascuns fața de casa lui Iacov, și numește ca motiv al încrederii sale pe copiii, pe care Dumnezeu i i-a dat. El însuși se prezintă împreună cu ei.

Dar în versetul nostru din epistola către Evrei, Duhul Sfânt arată că cuvintele lui Isaia au ca subiect pe Hristos, pe Emanuel. Prorocul și copiii lui erau numai simboluri. Hristos ca Om S-a încrezut în Dumnezeu (Psalm 16.1), și noi Îl vedem aici stând în fruntea rămășiței, care împreună cu El se încrede în Dumnezeu. Hristos îi prezintă lui Dumnezeu ca pe aceia care i-au fost dați Lui Însuși. El Se unește cu ei: „Iată, *Eu și copiii*, pe care Dumnezeu Mi i-a dat”. El este inițiatorul mântuirii lor. El i-a pus deoparte împreună cu sine Însuși. El nu Se rușinează să-i numească frați, și ei sunt împreună o corporație sfântă de martori înaintea lui Dumnezeu.

*„Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor.” (2.14,15).*

Versetul 14 pune înaintea sufletului nostru o altă minune a harului dumnezeiesc. Hristos trebuia să devină Salvatorul acestor sfințiți, acestor frați, acestor copiii, pe care Dumnezeu i-a dat Lui. Ei au avut de la început un trup omenesc, deci erau „părtași sângelui și cărnii”. Dar El, Cel care mai înainte nu a fost părtaș la ele, a vrut să aibă parte de natura umană, ca să devină Mântuitorul lor. El este Cuvântul și a devenit carne (Ioan 1.1,14). Ca Om El putea deci să meargă personal în moarte, ca să-i elibereze pe deplin. El S-a coborât în moarte, în această citadelă a lui satan, ca să-i ia puterea. „De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 5.12). Prin primul păcat omul s-a așezat sub puterea morții. Dar el a păcătuit la provocarea lui satan, care prin aceasta și-a câștigat puterea morții și pune înaintea sufletului omului această moarte cu grozăvia ei. Teama de moarte și teama de condamnare este deci o robie căreia omul îi este supus. Sub vechiul legământ moartea însăși provoca teamă chiar și celui drept (neprihănit), așa cum putem deduce din cuvintele lui Ezechia (Isaia 38) și din diferite locuri din Psalmi. Moartea le deschidea Șeolul, locul întinericului, unde încetează orice bucurie, unde Domnul nu mai este lăudat. Ce diferență față

de vorbirea creștinului eliberat, care poate spune împreună cu apostolul Pavel: „Căci viața pentru mine este Hristos, și a muri este câștig”.

„Dar, dacă a trăi în trup, aceasta este pentru mine rod pentru lucrare, atunci nu știu ce să aleg. Pentru că sunt strâns din două părți, având dorința să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine” (Filipeni 1.21-23).

Este adevărat, „cei păcătoși” pot prin împietrire să ajungă atât de departe, că ei nu mai au frică de moarte (Psalm 73.4) și mor ca ființele fără minte. Dar cât de îngrozitoare va fi trezirea lor! Pe de altă parte găsim creștini care nu sunt încă eliberați de această frică de moarte. Dar dacă ei ar fi înțeleși prin credință acest adevăr mare vestit aici, biruința deplină a lui Hristos asupra lui satan, cum să se mai teamă atunci? Observă expresiile: „ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul”. Asupra aceluia care a fost eliberat prin moartea lui Hristos, satan nu mai are această putere, el a fost desființat, puterea lui a fost frântă la cruce, unde Domnul Isus a murit.

*„Pentru că, în adevăr, nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam Se îngrijește.” (2.16).*

Aceste verset spune un ultim cuvânt despre îngeri și se leagă de versetul 5. Lumea care va veni, suferințele și moartea lui Hristos, fiii și gloria lor, triumful Său asupra lui satan – toate acestea nu se referă la îngeri. Hristos nu S-a îngrijit de îngeri. El nu a avut în vedere pe îngeri, atunci când a venit în carne și sânge. Îngerii fideli nu au nevoie de mântuire. Ce a fost El și ce a făcut El se referă la omul păcătos, pentru a cărui eliberare El a venit. „El Se îngrijește de sămânța (urmașii) lui Avraam”, aceasta înseamnă de credincioși. Ei sunt cei pentru care El a venit, pentru ei El a devenit Om.

*„De aceea, trebuia în toate să fie asemenea fraților Săi, ca să fie un mare preot milos și credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face ispășire pentru păcatele poporului; pentru că, în ceea ce El Însuși a suferit, fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ispitiți.” (2.17,18).*

Aceasta ne este arătat în versetul 17. Hristos ne este prezentat aici ca Mare Preot milos și credincios, care este la lucru pentru frații Săi. El a trebuit să fie la fel ca ei în toate lucrurile și să aibă parte de starea lor, desigur cu excepția păcatului.

Slujba de mare preot a lui Hristos pentru credincioși ocupă un loc mare în epistola către Evrei. Noi Îl vedem aici pentru prima dată în această funcție. Hristos a devenit Om și a venit pe pământ ca să poată exercita în cer slujba de mare preot. Mai întâi El a împlinit aici pe pământ tot ce era necesar pentru ispășirea păcatelor: cerințele dreptății, sfințeniei și gloriei lui Dumnezeu trebuiau satisfăcute. Mântuitorul nostru a fost în acestea milos față de noi toți, care fără înfăptuirea ispășirii am fi fost pierduți. El a fost credincios față de Dumnezeu, ca să facă voia Lui și să-L glorifice (Evrei 10.7,9).

Dar în timp ce El mergea pe pământul acesta, El a trecut prin tot felul de suferințe și încercări, cărora și noi ca creștini suntem expuși în această lume vrăjmașă lui Dumnezeu. El a suferit în inima Sa. El a avut parte de împotrivirea păcătoșilor. El a fost ispitit, nu prin păcat, dar în caracterul Său ca Om ascultător, El a fost strâmtorat în tot felul, și de aceea ne poate înțelege cu un sentiment profund în toate încercările prin care noi trecem. Astfel El ni Se arată

acum permanent ca Mare Preot milos și credincios. Ce prețios este pentru inimă și ce încurajator pentru suflet, să-L privim în cer, așa cum El intervine la Dumnezeu pentru noi!

Și încă o remarcă generală: când scriitorul epistolei către Evrei vorbește despre jertfele și slujba preoților, atunci el se referă la marea zi a ispășirii, așa cum ea este descrisă în cartea Levitic capitolul 16. Aceasta rezultă din cuvintele: „... spre a face ispășire pentru păcatele poporului” (Levitic 16.17,24,33,34). În această zi a ispășirii, care avea loc în fiecare an, Aaron îndeplinea o slujbă dublă: el jertfea jertfele de tăiere și totodată ducea sângele prin perdea în Locul Preasfânt, pentru ca să aibă loc ispășirea pentru păcatele poporului înaintea lui Dumnezeu.

Sintetizăm: acest capitol ne prezintă pe Hristos:

1. El împlinește planul lui Dumnezeu, duce mulți fii la slavă și devine urzitorul mântuirii lor. El a luat natură umană, pentru ca prin suferințele Sale să corespundă ceea ce sfințenia și maiestatea lui Dumnezeu cerea cu privire la starea acelor pe care El i-a mântuit.
2. El a venit pentru ca să moară și prin moartea Sa să desființeze pe cel care are puterea morții, acesta este diavolul, și în felul acesta să elibereze pe sfinți de frica de moarte.
3. El a devenit pentru noi Marele Preot, care poate ajuta credincioșilor, deoarece El Însuși a fost ispitit în același fel.

### Capitolul 3

*„De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus, ...” (3.1).*

Primul verset trage concluzia din primele două capitole. Avem în acest capitol gloria nesfârșită a Persoanei Fiului, care era mai sublim decât îngerii, și ei au văzut întruparea Sa ca Om. Ca Om El era Apostolul sau Trimisul lui Dumnezeu, ca să vorbească cu noi. El a luat parte la carne și sânge, la starea în care se aflau ai Săi, „copiii”. El a suferit și a murit, ca să-i elibereze. Apoi Îl vedem, pe El, Fiul Omului, încununat cu onoare și glorie la dreapta lui Dumnezeu, așteptând până când toate lucrurile Îi vor fi supuse realmente picioarelor Sale. Și în sfârșit El, ca Om, este și un Mare Preot milos și credincios, care acum, deoarece El Însuși a suferit și a fost ispășit, poate să ajute aceluia care sunt ispășiți.

Noi trebuie să privim acum pe *Isus* în acest caracter dublu al unui Apostol și Mare Preot, și este remarcabil că El ne este prezentat aici cu Numele Său personal. El, Cel care a purtat acest Nume printre oamenii de pe pământ, este Cel care a devenit Apostolul, Trimisul lui Dumnezeu (Ioan 20.21). Și în cer, unde El exercită preoția Sa sublimă, „Isus” este iarăși Numele care este mai presus de orice nume. De aceea cât de potrivit este îndemnul „luați aminte” (sau: contemplați, priviți cu atenție), și cât de mult vorbește acest Nume inimilor noastre!

El este Apostolul și Marele Preot al *mărturisirii* noastre, aceasta înseamnă al creștinismului. Evreii au mărturisit că sunt creștini. Acesta este terenul pe care scriitorul totdeauna îi vede. Însă această mărturisire nu era la toți autentică. Aceasta a oferit ocazia să se dea atenționările frecvente din această epistolă. Oricum se consideră că ei sunt sinceri.

Ei ar trebui să privească pe Domnul acolo unde El este acum: la dreapta maiestății în ceruri. Deoarece ei au a face cu un Hristos ceresc, cu toate că ei simbolizează adevărata rămășiță, ei erau tovarăși ai chemării cerești, în contrast cu chemarea pământească a lui Israel. Ca atare ei erau puși deoparte, erau „sfinți”.

*„... care este credincios Celui care L-a rânduit, ca și Moise în toată casa Lui. Pentru că El a fost învrednicit de o glorie cu atât mai mare decât Moise, cu cât cel care zidește are mai multă onoare decât casa însăși. Pentru că orice casă este zidită de cineva; dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu. Și Moise, în adevăr, a fost »credincios în toată casa Lui«, ca servitor, spre mărturie a celor ce urmau să fie vorbite după aceea; ...” (3.2-5)*

Găsim aici o a treia trăsătură de caracter a lui Hristos: El este pus ca Fiu peste propria Sa casă. Și în această însușire este comparat cu Moise, a cărui mărire ca slujitor evreii ar fi putut s-o scoată în evidență pe baza mărturiei Domnului în cartea Numeri 12.7. Dar și această comparare lasă să se vadă un contrast mare: Moise a fost credincios ca *slujitor* în toată Casa lui Dumnezeu, în casa Israel, al cărei eliberator și dătător al Legii el a devenit. Caracterul lui ca slujitor era credincioșie față de Dumnezeu, ale cărui cuvinte el le-a adus poporului. Hristos însă este ca *Fiu*, nu ca slujitor, credincios Aceluia care L-a pus ca Apostol și Mare Preot. El este credincios peste propria Lui casă, casa creștină. Aici Biserica ne este prezentată nu ca trup, ci ca sumă a aceluia care mărturisesc credința creștină.

Mai mult chiar, Hristos este *Dumnezeu*, Fiul. Aceasta este o altă glorie, care arată supremația Lui nespuse de mare peste Moise. Dumnezeu este Cel care a zidit casa și a dotat-o cu tot ce aparține și este dependent de ea. Moise a fost numai un slujitor credincios în casa Stăpânului său, cu toate că el a ocupat un loc de cinste în ea, el aparținea casei. Hristos, ca Fiu, a fost însă pus peste propria Lui casă, pe care El Însuși a întemeiat-o. Moise nu mai este printre noi, însă Hristos rămâne și administrează propria Lui casă, căreia îi aparținem și noi, și noi ne putem totdeauna baza pe El, pe Administratorul totdeauna credincios. Ce har și ce îmbărbătare!

*„... dar Hristos este ca Fiu peste casa Lui; a cărui casă suntem noi, dacă, în adevăr, păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței” (3.6).*

„A cărui casă suntem noi”, spune scriitorul, enumerându-se pe sine în rândul credincioșilor evrei, cărora el se adresează. Aici este vorba de Casa lui Dumnezeu sub aspectul administrării și nu atât de mult ca Locaș al lui Dumnezeu. Deoarece este vorba de mărturisire, toți evreii, care s-au declarat că aparțin creștinismului, aparțin acestei case. Dar abia la sfârșit se va arăta cine sunt cei care au păstrat cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței. Mărturisitorii fără viață demisionează pe drum, dar mărturisitorii care posedă viața sunt solicitați să fie credincioși până la sfârșit. Ei sunt păstrați prin îndrăzneala, pe care o dă creștinismul și prin speranța minunată, care este legată cu el.

*„De aceea, după cum zice Duhul Sfânt: »Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii în pustiu, unde părinții voștri M-au ispitit, încercându-Mă, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea, M-am mâniat pe generația aceasta și am spus: ‚Ei întotdeauna rătăcesc cu inima și n-au cunoscut căile Mele!‘ Astfel am jurat în mânia Mea: ‚Nu vor intra în odihna Mea!‘» 83.7-11).*

„De aceea” – și aici, asemănător ca în versetul întâi, este făcută o atenționare, care se referă la trecut. În primul verset atenționarea spunea: „luați aminte la ...”, și aici: „ascultați de El”. „După cum zice Duhul Sfânt”. În această epistolă găsim, atunci când este citat un loc din Vechiul Testament, mai multe expresii asemănătoare: „Duhul Sfânt arată” (Evrei 9.8), „Duhul Sfânt mărturisește” (Evrei 10.15). Și în aceasta avem o mărturie despre inspirația divină a Vechiului Testament, ca și în celelalte citate, care sunt introduse prin „Dumnezeu spune” sau „El zice”. Aceasta stă în armonie deplină atât cu cuvintele introductive al epistolei noastre: „Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți”, cât și cu mărturia Domnului din evanghelii. În acest timp de necredință facem bine dacă luăm seama la aceasta.

Această atenționare trebuia să apere pe creștinii iudei de pericolul renunțării la încrederea și speranța lor. În această strădanie scriitorul sfânt citează cuvinte din Psalmul 95, în care psalmistul amintește de împotrivirea poporului, de cauzele și urmările ei: necredința lor a condus la excluderea lor din Canaan. După aceea el aplică cuvintele acestea la destinatarii epistolei.

*„Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în cineva dintre voi o inimă rea de necredință, ca să se depărteze de la Dumnezeu cel viu, ...” (3.12).*

Începutul necredinței este în inimă. Vrajmașul încearcă să lucreze la inima rea, ca să implanteze în ea neîncredere în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. Israel în pustie a cedat inimii sale rele, cu toate că au avut parte de lucrările lui Dumnezeu, de puterea Sa și de purtarea Sa de grijă. El s-a dedat necredinței și astfel a pierdut încrederea, pe care Dumnezeu i-a dat-o, de a intra în Canaan și acolo să găsească odihnă. El s-a revoltat. Aceasta este înclinarea naturală a inimii. Evreii trebuiau să se ferească de o astfel de atitudine, pentru ca ispita vrăjmașului să nu-i ademenească la același păcat. Necredința este un păcat, și păcatul este totdeauna o înșelăciune a inimii. Cât de deosebit de grav este rezultatul necredinței! Se renunță la „Dumnezeul cel viu” și astfel te prăbușești în moarte. Ce mai rămâne?

*„... ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, atât timp cât se spune: »Astăzi!«, ca niciunul dintre voi să nu fie împietrit prin înșelăciunea păcatului»” (3.13).*

Fiecare ar trebui să fie veghetor asupra lui însuși și la vicleniile propriei lui inimi. Totodată este necesar să ne atenționăm și să ne îndemnăm unii pe alții, și anume „în fiecare zi”. Fiecare creștin trebuie să se achite de această obligație de dragoste față de frații săi. Aceasta oferă la amândoi puterea necesară. Este mai multă energie și mai mult curaj când se luptă împreună, decât când lupti de unul singur. „În fiecare zi” este foarte actual, deoarece noi în fiecare zi, până când vom ajunge la țintă, întâmpinăm încercări, greutăți și ispite. De aceea se adaugă: „atât timp cât se spune »Astăzi!«”. Acest cuvânt este repetat de cinci ori în capitolele 3 și 4. Prin aceasta se scoate în evidență importanța pe care i-o acordă Duhul Sfânt. Numai clipa de față ne aparține, noi nu putem dispune de ziua de mâine. Fiecare zi este un „astăzi”, până când noi la sfârșitul drumului nostru am ajuns la odihna minunată. „Astăzi”, se aude glasul lui Dumnezeu prin Cuvântul Său, nu numai ca să cheme păcătoși la mântuire, ci și să cheme pe creștini la veghere și perseverență. „Astăzi” ne amintește că se ivește un mâine, un mâine strălucitor, dar nu pentru pământul acesta. Dacă luăm în felul acesta seama la noi și „astăzi”, în fiecare zi ne îndemnăm, vom rămâne păziți de o împietrire a inimii, la care conduce înșelăciunea păcatului.

*„Pentru că avem parte de Hristos (sau: am devenit tovarăși ai lui Hristos), dacă, în adevăr, ținem cu tărie, până la sfârșit, începutul încrederii, ...” (3.14).*

Este privilegiul prețios și minunat al creștinului adevărat, să fie tovarăș al lui Hristos. Acești tovarăși au fost deja amintiți în capitolul 1.9. Ei au parte de viața Sa și apoi și de slava Sa. Ei merg pe drumul, pe care El l-a creat și pe care și El a mers, și vor ajunge la aceeași țintă. Numai din cauză că credincioșii evrei au fost amestecați cu mărturisitorii, aici se face o îngrădire: „dacă, în adevăr, ținem cu tărie, până la sfârșit, începutul încrederii”. Acest loc al tovarășilor lui Hristos este locul nostru, dacă ținem cu tărie încrederea. Aceasta nu atinge nicidecum siguranța mântuirii credinciosului adevărat. Noi suntem în orice clipă dependenți de Dumnezeu, și El este până la sfârșit credincios. Dar și noi trebuie să fim credincioși până la sfârșit.

*„... întrucât se zice: »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii»” (3.15).*



Acest verset este legat cu cel anterior. Găsim în el un motiv stringent ca până la sfârșit să nu renunțăm la nădejdea care ne-a sprijinit de la început: „întrucât se zice”.

Epistola este plină de îndemnuri și atenționări, cărora noi trebuie să le acordăm mare atenție.

*„(Pentru că cine au fost aceia care, după ce au auzit, s-au răzvrătit? Oare nu toți cei care au ieșit din Egipt prin Moise? Și pe cine S-a mâniat patruzeci de ani? Nu pe cei care păcătuiseră, ale căror rămășițe pământești au căzut în pustiu? Și cui a jurat El că nu vor intra în odihna Lui, dacă nu celor care n-au ascultat? Și vedem că n-au putut să intre, din cauza necredinței.) (3.16-19).*

Aceste cuvinte, care se referă la viața și păcatul lui Israel în pustie, constituie o intercalare. Ele ne prezintă un exemplu, care ne arată, ce se poate întâmpla cu aceia care numai la exterior mărturisesc că sunt de partea creștinismului.

Poporul, sub conducerea lui Moise, a părăsit Egiptul. Ei toți au auzit glasul lui Dumnezeu, dar cu toate acestea s-au ridicat împotriva Lui și L-au mâniat. În timpul celor patruzeci de ani ai călătoriei prin pustie El S-a mâniat pe ei. Din cauza păcatului lor Dumnezeu a lăsat să vină sentința Lui asupra lor, pe care El a rostit-o, și trupurile lor au căzut în pustie (Numeri 14.22,23,29,32). Ei nu au avut voie să intre în țara făgăduită. Necredința lor i-a împiedicat.

Atenționarea se adresează acelor care se declară de partea creștinismului, dar care se lasă descurajați și, din cauza necredinței lor, nu rămân statornici până la sfârșit. Această atenționare era valabilă în primul rând pentru evreii care au venit pe calea creștinismului, după ce ei au primit pe Domnul ca Mesia Cel făgăduit. Însă acum din cauza greutăților pe cale, a încercărilor și prigoanelor păreau să fie descurajați. De aceea au fost atenționați, să țină cu tărie prin credință nădejdea făgăduită și să se ferească să renunțe la ea, și din cauza aceasta să piardă savurarea odihnei lui Dumnezeu. Această odihnă este tema capitolului următor.

Să ne amintim încă o dată că aceste atenționări și îndemnuri, acest repetat „dacă”, în nici un caz nu lezează siguranța credinciosului care se sprijină pe Dumnezeu, Cel care nu face greșeli. Astfel de credincioși trag foloase din aceste atenționări și veghează, ca până la sfârșitul drumului să persevereze în credință.

## Capitolul 4

Dacă prin necredință renunți la Dumnezeu și prin înșelăciunea păcatului te împietrești, așa cum au făcut izraeliții în pustie, urmarea este, că Dumnezeu Se mânie. Așa a trebuit El atunci să închidă poporului intrarea în odihna Canaanului. După ce scriitorul a prezentat aici gândul referitor la odihnă, el adaugă atenționări adresate creștinilor evrei.

*„Deci, rămânând o promisiune de a intra în odihna Lui, să ne temem ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă” (4.1).*

Credincioșilor li s-a dat făgăduința de a intra în odihna lui Dumnezeu. La această făgăduință se referă acest „astăzi” din locurile citate mai înainte din Psalmul 95, scris la câteva sute de ani după intrarea izraeliților în Canaan (compară cu Evrei 4.7). Deoarece izraeliții ieșiți din Egipt au căzut în pustie din cauza necredinței lor, „rămânând o promisiune de a intra în odihna Lui, să ne temem ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă”. Să te stabilești pe pământ, ca aici să te odihnești comod, și totodată să eviți atât suferințele cât și lupta cea bună, care este legată de pelerinajul credinței, trezește impresia că s-a pierdut din vedere odihna lui Dumnezeu, care așteaptă la sfârșitul drumului.

*„Pentru că, în adevăr, nouă ni s-a adus vestea bună ca și lor; dar lor, cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, negăsind credință în cei care au auzit” (4.2).*

Vestea bună a odihnei a fost vestită atât izraeliților cât și nouă. Însă pentru noi nu este odihna temporală, ci cea veșnică.

Cuvântul lui Dumnezeu a asigurat poporului intrarea în țara bună Canaan. Ei au auzit acest cuvânt, dar nu le-a folosit la nimic, deoarece ei nu l-au primit prin credință, așa cum vedem în cartea Numeri capitolele 13-14. Relatarea cercetașilor a fost pentru ei piatră de încercare. Necredința lor a devenit vizibilă. Ei s-au răzvrătit și au murit în pustie. La ce folosesc făgăduințele lui Dumnezeu în Cuvântul Său, dacă nu sunt primite cu inima prin credință? La nimic, aceasta ne-o spune versetul nostru. Aceasta este foarte grav!

*„Pentru că noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă, după cum a spus: »Așa am jurat în mânia Mea: ,Nu vor intra în odihna Mea!’«, deși lucrările erau împlinite de la întemeierea lumii.” (4.3).*

Aici avem partea pozitivă a adevărului cuprins în versetul 2. Aceia care au crezut „intră în odihnă”, și anume în contrast cu aceia a căror necredință i-a exclus de la odihnă. Credința este trăsătura de caracter a acelor care intră în odihnă. Este într-adevăr o odihnă viitoare, dar ea le aparține, ei intră prin credință deja acum în ea și sunt convinși de ea. Este odihna făgăduită de Dumnezeu, care este propria Sa odihnă.

*„Pentru că a spus undeva, despre a șaptea zi, astfel: »Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale«” (4.4).*

Lucrările lui Dumnezeu au fost terminate de la începutul lumii. După lucrarea creației Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea. Odihna aceea ne lasă să recunoaștem caracterul

odihnei viitoare. Va fi o odihnă după lucru, dar este odihna lui Dumnezeu. Dumnezeu Se va odihni (sau: va tăcea) în dragostea Sa (Țefania 3.17). Și El a vrut ca și alții să aibă parte de odihnă și să intre în această odihnă.

*„Și din nou în acest loc: »Nu vor intra în odihna Mea!« Deci, fiindcă rămâne ca unii să intre în ea și cei cărora li s-a adus întâi vestea bună n-au intrat din cauza neascultării, El hotărăște din nou o anumită zi, »Astăzi«, spunând în David după atâta timp, după cum s-a spus mai înainte: »Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!«” (4.5-7).*

Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea. Această odihnă nu era numai urmarea lucrării Sale terminate, ci și bucuria măreață a Creatorului pentru lucrurile, pe care El le-a creat: »Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine” (Geneza 1.31). Omul, creatura Sa rațională, capul creației, a fost destinat să intre în această odihnă și să aibă parte de această fericire. În acest scop Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea.

Dar omul după crearea lui nu a intrat în odihna lui Dumnezeu, căci în primul rând el nu a lucrat, și în afară de aceasta prin păcatul său a introdus necurăția și dezordinea în creația lui Dumnezeu. Și izraeliții prin necredința și răzvrătirea lor au pierdut intrarea în odihna Canaanului, dar Dumnezeu, care în harul Său nu renunță la planul Său de dragoste pentru om, ci după ce acesta a păcătuit, introduce ceva mai bun, El hotărăște iarăși o anumită zi, în care unii, și anume credincioșii, vor intra în odihna Lui. Este acea odihnă a lui Dumnezeu, la care credința ține deja acum cu tărie și pe care credinciosul o va poseda în viitor, nu o odihnă pământească, ci una cerească.

*„Pentru că, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi” (4.8).*

Introducerea lui Israel în țara făgăduită nu era odihna definitivă. Ea era numai un tablou al acestei odihne. Scriitorul epistolei către Evrei dovedește prin locurile citate, în care David la mult timp după Iosua vorbește despre o altă zi. Ce mângâiere și ce îmbărbătare era pentru acești creștini, care erau zguduiți în credința lor prin prigoane, în siguranța că pentru ei exista totuși o odihnă viitoare!

Să observăm și aici cum este pus la o parte tot ce se baza pe vechia rânduială a lucrurilor, pentru ca să fie înlocuit de ceva mai bun.

*„Rămâne deci o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu” (4.9).*

Acesta este un adevăr mângâietor! Ea trebuie încă să vină, dar ea este sigură: „Rămâne” o odihnă după lucru, după lupte, după osteneli; poporul lui Dumnezeu va intra în ea<sup>3</sup>. Este o „odihnă de sabbat”, aceasta înseamnă, o odihnă de durată: sărbătoarea unui sabbat veșnic, a unei odihne veșnice, care nu va fi tulburată de nimic. Împărăția de o mie de ani va fi adevărata odihnă pământească pentru poporul pământesc Israel și pentru tot pământul, care va fi binecuvântat sub domnia lui Hristos. Cerul va fi însă locul de odihnă pentru poporul ceresc.

---

<sup>3</sup> De activitățile noastre pământești noi nu ne odihnim în sabbat, care este un tablou al odihnei lui Dumnezeu în legătură cu prima creație, ci în ziua Domnului (duminica). Aceasta stă în legătură cu noua creație, care se bazează pe învierea Domnului Isus.

Starea veșnică, care urmează după aceea, când Dumnezeu va fi totul în toți, va fi odihna desăvârșită și definitivă pentru Dumnezeu și pentru cei mântuiți din toate timpurile și din toate perioadele. Atunci Dumnezeu Se va odihni în tot ceea ce înveselește inima Sa, și toți care Îi aparțin vor intra în odihna Sa.

*„Pentru că cine intră în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale” (4.10).*

Acest verset ne arată caracterul odihnei, despre care este vorba în capitolul acesta. Este odihna care urmează după lucru, așa cum și pentru Dumnezeu a urmat după înfăptuirea creației. „Lucrările” credinciosului nu includ numai efortul care rezultă din lupta împotriva răului din el și din jurul lui, ci și acelea care au ca subiect lucrarea binelui. Ele cuprind tot ce face creștinul potrivit voii lui Dumnezeu și ce constituie activitatea vieții lui în pustie. Noi ne vom odihni de luptele noastre și de lucrările noastre bune. Cineva a spus: „Ostenelile omului nou vor înceta”. În privința aceasta odihna proprie este inclusă în odihna lui Dumnezeu.

*„Să ne străduim deci să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare” (4.11).*

Exemplul îngrozitor al neascultării lui Israel în pustie și urmările ei este pus ca o atenționare înaintea ochilor creștinilor cu numele. Dar în aceasta se include și o încurajare. Odihna este la sfârșitul alergării, lucrul și osteneala sunt însă acum. De aceea să depunem tot efortul, ca să terminăm această alergare, fără să ne lăsăm descurajați. Izraeliții aveau Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei nu L-au crezut și au căzut în pustie. Și noi avem Cuvântul lui Dumnezeu, care ne arată ținta și ne jalonează drumul spre odihnă.

*„Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (4.12).*

Finalul capitolului ne arată sursele de ajutor prețioase, de care noi avem nevoie ca să înaintăm curajoși prin tot ce întâmpinăm pe drumul spre odihnă. Aceste surse de ajutor sunt Cuvântul lui Dumnezeu, slujba de Mare Preot a lui Hristos și tronul harului. Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de viu ca și Dumnezeu Însuși, care ni L-a dat. El este expresia voii Sale.

El dă naștere la diferite rezultate:

- El cheamă la existență, și tot așa El lasă să se reîntoarcă în nimic.
- El acționează asupra sufletului și o face cu putere dumnezeiască, ceea ce este arătat prin expresia „lucrător”.
- Și ca să ni se arate cât de pătrunzător este El, până unde merge lucrarea Lui, ni se spune că El „este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri”.

Și la ce servește această viață, această energie și această putere? Cuvântul ajunge în adâncul omului, este pătrunzător „până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei”. Prin puterea adevărului El desparte ce este strâns legat în gândurile noastre. Dacă

sufletul (și așa este de la natură) amestecă sentimentele sale cu ceea ce este spiritual, Cuvântul ne ajută să recunoaștem aceasta. El ne arată ca revelație a lui Dumnezeu ceea ce este de la Dumnezeu și ce este de la eul propriu. Încheieturile și măduva reprezintă atât ceea ce este cel mai plin de viață cât și ce este cel mai ascuns.

Care este deci efectul Cuvântului când străpunge înlăuntrul nostru? El judecă gândurile și simțirile inimii. El judecă gândurile carnale, la care dă naștere necredința și care ne fac să neglijăm odihna cerească, sau s-o căutăm deja acum. El desparte în inima noastră ceea ce este de la Dumnezeu de ceea ce nu este de la El. Poftele și cursele inimii noastre pot fi pentru viața noastră un obstacol și pot conduce acolo, ca noi să renunțăm la poziția noastră de credință.

Chiar și motivele sunt judecate prin Cuvânt. Părerea mea îmi poate părea bună, dar corespunde ea sentinței Cuvântului? Gânduri, dorințe, motivații, toate trebuie judecate și controlate prin Cuvânt, pentru ca viața noastră prin pustie prin nimic să nu fie oprită sau încetinită, ci ca noi să putem alerga spre țintă, spre odihnă.

De aceea cât de prețios este acest Cuvânt ca și conducător divin al nostru! El judecă chiar și rădăcinile celor mai viclene înclinații ale cărnii noastre, așa că noi putem să ne continuăm drumul cu bucurie și încredere.

*„Și nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (4.13).*

Aici suntem călăuziți de la Cuvântul lui Dumnezeu direct la Dumnezeu Însuși. Aceasta este de înțeles, căci Cuvântul este Cel care ne conduce la Dumnezeu și ne pune în prezența Lui cu tot ce El descoperă în noi. Așa după cum ochii lui Dumnezeu veghează asupra fiecărei făpturi și nimeni nu se poate ascunde de privirea Lui, tot așa și în noi „totul” este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.

Vom încerca zadarnic să ascundem ceva de El: gânduri, motivații, intenții: totul este gol și descoperit înaintea Lui. Conștiința noastră este supusă în felul acesta privirii Sale. Acesta este un gând serios, dar el este foarte prețios, căci are o acțiune binecuvântată asupra sufletului nostru! În felul acesta tot răul este judecat și noi ne putem continua drumul în părtășie cu Dumnezeu.

*„Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră” (4.14).*

Cu acest verset începe marea temă a funcției de Mare Preot a lui Hristos, a acestui celălalt izvor de ajutor, care ne-a fost dat, ca să ne ajute pe drumul nostru prin pustie. Acest subiect este tratat în continuare în capitolele următoare.

În primul verset al capitolului 3 sunt îndemnați frații sfinți să contemple pe Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre. Până acolo am privit pe „Apostolul”; acum însă ne vom preocupa cu „Marele Preot”. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu pe de o parte judecă fără cruțare răul în noi, pe de altă parte slujba de Mare Preot a lui Hristos ne-a fost dată ca ajutor în slăbiciunile noastre.

Așa cum în primul verset al capitolului trei noua temă a început cu un îndemn, tot așa este și aici: „Având deci ... să ținem cu tărie mărturisirea noastră”. Este remarcabil cât de mare este accentul cu care Duhul Sfânt îndeamnă la perseverență și ținerea cu tărie la mărturisirea

creștină. Totodată El prezintă motivațiile cele mai puternice, pentru ca noi să ținem cu tărie la această mărturisire. Aici este vorba de faptul că noi avem „un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu”, și de tot ce rezultă din această realitate.

Să privim mai întâi Persoana care exercită această funcție de Mare Preot. Este *Isus*, Cel care a fost pe pământul acesta și ca Om a avut parte de tot ce include starea omenirii pe pământ. El a fost Om, desăvârșit și fără păcat. Acest Isus este însă totodată *Fiul lui Dumnezeu*. Aceasta vorbește despre mărimea Sa. De aceea El este nu numai *un Mare Preot*, ci un *Mare Preot însemnat* (sau: mare).

Să observăm locul unde se exercită funcția de Mare Preot: El „a străbătut *cerurile*”. Aaron în ziua ispășirii, după ce a făcut tot ce era rânduit, a trecut prin diverse părți ale Cortului întâlnirii și în cele din urmă a intrat în *Locul Preasfânt*, unde se afla chivotul, care este o imagine a tronului lui Dumnezeu, și unde Domnul Își revela prezența. Tot așa și Hristos, Marele nostru Preot însemnat, după ce El S-a jertfit pe Sine, S-a ridicat mai presus de toate cerurile și a intrat în prezența lui Dumnezeu. El este nu numai în rangul duhurilor celor drepti făcuți desăvârșiți și al îngerilor, ci dimpotrivă S-a așezat la dreapta Maiestății, încununat cu slavă și cu cinste. El a primit un Nume, care este mai presus de orice nume. Totul a fost supus picioarelor Lui. Acolo în cer El stă înaintea lui Dumnezeu pentru noi.

*„Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat” (4.15).*

Marele Preot al nostru are milă de slăbiciunile noastre. Mărimea Lui nu-L împiedică la aceasta. Desigur El este Fiul lui Dumnezeu, dar El este și Fiul Omului, și ca Fiu al Omului El a fost ispitit pe pământ în tot ce a trăit, în același fel ca și noi, cu excepția păcatului.

Să observăm: El are milă de *slăbiciunile* noastre, însă nu de păcatele noastre. Păcatul este condamnat prin Cuvânt, și eu de asemenea îl condamn. El nu are nici o milă față de păcat. Dacă noi am păcătuit, noi mărturisim lui Dumnezeu păcatul nostru, și noi avem un „Mijlocitor” la Tatăl, pe Isus Hristos, Cel drept (1 Ioan 2.1). Dar El este *Mare Preot*, ca să aibă milă de slăbiciunile noastre, de neputințele noastre, de greutatea noastră în legătură cu eforturile, cu luptele și lucrul pe care le aduce viața cu sine. Pentru toate acestea găsim în El o inimă plină de milă.

De ce aceasta? Deoarece El Însuși „a fost ispitit în toate în același fel, în afară de păcat”. Poți avea milă cu alții, atunci când ei au dureri, dacă tu însuși a trebuit să treci prin ele, și așa este la Marele Preot al nostru. El Însuși a fost „încercat în toate în același fel ca și noi”. Așa cum am citit deja în capitolul doi, El a luat parte la carne și sânge, El a devenit cu adevărat Om și a simțit toate lucrurile, pe care le-a întâmpinat, cu inima unui om. El era un Om al durerii. A avut parte de necaz și suferință. În afară de suferințele morale El a simțit și slăbiciunile noastre fizice: oboseala, foamea și setea. El a îndurat împotrivirea venită din partea păcătoșilor, care I s-au împotrivit. El a fost asaltat de toate vicleniile lui satan și ale oamenilor. Ispitit de diavolul, ispitit de cei răi, ispitit de ucenicii – de nimic nu a fost cruțat. În felul acesta El a fost făcut în toate ca frații Săi, pentru ca El să poată deveni pentru ei un Mare Preot milos și credincios. De aceea El poate și să simtă, El simte cu noi chiar și în poziția Sa înaltă în glorie, pe care El o ocupă acum, după ce El a trecut prin ceruri, unde a fost răpit din toate aceste slăbiciuni și suferințe.

Dar să nu uităm: dacă Domnul a devenit Om adevărat și a avut parte de tot ce constituie starea omului, totuși a fost așa „cu excepția păcatului”. Aceasta înseamnă nu numai că El nici în fapte, nici în gândire și nici în cuvinte nu a căzut, ci și că El în Sine Însuși este fără păcat. Noi dimpotrivă suntem născuți din carne și avem păcatul în carnea din noi. Deci noi suntem ispitiți de păcatul care locuiește în noi și păcătuim (Iacov 1.14,15). Domnul Isus dimpotrivă, a fost conceput prin Duhul Sfânt și drept urmare este fără păcat, neatins de poftă, așa că orice încercare a Lui putea să vină numai din afară. Dar *slăbiciunile*, în care noi ne aflăm, le-a simțit și El. De aceea El poate acum, cu toate că este îndepărtat de orice durere, dar cu natura umană în care El în timpul vieții Sale pe pământ a simțit durerea și epuizarea, în dragoste să simtă în tot ce ne întâmpină pe drumul credinței și credincioșiei.

Aceasta ne conduce la punctul al treilea și la al treilea mijloc de ajutor: tronul harului, care este legat cu funcția de Mare Preot a lui Hristos.

*„Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (4.16).*

Pentru un păcătos, care nu a fost îndreptățit, tronul lui Dumnezeu este înainte de toate un tron al sfințeniei, al dreptății și al judecării. Conducându-l înaintea acestui tron el trebuie să spună: „Vai de mine!” Însă apoi Dumnezeu îl lasă să cunoască jertfa lui Hristos și harul, care iartă și domnește. Acum tronul lui Dumnezeu a devenit pentru un om mântuit un tron de har, și înaintea acestui tron este Marele Preot Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a făcut tot ce era necesar, pentru ca noi să putem sta înaintea lui Dumnezeu, și El are milă de slăbiciunile noastre. De aceea să ținem cu tărie la mărturisirea noastră, căci Isus este totdeauna acolo, ca să ne păstreze.!

Însă *cunoașterea* acestor lucruri nu este suficientă, noi trebuie să ne *apropiem*. Ce ni se spune aici – ce este Domnul, ce a făcut El, locul unde Se află El, ce face El acolo, și tot ce are El în inima Sa – este în așa fel, ca să ne umple cu încredere. Cum putem noi să rezistăm în mijlocul slăbiciunii, a greutăților și strădaniilor vrăjmașului? „Să ne apropiem deci”, în sentimentul nevoilor noastre și al neputinței noastre, „cu îndrăzneală de tronul harului”! Cu încredere, că Isus este acolo. Cu încredere, căci este tronul harului, de la care nicidecum nu suntem alungați. Este inima lui Dumnezeu Însuși, care este deschisă în favoarea noastră. Să ne apropiem, ca să fim înaintea lui Dumnezeu, căci acesta este privilegiul nostru prețios.

Nu ni se spune: să ne apropiem de Marele Preot. Ci noi avem voie să ne apropiem direct de tronul harului, unde avem intrare liberă și unde găsim pregătit totul pentru noi.

Noi avem nevoie de această îndurare, noi, creaturile sărmene și slabe, care chiar și ca creștini fac unele greșeli, și noi vom primi această îndurare la tronul harului. Dar în luptele noastre avem nevoie și de har, și pe acesta noi îl găsim acolo.

Noi avem nevoie atât de îndurare cât și de har. Ele sunt prezente la timpul potrivit, și prin ele ne este ajutat la timpul potrivit. Dar sunt timpuri, când nevoia este mai mare și pericolul este mai iminent. Să mergem atunci cu încredere la tronul harului, unde ajutorul stă deja pregătit și unde noi, ca să zicem așa, trebuie numai să-l luăm!

## Capitolul 5

Scriitorul inspirat continuă aici marea temă a preoției lui Hristos, pe care a început-o în capitolul 4. El compară preoția Sa cu a lui Aaron și cu această ocazie atrage atenția la diferența dintre Persoana lui Hristos și a lui Aaron. El arată gloria preoției lui Hristos și măreția nesfârșită și desăvârșirea acesteia față de cea a lui Aaron, cu toate că în cadrul studiului capitolului vom constata în diferite puncte o anumită concordanță. Așa cum în capitolele de până aici prorocii, îngerii, primul om, Moise și Iosua, unul după altul s-au retras dinaintea măreției copleșitoare a lui Hristos, tot așa începând cu capitolul 5 Aaron și preoția levitică cu jertfele ei trebuie să dispară dinaintea preoției minunate și a jertfei desăvârșite a lui Hristos. În opoziție cu El și lucrarea Sa, ele erau numai umbre și simboluri.

*„Pentru că orice mare preot, luat dintre oameni, este așezat pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate” (5.1).*

Aaron, ca și toți cei care i-au urmat în această funcție, era un mare preot luat *dintre* oameni. Hristos era Om adevărat și trebuia să fie Om, ca să poată împlini lucrarea Sa și să poată avea milă de noi. Și cu toate acestea Hristos nu a fost luat dintre oamenii păcătoși. „El era sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7.26). Vedem aici deci atât concordanță cât și diferențe.

Fiecare mare preot este pus pentru oameni, „*în cele privitoare la Dumnezeu*”, aceasta înseamnă, în relațiile oamenilor cu Dumnezeu, în principal cu privire la iertarea păcatelor, păstrarea savurării părtășiei cu Dumnezeu și restaurarea ei. Pentru aceasta El trebuia „să aducă atât daruri cât și jertfe pentru păcat”, așa cum este descris în cartea Levitic. Aici se face deosebire între „daruri”, jertfele de ardere de tot și jertfele de pace, și „jertfe pentru păcat”. Dar toate aceste daruri și jertfe de tăiere erau, așa cum vom vedea pe parcursul studiului, simboluri ale aducerii desăvârșite și a jertfei de tăiere a lui Isus Hristos (Efeseni 5.2).

*„... putând fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, pentru că și el însuși este cuprins de slăbiciune” (5.2).*

Marele preot luat dintre oameni cunoștea slăbiciunile poporului din experiența proprie și de aceea era capabil să fie îngăduitor cu ei. Și Hristos ca Om a cunoscut slăbiciunile noastre, și El poate, așa cum am văzut, să aibă milă de noi. În privința aceasta este deci concordanță între Aaron și Hristos. Dar Aaron era, ca și ceilalți mari preoți, neștiutor și făcea greșeli; de aceea putea să fie înțelegător cu cei care greșeau. Hristos este sfânt, fără vină și fără pată, El nu era ca Aaron. El era Omul desăvârșit și în același timp Fiul lui Dumnezeu. În privința aceasta este în contrast cu Aaron.

*„... și, din cauza acesteia, este dator să aducă jertfe pentru păcate, atât pentru popor, cât și pentru sine” (5.3).*

De aceea Aaron și urmașii săi, și aceasta face contrastul și mai mare, trebuia să aducă jertfe pentru păcatele proprii și pentru păcatele lor. Din cartea Exod și cartea Levitic vedem că pentru consacrarea lor, precum și în ziua ispășirii, ca să poată intra în Locul Preasfânt trebuiau sfințiți



prin jertfa pentru păcat (Exod 29.3; Levitic 16.11). Și în Levitic 4 este notat, că Aaron trebuia să jertfească, atunci când a păcătuțit. Nimic din toate acestea nu se pot aplica la Hristos. Într-adevăr, El S-a jertfit pe Sine Însuși, dar aceasta a avut loc din pricina noastră.

*„Și nimeni nu-și ia singur onoarea aceasta, ci numai cel chemat de Dumnezeu, după cum a fost și Aaron” (5.4).*

O altă însușire a marelui preot era, că nu el însuși își lua această onoare, căci el era „chemat de Dumnezeu, cum a fost și Aaron”. În Exod 28 ni se relatează cum a chemat Dumnezeu pe Aaron și pe fiii lui. Domnul a zis lui Moise: „Și tu apropie la tine pe Aaron, fratele tău, și pe fiii săi cu el, dintre fiii lui Israel, ca să-Mi facă slujba de preoți: Aaron, Nadab și Abihu, Eleazar și Itamar, fiii lui Aaron” (Exod 28.1).

Vedem și în exemplul lui Core și Ozia, că era o crimă să îndrăznească să-și ia singuri această onoare, și cum au fost ei pedepsiți (Numeri 16; 2 Cronici 26.16-21). Faptul că marele preot era stabilit de Dumnezeu, era pentru popor garanția că și jertfele lor vor fi primite de Dumnezeu.

*„Așa și Hristos, nu S-a glorificat pe Sine Însuși, ca să fie făcut mare preot, ci pe Cel care I-a zis: »Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut«. După cum spune și în alt loc: »Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec«.” (5.5,6).*

Ca și Aaron, și Hristos nu S-a glorificat pe Sine Însuși, ca să devină Mare Preot. El a primit această onoare de la Dumnezeu. Dar explicația divină conținută în aceste două versete citate din Vechiul Testament atrag atenția pe de altă parte la marele contrast dintre preoția lui Aaron și preoția lui Hristos. În preoția lui Hristos sunt trăsături care nu se pot aplica la rânduiala levitică. Ele arată că ea este mult mai superioară: „Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut”, un citat din Psalmul 2, care ne prezintă demnitatea minunată a Aceluia care a fost așezat de Dumnezeu ca Mare Preot și în acest scop a fost glorificat de Dumnezeu Însuși: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”. Aceste cuvinte au fost preluate din Psalmul 110 și ne arată instituirea propriu-zisă a lui Hristos în această funcție prin gura lui Dumnezeu Însuși. Dar în același timp vedem în aceasta contrastul între preoția Sa și a lui Aaron. El a fost instaurat ca Mare Preot în *cer*, atunci când a fost glorificat, și nu pe *pământ*, așa cum a fost Aaron. El exercită funcția nu ca urmaș al lui Aaron, ci după o *ordine nouă*, după rânduiala lui Melhisedec. Aceasta este o preoție *împărătească*, care are alte trăsături decât cea levitică, la care scriitorul se referă în mod deosebit în capitoul 7. Este o preoție care durează permanent – *în eternitate*. Ea nu este limitată în timp, așa cum era a lui Aaron.

*„El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită evlaviei Lui), ...” (5.7).*

Acest verset ne arată drumul pe care a mers Hristos, ca să fie făcut „desăvârșit”, aceasta înseamnă potrivit (capabil) să fie pentru ai Săi Urzitorul mântuirii veșnice și Marele Preot al lor în cer.

„În zilele întrupării Sale”, pe când era Om pe acest pământ, El a luat parte la carne și sânge, ca să poată să sufere și să-Și dea viața pentru noi. Atunci El a adus cereri și rugăciuni

stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte. El a luat situația noastră în mâna Sa. Acum El trebuia să suporte consecințele. În privința aceasta El a simțit toată groaza mâniei și judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului, toată amărăciunea paharului care I-a fost oferit să-l bea. Atunci când El a văzut acest ceas al morții, prin care trebuia să treacă, a spus: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi spune? »Tată, salvează-Mă din ceasul acesta«?” (Ioan 12.27). Și în grădina Ghetsimani, când a sosit clipa solemnă, Îl auzim implorând pe Tatăl de trei ori în rugăciune fierbinte, însă în supunere și dependență desăvârșită: „Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine; dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie” (Marcu 14.36)!

Cât de mult lasă aceste cuvinte să se vadă că pentru El, Prințul vieții, era așa de îngrozitor gândul că El trebuia să întâmpine moartea, judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, și pe lângă aceasta El, Omul desăvârșit și drept, va fi părăsit de Dumnezeu. Evanghelistul Luca ne descrie această groază a inimii Sale cu cuvintele: „Și, fiind în luptă grea (textual: crâncenă), *Se ruga mai stăruitor*. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături mari de sânge, căzând pe pământ” (Luca 22.44).

El a luat paharul în ascultare. Sufletul Lui a fost întărit și a ieșit în întâmpinarea vrăjmașilor Săi (Ioan 18.4). Dar în aceste trei ore de întuneric pe cruce, când a băut paharul, a ieșit din gura Lui strigătul de durere: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Scenele zguduitoare din grădina Ghetsimani și de pe Golgota sunt interpretarea inspirată a acestor cuvinte din epistola către Evrei.

El a adus rugăciunile Sale Aceluia care *putea* să-L salveze de la moarte: „Tată, la Tine toate sunt posibile”. El a fost „ascultat”. În Psalmul 22 se spune profetic: „Scapă-Mă din gura leului”, și scurt după aceea El putea spune: „Mi-ai răspuns dintre coarnele bivoliilor”. Prin înviere – „înviat dintre morți prin slava Tatălui” – El a fost eliberat datorită evlaviei Lui. Dumnezeu a răspuns la strigătul Lui: „Căci nu vei lăsa sufletul Meu Locuinței Morților, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea” (Psalm 16.10).

*„... deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; și, fiind făcut desăvârșit, a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, numit (textual: salutat) de Dumnezeu »Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec«” (5.8-10).*

El era Fiu, și ca Fiu I se cuvenea să poruncească. Un rob însă este născut să asculte. De aceea ascultarea era pentru El ceva nou. Dar, „deși era Fiu”, (referire la Psalmul 2), El era ascultător. Această ascultare El a învățat-o „din cele ce a suferit”. Când El a venit în lume, El a zis: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. Și El niciodată nu a avut altă voie, decât voia lui Dumnezeu. El a trăit totdeauna în ascultare desăvârșită. Dar El a făcut aceasta prin suferințele zilnice și în felul acesta a adus o jertfă permanentă a voii Sale, ceea ce El în momentul celei mai sublime fapte a ascultării Sale a exprimat prin cuvintele: „Dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie”. Începând din momentul în care El a venit să împlinească voia lui Dumnezeu, pe parcursul întregii Lui vieți pe pământ, până în ceasul când a fost părăsit pe cruce, El a avut parte de ceea ce înseamnă să ascuți.

Ca Unul care în felul acesta a învățat ascultarea, prin ocuparea locului de glorie, pe care El îl ocupă acum, El a fost „făcut desăvârșit” și prin aceasta deplin potrivit pentru ceea ce El are acum de făcut. În primul rând El este „pentru toți care ascultă de El, autor al mântuirii eterne”,

și în al doilea rând El a fost „numit de Dumnezeu »Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec«”.

„Mântuirea veșnică” stă aici în contrast cu eliberarea temporală a iudeilor. Noi suntem mântuiți pentru totdeauna. Nu poate interveni nimic, care să poată face necesară o altă mântuire. El șade pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. Dar această mântuire veșnică aparține aceluia „care ascultă de El”. Este remarcabil, că aici nu se spune: „tuturor celor care cred în El”. Așa cum Duhul Sfânt a vorbit că *suferințele și ascultarea* lui Hristos L-au condus la glorie, tot așa El arată și că aceia, care cred în El, trebuie să-L urmeze pe același drum al ascultării. Rămâne însă adevărat, că poți asculta de Hristos și poți să-I fii supus numai dacă crezi în El.

Ca Mântuitor, făcut desăvârșit, veșnic, ajuns în glorie, al aceluia care Îl urmează, Dumnezeu L-a numit (sau: salutat) și declarat Mare Preot „pentru eternitate” (Evrei 6.20) după rânduiala lui Melhisedec. Acolo în cer El împlinește pentru ai Săi tot ce aparține acestei preoții.

*„... despre care avem multe de spus și greu de explicat în vorbire, pentru că v-ați făcut greoi la auzire. Pentru că, deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți din nou nevoie ca cineva să vă învețe care sunt elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte și nu de hrană tare. Pentru că oricine folosește lapte este fără experiență în cuvântul dreptății, pentru că este prunc; iar hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul” (5.11-14).*

Scriitorul epistolei întrerupe aici firul subiectului referitor la preoția lui Hristos și începe o secțiune intermediară, care se întinde până la sfârșitul capitolului șase. Ea conține o atenționare severă adresată credincioșilor evrei, din cauza lipsei de progres în înțelegerea spirituală a lucrurilor care se referă la poziția lui Hristos glorificat. Totodată ei sunt îndemnați să ia făgăduințele lui Dumnezeu, și sunt încurajați prin asigurarea că El le va împlini.

Lucrurile referitoare la Melhisedec, un model al preoției lui Hristos, erau greu de interpretat, nu din cauza lucrurilor în ele însele, ci din cauza stării spirituale a credincioșilor iudei. Ei au devenit greoi la auzire. Aceasta nu a fost totdeauna așa. În zilele de odinioară, după ce au fost luminați, au îndurat multă luptă și suferințe (Evrei 10.32). Dar înclinarea lor spre forme și orânduiele i-a împiedicat să crească. Ei erau ispitiți să se reîntoarcă înapoi la umbrele lucrurilor mult mai bune, care creștinismul le-a adus.

Și creștinii din zilele noastre trebuie să vegheze, ca formele, spre care ei înclină, să nu-i împiedice în creșterea lor spirituală. În mod deosebit noi toți trebuie să ne păzim să nu devenim greoi la auzire, indiferenți și insensibili față de adevărurile minunate, care ar trebui să ne atragă mereu și să ne umple cu prospețimea lor. Și noi nu avem voie să pierdem râvna și intimitatea care ne caracterizau după ce ne-am întors la Dumnezeu.

Începând din zilele în care ei s-au întors la creștinism, ei trebuiau să facă progrese și acum trebuiau să fie „învățători”, capabili să învețe pe alții. În contrast cu aceasta acum ei aveau iarăși nevoie să fie învățați cu privire la elementele cuvintelor lui Dumnezeu. Nu se referă reproșul adresat lor și unui număr mare de creștini ai zilelor noastre? Ești întors la Dumnezeu și frecvențezi străngeri laolaltă creștine. Însă deseori nu sunt cunoscute nici cele mai elementare adevăruri, „elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu”, sau se cunosc puțin și inexact. Cât de greu ne vine să îndepărtăm de la noi această indolență spirituală, care ne împiedică să

*auzim* nu ce este un cuvânt al omului, ci un cuvânt al lui Dumnezeu. „Cuvintele lui Dumnezeu” sunt revelații, pe care Dumnezeu ni le-a dat și pe care noi le posedăm în Cuvântul Său. Sfânta Scriptură întregă constă din asemenea cuvinte, și elementele începutului sunt adevărurile prime și cele mai simple, care sunt conținute în ea.

Trândăvia lor a făcut din ei din *aceia* care au nevoie de lapte, și nu hrană tare: ei erau *minori*.

Cu privire la creștini se vorbește în două locuri despre copilărie și despre lapte, acestea nu au voie să fie confundate cu locul acesta.

1. În epistola 1 Corinteni 3.1,2 apostolul pune față în față ce este spiritual cu ce este carnal. El numește pe cei carnali prunci în Hristos, cărora trebuie să li se dea să bea lapte. Prin aceasta el nu vrea să spună că ei sunt oameni naturali, deci necreștini, ci că ei ca creștini au trăit într-un mod carnal, după felul celorlalți oameni. Această stare, cauzată de mândria lor, îi împiedica să înțeleagă învățăturile spirituale referitoare la taina înțelepciunii lui Dumnezeu. Ei erau prunci, care cu toată părerea lor înaltă despre ei înșiși, aveau nevoie de lapte, adică o instruire adaptată la starea lor.
2. În epistola 1 Petru 2.2 Cuvântul lui Dumnezeu, despre care apostolul a vorbit la sfârșitul primului capitol, este prezentat ca laptele rațional, curat (adică: nefalsificat, neamestecat), hrana deosebită a creștinului pentru înțelegerea spirituală, pentru ca el să crească spre mântuire. El trebuie să dorească această hrană, *așa cum* un copil născut de curând dorește laptele mamei sale, și așa trebuie să fie în fiecare moment al vieții sale spirituale. Apostolul nu reproșează celor care le scrie, că ei ar avea o stare de copil, așa cum a făcut față de corinteni și evrei.

La evrei era o stare de copil. De aceea ei au fost atenționați. Ei s-au îndreptat spre orânduiele și prescripțiile Legii, ceea ce a avut ca urmare, că ei au pierdut din vedere pe Hristosul ceresc și tot ce se referea la El în această stare. Ei aveau nevoie mai mult de lapte, o învățare potrivită cu starea lor, nu numai ca să-i mențină, ci și ca să-i elibereze din această stare. Ei trebuiau să devină maturi (Evrei 6.1), capabili să savureze hrană tare și să înțeleagă adevărurile pe care Duhul Sfânt voia să-i învețe.

Cine are nevoie de lapte, și de aceea este încă un copil, nu are experiență (este neexperimentat) „în cuvântul dreptății”. Acest cuvânt al dreptății practice exprimă adevăratele relații practice ale sufletului cu Dumnezeu, potrivit Ființei Sale și căilor Sale. Devii experimentat în aceasta în măsura în care Hristos este revelat sufletului și devine cunoscut lui, căci El este revelarea Ființei lui Dumnezeu și punctul central al căilor Sale. Pentru creștin este vorba de Hristos glorificat în poziția Sa cerească, și nu numai simplu de Mesia pentru iudei. Deci hrana tare este acest „cuvânt al dreptății”, care face cunoscută poziția lui Hristos glorificat potrivit cu dreptatea lui Dumnezeu și ne duce pe noi în legătură cu Dumnezeu. Aceasta este hrană pentru cei maturi, pentru aceia care au ajuns la creșterea deplină. Aceștia, pe baza deprinderii, a exercițiului, a realizării practice a acestui cuvânt al dreptății, au simțuri deprinse să deosebească binele și răul. Ei pot în poziția pe care o posedă ca părtași ai lui Hristos aflat în locurile cerești, să deosebească ce corespunde lui Dumnezeu de ceea ce nu este potrivit cu această poziție.

## Capitolul 6

*„De aceea, lăsând cuvântul începutului lui Hristos, să mergem spre maturitate, neașezând din nou o temelie a pocăinței de fapte moarte și a credinței în Dumnezeu, ...” (6.1).*

Expresia „de aceea” arată, că aici se trage concluzia din ceea ce s-a spus în capitolul cinci. Este iarăși o atenționare. Scriitorul a reproșat evreilor, că în ceea ce privește cunoașterea și experiența au rămas în starea de prunci, în loc, în ceea ce privește timpul, să fi devenit învățători. Acum el îi îndeamnă să părăsească starea de pruncie și să înainteze spre „creșterea deplină” sau spre starea de maturitate.

„Cuvântul începutului lui Hristos” este ceea ce aparține copilăriei, deci stării iudeilor în timpul când Hristos, Mesia făgăduit prin profeți, nu venise încă (Galateni 4.1-5). Aceste profeții se refereau într-adevăr la Hristos, dar revelarea cuprinsă în ele nu era chiar așa de clară: era „Cuvântul începutului lui Hristos”, și nu deplina Sa revelare ca Cel glorificat în cer. Lucrurile acelea, care se refereau la starea de pruncie, nu ar trebui înlăturate. Ele aveau locul lor și importanța lor. Dar deoarece acum Hristos a venit și Și-a ocupat locul în cer ca Cel glorificat, ei trebuiau să le lase, ca să apuce lucrurile care se referă la această poziție a lui Hristos, și care au rezultat din această poziție. Aceste lucruri caracterizează creștinismul și ele sunt moștenirea, privilegiul celor care sunt în starea de maturitate, pentru aceia care au înțeles gloria Persoanei lui Hristos. Aceasta este „maturitatea”.

*„... a învățaturii despre spălări și despre punerea mâinilor și despre învierea morților și despre judecata eternă; și vom face aceasta, dacă va îngădui Dumnezeu” (6.2,3).*

Aceste versete conțin o enumerare de lucruri din care constă „cuvântul începutului lui (sau: despre) Hristos”.

- „Pocăința de faptele moarte”: acestea sunt faptele pe care le face omul în natura lui păcătoasă, ca unul care nu a fost născut din nou, ci este mort în greșeli și în păcate (Efeseni 2.1). Aceste fapte poartă acest caracter al morții. Pocăința este, când aceste lucrări sunt condamnate și te depărtezi de ele. Ea premerge primirea Evangheliei. Realmente atât Ioan Botezătorul cât și Domnul Însuși au început predica lor cu acest punct. Pocăința este totdeauna primul pas spre mântuire.
- „Credința în Dumnezeu”: aceasta este încrederea necondiționată în purtarea Sa de grijă pentru noi, în făgăduințele Sale și în puterea Sa, ca să le îplinească, ca să ne păstreze și să îplinească rugăciunile noastre. La această credință îndeamnă Domnul Isus pe ucenicii Săi (Matei 6.24 și versetele următoare; Marcu 11.22), și de asemenea și exemplul patriarhilor ne arată că ei au posedat-o.
- „Învățătura despre spălări” se găsește în Vechiul Testament. Ea aparține lucrurilor care caracterizează ceremonialurile și rânduielile Legii (Exod 30.20; 40.12; Levitic 8.6; 13.6; 14.8,9; 15.13; 16.4,24,26,28; 17.16, și așa mai departe).
- „Punerea mâinilor”: aceasta avea loc nu numai în cadrul jertfelor (Levitic 1.4; 4.15), ci și față de persoane (Numeri 8.10; 27.18,23).

- Învățătura despre „învierea morților” și despre „judecata eternă”: aceste două lucruri se întâlnesc des în învățăturile Domnului, și ele au fost în general primite de iudei, cu excepția saducheilor.

Toate aceste lucruri, care reprezintă „cuvântul începutului lui Hristos”, erau cunoscute celor drepti din Vechiul Testament, precum și ucenicilor, care L-au însoțit pe Domnul pe drumul Său. La locul lor au avut importanță, dar acum era valabil, să se renunțe la ele, ca să se meargă spre lucrurile cele mai de preț. Ele constituiau temelia pusă, și nu era necesar să se reîntoarcă la ele.

Ucenicii L-au cunoscut pe Hristos după trup. Dar ca urmare a morții Sale, a învierii Sale și a glorificării Sale în cer, Duhul Sfânt a venit și a revelat lucruri minunate. Această revelație nouă dă creștinului o amprentă cerească. El merge în întâmpinarea gloriei. El este conștient de legătura sa cu Hristos din cer, precum și de purtarea de grijă din partea lui Hristos glorificat, a cărui preocupare el a devenit, preocupare a Acestui Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec.

„Și vom face aceasta” (sau: vrem să facem aceasta), înseamnă; vom căuta să ajungem la desăvârșire, la maturitate, „dacă va îngădui Dumnezeu”, dacă El ne dă harul să înțelegem și să primim acest adevăr în întregime, adevăr care se referă la o astfel de stare. Însă înainte ca scriitorul să prezinte adevărul în detaliu și să arate în ce constă desăvârșirea creștinismului ceresc, el atrage atenția la pericolul îngrozitor, care îi amenință pe aceia care renunță la creștinism, după ce ei au recunoscut odată că l-au primit.

*„Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat Darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, ...” (6.4,5).*

Aceste versete descriu privilegiile aduse prin creștinism. Lumina dumnezeiască a strălucit și a luminat sufletele prin revelația deplină a cunoașterii lui Dumnezeu. „Darul ceresc”, Hristos, dat de Dumnezeu, a fost prezentat, și El putea fi savurat. Duhul Sfânt a venit, ca să dea mărturie despre glorificarea lui Hristos și a făcut cunoscut puterea Sa prin întoarceri la Dumnezeu și minuni, precum și prin activitatea Sa în mijlocul Adunării, așa că aceia care au fost introduși în mijlocul creștinilor au simțit influența și astfel ei au devenit părtași Duhului Sfânt.

„Cuvântul bun al lui Dumnezeu”, Cuvântul despre harul minunat al lui Dumnezeu a fost vestit, și se putea savura valoarea și scumpătatea acestuia. În final, prin puterea Duhului Sfânt au avut loc și minuni, care însoțeau pe cei care au crezut: ele erau o anticipare a desfășurării de putere minunate, care vor avea loc în „veacul viitor”, în Împărăția de o mie de ani minunată, când Mesia, Fiul lui Dumnezeu va triumfa peste toți vrăjmașii Săi și va aduce eliberarea deplină, nu numai pentru Israel, ci și pentru întreaga creație, care astăzi încă suspină (Romani 8.18-22). „Lucrările de putere ale veacului viitor”, care au avut loc deja atunci printre creștini, erau o mărturie a puterii încă ascunsă în cer a Mântuitorului glorificat.

Deci acestea erau lucrurile, care caracterizau creștinismul și sub influența cărora se aflau și aceia care au renunțat la iudaism și acum aparțineau Adunării. Dar te poți afla în mijlocul acestor privilegii și sub influența lor, fără ca în realitate să fi născut din nou, fără să posezi viața din Dumnezeu, care este necesară pentru ca să faci active pentru suflet aceste privilegii. Realmente în toată această enumerare nimic nu presupune posedarea vieții. Dacă ținem seama de aceasta, atunci dispar toate greutățile, pe care altfel acest cuvânt le poate oferi.

*„... și au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii. Pentru că pământul, care absoarbe ploaia care vine deseori peste el și care rodește ierburi folositoare acelora pentru care și este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini și măcăciuni este lepădat și aproape de blestem, al cărui sfârșit este să fie ars” (6.6-8).*

Oamenii, care au intrat odată în această ordine nouă a lucrurilor pe tărâmul acestor privilegii cerești, care se bazează pe glorificarea lui Hristos, dar care acum s-au reîntors la iudaism, se aflau în situația cea mai îngrozitoare. Ei au decăzut. Și era imposibil „să fie reînnoiți, spre pocăință”. Dacă se respinge ceea ce este cel mai excelent, din ceea ce există, și aceasta nu din neștiință ci în deplină cunoștință și de bună voie, ce înnoire mai poate avea loc în acest caz, pentru ca un astfel de suflet să fie adus la pocăință? Nu era nici una, căci prin faptul că s-a acționat în felul acesta, intenționat și în deplină cunoștință a privilegiilor, pe care le-a adus creștinismul, au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu pentru ei înșiși și au trecut de partea acelora care L-au expus batjocurii. Acesta este un păcat cu atât mai îngrozitor, cu cât despre acești oameni nu se putea spune: „Ei nu știu ce fac”.

Ce mai rămânea acum pentru ei? Nimic altceva, decât judecata. Ca să arate aceasta, scriitorul folosește un tablou impresionant. El îi compară cu un ogor, care primește deseori ploaie, un tablou al binecuvântărilor cerești (Isaia 55.10,11), și care nu rodește nimic altceva decât spini și măcăciuni, numai plante nefolositoare și dăunătoare. Ogorul este lepădat, aproape de blestem și nu se poate aștepta la nimic, decât numai la focul judecății. În contrast cu acesta, ogorul, care primește binecuvântarea de sus, care este adăpat și aduce roadă, dovedește că în el este viață. Roadele lui sunt folositoare acelora pentru care și este lucrat. Tot așa și sufletul, care posedă viața, primește binecuvântarea de la Dumnezeu și face cunoscut aceasta prin roade. Credincioșii, cărora scriitorul se adresează, erau un astfel de ogor. De aceea scriitorul în versetele următoare exprimă convingerea sa cu privire la ei.

*„Dar despre voi, preaiubiților, suntem încredințați de lucruri mai bune și care țin de mântuire, chiar dacă vorbim altfel. Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său, întrucât ați slujit și slujiți sfinților” (6.9,10).*

Destinatarii epistolei puteau fi speriați sau descurajați prin cuvintele anterioare. De aceea scriitorul, după ce le-a prezentat pericolul și i-a atenționat, ca să-i trezească și să le ajute, li se adresează imediat cu încurajări.

Să observăm expresia „preaiubiților”, care în această epistolă se întâlnește numai aici. Acest cuvânt acordă valoare la ceea ce urmează: „Dar despre voi, preaiubiților, suntem încredințați de lucruri mai bune și care țin de mântuire”. El avea certitudinea, că ei nu vor renunța la mântuirea adusă lor prin Hristos, pe care au primit-o. Convingerea lui cu privire la ei se sprijinea, cu toată decăderea lor, pe dovezi, care arătau că în ei era viața lui Dumnezeu: activitatea lor în slujba lui Dumnezeu și a sfinților, și dragostea lor.

În final, lor le servea ca îmbărbătare și faptul că Dumnezeu în dreptatea Sa nu va uita ce au făcut ei din dragoste pentru El, căci este o răsplătire, așa cum aceasta este confirmată și în multe alte locuri.

*„Dar dorim fierbinte ca fiecare dintre voi să arate aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit” (6.11).*

Prin tabloul prezentat scriitorul a arătat pericolul căroră erau expuși credincioșii evrei, și prin încurajarea, pe care le-a făcut-o, cât de mult își dorea el ca ei să persiste până la sfârșit cu stăruință pe drumul credinței, care conduce la odihnă și la glorie, la ținta nădejdi. El dorea ca ei în nici un fel să nu se clatine, ci în inimile lor să înainteze până la sfârșit în siguranța deplină a acestei nădejdi și în practicarea ei. Nu este de dorit, ca și noi să avem această siguranță deplină?

*„... ca să nu fiți leneși, ci imitatori ai celor care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile” (6.12).*

„Ca să nu fiți (sau: deveniți) leneși”. Ei au devenit leneși în auzire (Evrei 5.11). Aceasta era cauza stării lor de pruncie și a pericolului de a rămâne pe loc în dezvoltarea creștină. Deci ei au fost îndemnați cu privire la speranța minunată, care era pusă înaintea lor, să nu fie leneși și să nu obosească în viața lor spirituală prin greutățile, prin care treceau. Așa cum era în prezent, tot așa au fost și în trecut din aceia, care prin credință și îndelungă-răbdare au căutat să apuce ceea ce le-a fost făgăduit, ce urma să moștenească și să ia în posesiune. „Care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile”, aceasta era ceea ce îi caracteriza pe aceia. Și dacă acești evrei aici nu ar fi leneși, ei ar fi imitatorii acelor credincioși. Haideti și noi să apucăm prin credință realizarea făgăduinței Domnului și cu îndelungă-răbdare să așteptăm făgăduința!

*„Pentru că Dumnezeu, când i-a dat lui Avraam promisiunea, fiindcă nu avea pe nimeni mai mare pe care să jure, a jurat pe Sine Însuși, spunând: »Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta și înmulțind te voi înmulți«. Și astfel, având îndelungă-răbdare, el a obținut promisiunea” (6.13-13).*

Avraam este un exemplu concludent al acestei credințe și al îndelungii-răbdări, prin care se moștenește făgăduința. Dar să observăm că făgăduința amintită aici, care i-a fost dată: „Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța”, i-a fost dată după jertfirea lui Isaac (Geneza 22.16-18). Această făgăduință era aceea pe care Dumnezeu a însoțit-o cu un jurământ. Când Avraam a fost chemat să părăsească țara și rudeniile sale, el a primit într-adevăr făgăduința unui număr mare de urmași, a unei binecuvântări personale și a binecuvântării popoarelor în el (Geneza 12.2,3). Dar de această făgăduință nu era legat nici un jurământ, așa cum este aici în făgăduința vestită, care s-a încheiat cu vestirea lui Hristos, a seminței lui Avraam, despre care, simbolic vorbind, Isaac mort și înviat era un model. „Și astfel, având îndelungă-răbdare, el (Avraam) a obținut promisiunea”. Aceste cuvinte ne arată că credința și îndelunga-răbdare a lui Avraam erau prezente nu numai în perioada când nașterea lui Isaac a fost amânată, ci și după aceea pe parcursul încercărilor îngrozitoare, în



care el a fost chemat să jertfească pe acela despre care s-a spus: „În Isaac ți se va numi sămânța!” Îndelunga-răbdare a lui Avraam a fost în toate, și când el l-a primit pe Isaac ca din nou, el a primit făgăduința confirmată prin jurământ.

*„Pentru că, în adevăr, oamenii jură pe unul mai mare și, pentru ei, jurământul este sfârșitul oricărei neînțelegeri, spre întărire. În aceasta, Dumnezeu, voind să arate și mai mult moștenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ, ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem mângâiere puternică, noi, care am alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și tare, și care intră în cele de dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec” (6.16-20).*

Versetul 16 amintește că jurământul între oameni pune capăt oricărei neînțelegeri și confirmă înțelegerea. Oamenii jură pe unul mai mare. Însă Dumnezeu, care voia să confirme făgăduința printr-un jurământ, nu avea pe nimeni mai mare, pe care să jure. El a jurat pe Sine Însuși (Geneza 22.16).

„Moștenitorii făgăduinței” sunt credincioșii, adevărații copii ai lui Avraam. Ei moștenesc binecuvântarea lui Avraam, binecuvântarea în Hristos și prin Hristos, sămânța lui Avraam, și toate acestea după planul *de nestrămutat* al lui Dumnezeu. Căci ceea ce Dumnezeu a hotărât, aceea va și împlini infailibil.

Pentru ca moștenitorii făgăduinței să aibă o garanție solemnă, pe care credința lor se putea baza, El în harul Său le-a dat două lucruri, care erau nemodificabile, așa cum El Însuși este:

- Făgăduința însăși și
- Jurământul.

Era imposibil ca Dumnezeu să mintă în ceea ce privește făgăduința, chiar și atunci când ea nu ar fi fost însoțită de jurământ. Dar acest jurământ a fost adăugat ca să ofere făgăduinței o solemnitate mai mare și prin aceasta să întipărească certitudinea declarațiilor lui Dumnezeu mai adânc în sufletul credinciosului. Credința are prin aceasta o temelie de nezgduit. Cât de necesară era această temelie pentru acești evrei care se clătinau! Cât de mult Se coboară Dumnezeu din cauza slăbiciunilor noastre, că El vrea să dea inimii noastre o certitudine deplină cu privire la împlinirea planurilor Sale de har față de noi!

În felul acesta evreii credincioși, sprijiniți pe făgăduința și pe jurământul lui Dumnezeu, aveau o mângâiere puternică. Ei au fugit de sistemul pământesc sortit pierzării, ca să apuce nădejdea care le era pusă înainte: Hristos în glorie, care va veni în glorie ca să-i ducă acolo. Ei aveau ca garanție planul de neclintit al lui Dumnezeu, făgăduința Sa și jurământul Său.

Dar mai era și un alt lucru, care dădea tărie desăvârșită speranței lor:

Hristos Însuși a intrat în partea dinăuntru a perdelei, în Locul Preasfânt ceresc, și El este acolo ca Înainte-mergător alor Săi.

Expresia „adăpost” amintește de ucigașul din Israel, care se refugia în unul din locurile de scăpare (Numeri 35; Iosua 20). Dar este o diferență bătătoare la ochi între poziția credincioșilor evrei și poziția lui Israel.

Primii aveau Locul Preasfânt ceresc ca loc de adăpost, unde Domnul Isus Se afla ca Înainte-mergător al lor, Marele Preot al creștinilor, care trăiește veșnic, ca să intervină pentru

ei. Acolo era nădejdea lor, în cer, la Dumnezeu, așezată pe o temelie de nezguduit. Ce fericire și ce siguranță pentru suflet, să fie legat în felul acesta cu cerul, cu Hristos în cer!

Israel, care din neștiință era vinovat de moartea lui Hristos, a fost alungat din țara părinților lor, până când Marele Preot va părăsi poziția Sa actuală și Se va prezenta ca Preot împărătesc, ca să Se așeze pe tronul Său. Atunci ei se vor reîntoarce în partea lor de moștenire.

Nădejdea credincioșilor evrei era „o ancoră a sufletului, sigură și tare”, deoarece ancora era consolidată în partea dinăuntru a perdelei, acolo unde Se afla Hristos ca Înainte-mergător al lor. Credința, asemenea unui lanț care leagă barca de ancoră, trece prin tot spațiul cuprins între marea furtunoasă a lumii acesteia și locul ceresc și de neclintit, unde se află subiectul nădejzii noastre.

„Fiind făcut pentru eternitate Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec.” Cu aceste cuvinte scriitorul se reîntoarce la subiectul slujbei de mare preot, pe care l-a întrerupt în capitolul 5.11. Prin îndemnurile sale el ne conduce acum să contemplăm pe mai Marele Preot al mărturisirii noastre, care a intrat în cer. El ne îndreaptă gândurile spre acest sistem minunat și ceresc. De când Domnul Isus este în Locul Preasfânt, El este Mare Preot *în veac* după rânduiala lui Melhisedec. Nu mai este vorba numai de actuala lui preoție.

Această explicație garantează și împlinirea minunată a binecuvântărilor viitoare referitoare la rămășița lui Israel și ale Împărăției de o mie de ani, când Hristos va fi adevăratul Împărat al dreptății (neprihănirii) și al păcii și adevăratul Preot al lui Dumnezeu, Cel Preaînalt, al cărui model era Melhisedec. Acest subiect este tratat în capitolul următor.

## Capitolul 7

„Pentru că acest Melhisedec, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când se întorcea de la măcelul împăraților și l-a binecuvântat, căruia Avraam i-a împărțit și zeciuală din toate, înseamnă mai întâi »Împărat al dreptății« și apoi și »Împărat al Salemului«, adică »Împărat al păcii«, fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar asemănat Fiului lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna” (7.1-3).

Autorul epistolei se reîntoarce aici la subiectul binecuvântat și minunat referitor la preoția lui Hristos, pe care el o compară cu preoția lui Aaron, respectiv a lui Levi, ca să arate superioritatea ei nespus de mare. Ca să explice preoția lui Hristos, el se referă din nou (compară cu Evrei 5.6,10; 6.20) la modelul preoției lui Melhisedec, despre care el are multe de zis (Evrei 5.11). Această preoție, care este total independentă de cea a lui Aaron și care a fost instaurată mult mai înainte, are un caracter simbolic așa de clar la preoția lui Hristos, că mulți au crezut în mod greșit că Melhisedec ar fi fost mai mult decât un om.

Melhisedec apare deodată în relatarea din Geneza 14 și dispăre tot așa de neașteptat. În tot Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este vorba de el din punct de vedere istoric. Melhisedec era împărat al Salemului, în locul care mai târziu trebuia să poarte numele Ierusalim (Psalm 76.2). Numele lui înseamnă: „împărat al dreptății (neprihănirii)”. Pe lângă aceasta el *era preot al Dumnezeului Preaînalt*. Această denumire „Preaînalt” este dată lui Dumnezeu în legătură cu domnia milenară: „Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului” (Geneza 14.18-20). Acest titlu se întâlnește deseori în psalmii care vorbesc despre această perioadă.

Melhisedec, împărat și preot, este deci un model al Domnului, când El, după ce El va fi instaurat pe pământ Împărăția Sa, va domni în dreptate ca Prinț al păcii, deci atunci când lucrarea dreptății va fi pace (Isaia 32.1,17; 9.6) și El va fi Mare Preot pe tronul Său (Zaharia 6.13).

Primul verset al capitolului nostru amintește de faptul că Melhisedec a întâmpinat pe Avraam, atunci când acesta „se întorcea de la măcelul împăraților”. Aceasta se referă la ziua care va veni a revelării lui Hristos, la momentul când El Și-a supus împărăția pământului și va fi instaurat Împărăția Sa de dreptate și pace. Spus în treacăt: este remarcabil că expresiile: „l-a întâmpinat pe Avraam” și „el a adus pâine și vin” (Geneza 14) se referă la natura actualei slujbe de Mare Preot a lui Hristos pentru noi, aceasta înseamnă la îngrijirea prevăzătoare și la ajutorul la timpul potrivit, pe care noi le găsim în El.

Despre Melhisedec se spune că el era „fără tată și fără mamă”. Aceasta înseamnă că preoția lui nu descindea din rudenii. El se arată ca fiind „fără genealogie”, în contrast cu fiii lui Aaron, care, pentru a se legitima la dreptul lor la preoție, trebuiau să prezinte descendența lor, (Ezra 2.62). „Neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții” – preoției lui nu îi erau puse nici o graniță, așa cum era în cazul fiilor lui Aaron. Melhisedec a apărut și a dispărut, fără să fie vorba de nașterea lui și de moartea lui. El apare înaintea noastră ca trăind: *preoția lui rămâne pentru totdeauna*. Astfel el prefigurează în chip remarcabil preoția netransmisibilă și permanentă a Domnului. De aceea se spune „asemănat Fiului lui Dumnezeu”, nu în persoana sa, dar în funcția lui de preot. Numai că preoția lui Hristos este exercitată *în ceruri*.

*„Vedeți dar cât de mare a fost acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din pradă! Și, în adevăr, cei dintre fiii lui Levi care primesc preoția au poruncă, potrivit Legii, să ia zeciuieli de la popor, adică de la frații lor, deși aceștia au ieșit din coapsele lui Avraam; dar cel care nu are genealogie din ei a primit zeciuală de la Avraam și l-a binecuvântat pe cel care avea promisiunile. Dar, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și aici, oamenii muritori primesc zeciuieli; dar acolo, unul care are mărturia că trăiește; și, cum am spune, prin Avraam, a dat zeciuală și Levi, care a primit zeciuieli, pentru că era încă în coapsele tatălui său când l-a întâmpinat Melhisedec” (7.4-10).*

Scriitorul a arătat toate însușirile preoției lui Melhisedec și a dovedit, că în afara preoției lui Aaron există și o altă preoție, care este dintr-o cu totul altă ordine. Acum el arată cât de cu mult mai superioară este această preoție decât preoția lui Aaron, și care simbolizează preoția lui Hristos, așa cum arată cuvintele din Psalmul 110. David spune vorbind prin cuvintele Duhului lui Dumnezeu: „Tu ești Preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”. Autorul aplică aceste cuvinte la Domnul. Domnul Isus Însuși îl autorizează să facă aceasta, prin aceea că și El aplică acest Psalm la Persoana Sa (Matei 22.41-46).

Autorul vrea să arate clar supremația preoției lui Hristos după rânduiala lui Melhisedec față de preoția lui Aaron. Din acest motiv el alege două detalii din relatarea din Geneza 14:

1. Melhisedec binecuvântează pe Avraam: „Dar, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.”
2. Avraam dă lui Melhisedec zeciuală din pradă: „Vedeți dar cât de mare a fost acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din pradă!”

Realmente prin aceasta mărimea lui Melhisedec devine în chip băcător la ochi vizibilă, în mod deosebit, când ne gândim la demnitatea lui Avraam, care era purtătorul făgăduințelor, era tatăl credincioșilor, care ne-a dat acest exemplu mare de credință și răbdare, care a fost scos în evidență în capitolul șase al epistolei noastre. Prin darea zeciuielii Avraam a recunoscut în Melhisedec că acesta posedă o demnitate mai mare decât el.

Sub Lege, care a fost introdusă mult timp după Avraam, preoții din seminția lui Levii aveau ordin să primească zeciuală de la popor. Dacă Avraam a dat zeciuală lui Melhisedec, atunci în el și Levi, urmașul lui Avraam, a dat zeciuală. Aceasta arată clar și precis, că preoția lui Melhisedec era mai mare decât preoția lui Levi. Mai mult chiar, preoții rânduiei levitice erau „oameni care mureau”, în timp ce despre Melhisedec se mărturisește că „el trăiește”, „neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții”. El rămâne în demnitatea sa. O ultimă trăsătură de caracter a lui Melhisedec este, că „genealogia lui nu decurge din urmașii lui Levi”.

Oricine ar fi fost această personalitate necunoscută și tainică, mărimea ei și trăsăturile de caracter ale preoției ei sunt puse clar înaintea privirii noastre. Știm prin aceasta, ce vrea să spună Cuvântul lui Dumnezeu când zice că Domnul este „Preot după rânduiala lui Melhisedec”, în contrast cu preoții după rânduiala lui Aaron.

*„Atunci, dacă, în adevăr, perfecțiunea ar fi fost prin preoția levitică, pentru că în temelul ei a primit poporul Legea, ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Melhisedec, și care nu este numit după rânduiala lui Aaron? Pentru că, fiind schimbată preoția, este necesară și o schimbare a Legii. Pentru*

*că Cel despre care sunt spuse acestea face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni nu a slujit altarului. Pentru că este clar că Domnul nostru S-a ridicat din Iuda, seminție despre care Moise n-a vorbit nimic privitor la preoți. Și este încă mult mai evident dacă, după asemănarea lui Melhisedec, se ridică un alt preot, care a fost rânduit nu potrivit Legii unei porunci pământești, ci potrivit puterii unei vieți nepieritoare. Pentru că se mărturisește: »Tu ești Preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec.«” (7.11-17).*

În versetele de până acum și în cele următoare sunt prezentate însușirile preoției după rânduiala lui Melhisedec și sunt aplicate la Domnul, ca să scoată în evidență superioritatea acesteia față de preoția lui Aaron.

Însă aici este încă altceva. Poporul Israel a primit o Lege bazată pe preoția levitică. Dar preoția aceea nu putea conduce la desăvârșire; ea nu era sfârșitul, punctul final al planurilor lui Dumnezeu. Aceasta este dovedită prin aceea, că deja în Vechiul Testament (Psalm 110) era vestit că trebuia să ia ființă o altă preoție, după rânduiala lui Melhisedec. Din aceasta rezultă că dacă preoția este schimbată, „este necesară și o schimbare a Legii”. Întreg sistemul levitic, a cărui bază era preoția după rânduiala lui Aaron, se sfârșea prin aceasta.

Două lucruri dovedesc schimbarea totală, care a avut loc, și subliniază diferența mare dintre cele două preoții.

1. „Pentru că Cel despre care sunt spuse acestea”, Domnul, face parte dintr-o altă seminție, care este străină preoției levitice, care se limita la familia lui Aaron. Mesia trebuia să vină din seminția lui Iuda, conform prorociei lui Iacov și a altora (Geneza 49.10), și din familia lui David (Isaia 11.1), și aceasta s-a împlinit acum. Aceasta este prima diferență.
2. Preotul după rânduiala lui Aaron era instalat „potrivit legii unei porunci pământești (sau: carnale)”. Întreg sistemul era adaptat omului în carne, totul era exterior și temporal. Obiceiurile și rânduielile erau numai simboluri și reprezentau pentru omul păcătos, lipsit de putere, numai un jug greu. Preoții urmau unul după altul și puteau să practice funcția lor numai în timpul vieții lor pe pământ. În contrast cu aceasta a venit Domnul ca Preot „după asemănarea lui Melhisedec”, „potrivit puterii unei vieți nepieritoare”. Viața, în care El a intrat, după ce El a împlinit răscumpărarea, este o viață asupra căreia moartea nu are nici o autoritate. De aceea Lui Îi este dată mărturia: „Tu ești Preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec”. Preoția Lui este desăvârșită.

*„Pentru că este o desființare a poruncii de mai înainte, din cauza slăbiciunii și inutilității ei ...” (7.18).*

Porunca, care a premers instituirea preoției desăvârșite, sistemul legalist, care se adresa oamenilor firești, a fost desființată „din cauza slăbiciunii și inutilității ei”. Ea era slabă, căci Dumnezeu a rămas ascuns înapoia perdelei și nimic din sistemul acesta nu putea face pe om capabil să intre înaintea lui Dumnezeu și să Se apropie de El. Deci ea era inutilă în acest scop. Devine astfel clar că „Legea n-a desăvârșit nimic”.

*„... (pentru că Legea n-a desăvârșit nimic), și o introducere a unei speranțe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu” (7.19).*

Deci dacă orânduirea veche a lucrurilor a fost înlăturată, deoarece ea nu putea duce nimic la desăvârșire, preoția lui Hristos a introdus „o speranță mai bună”, „prin care noi ne apropiem de Dumnezeu”. În acest caz nu mai este vorba de o poruncă, pe care omul, care era departe de Dumnezeu, trebuia s-o împlinească, ci de o speranță, deci de o încredere bazată pe făgăduința divină și pe harul divin, care ne permite să ne apropiem de Dumnezeu și să stăm înaintea Lui fără teamă. Acesta este unul din punctele principale, la care scriitorul epistolei revine mereu: realitatea apropierii, ca privilegiu creștin (compară cu Evrei 4.16; 7.19,25; 10.1,22). Ce gânduri prețioase ne-au fost făcute cunoscut!

*„Și, întrucât aceasta nu se face fără jurământ (pentru că aceia au fost făcuți preoți fără jurământ, iar Acesta, cu jurământ, prin Cel care Îi zice: »Domnul a jurat și nu-I va părea rău: ‚Tu ești Preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec!’ «), cu atât mai mult Isus a devenit garantul unui legământ mai bun” (7.20-22).*

Cu preoția aaronică era legat un legământ făcut pe principiul ascultării. Dar în legătură cu preoția lui Hristos se instituie un legământ nou cu poporul Israel, „un legământ mai bun”. Hristos este garantul acestui legământ mai bun, care nu se bazează pe un principiu care cere ascultare de la un popor firesc (carnal). Acest legământ mai bun are ca bază pe Hristos Însuși și lucrarea Sa. Să ne amintim că scriitorul are înaintea sa pe evreii care au devenit creștini, și că legămintele se referă la Israel.

Supremația și măreția acestui legământ nou se arată prin aceea că Garantul ei a fost așezat ca Preot cu un jurământ, „prin Cel care Îi zice: »Domnul a jurat și nu-I va părea rău: ‚Tu ești Preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec’ «”. Preoții după rânduiala lui Aaron erau așezați, în contrast cu aceasta, simplu, printr-o rânduială a lui Dumnezeu, fără să fi avut loc vreun jurământ, care să fi garantat continuarea neîntreruptă a acesteia.

*„Și erau, în adevăr, mulți preoți, pentru că prin moarte erau împiedicați să dăinuiască; dar El, datorită dăinuirii Sale pentru eternitate, are o preoție care nu se schimbă” (7.23,24).*

Aici avem o diferență nouă între preoția levitică și preoția lui Hristos: este diferența dintre moarte și viață. În primul sistem erau „mai mulți preoți”. Ca oameni muritori ei nu rămâneau, ci urmau unul pe altul. Însă Hristos, care posedă o viață nepieritoare, este și rămâne singurul Preot. El are o preoție care nu se transmite și nu se schimbă. Ea este statornică și are durată eternă.

*„De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururi ca să mijlocească pentru ei” (7.25).*

Din aceasta rezultă pentru noi o consecință nespus de prețioasă. Să observăm mai întâi expresia: „aceia care se apropie de Dumnezeu prin El”. Prin aceasta este caracterizată o clasă deosebită de persoane. Sunt credincioșii, care au fost mântuiți, cei care sunt uzufructuarii

lucrării înfăptuite pe Golgota. Prin El ei posedă acest privilegiu, pe care nu-l putea da nici Legea și nici jertfele iudaice: ei au voie acum să se apropie de Dumnezeu.

Ce alt privilegiu mai rezultă pentru ei din această preoție netransmisibilă, veșnică, a lui Hristos? El poate să-i mântuiască pe deplin, sau până la desăvârșire. Noi am fost mântuiți pe deplin prin lucrarea făcută pe cruce, aceasta înseamnă, am fost spălați de păcatele noastre și am fost eliberați de judecată. Dar noi trebuie încă să parcurgem pustia lumii acesteia, cu pericolele ei și cu ostenele ei. Până alergarea noastră se va sfârși, în toate acestea El ne va mântui, ne va elibera și ne va duce în siguranță. Dar pe ce bază? Pe baza faptului că El trăiește pururi, și anume cu o viață care nu-L poate întrerupe prin nimic în activitatea Sa. O a doua realitate este, că El Se folosește pe Sine Însuși pentru noi în caracterul acestei vieți. Mijlocirii Sale permanente îi datorăm faptul că noi vom fi păziți până la sfârșitul vieții noastre și apoi vom fi mântuiți. Așa cum odinioară mâinile ridicate ale lui Moise ca mijlocitor înaintea Domnului, care erau susținute de Aaron și Hur (Exod 17), au făcut ca Israel să aibă biruință deplină asupra vrăjmașilor săi, tot așa Domnul Isus, care trăiește pururi, ne va conduce la biruință asupra tuturor obstacolelor care ar putea sta împotriva noastră pe drumul nostru.

*„Pentru că un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și făcut mai presus decât cerurile, care nu are nevoie, în fiecare zi, ca marii preoți, să aducă jertfe întâi pentru propriile păcate, apoi pentru cele ale poporului, pentru că a făcut aceasta odată pentru totdeauna, oferindu-Se pe Sine Însuși jertfă (sau: jertfîndu-Se pe Sine Însuși). Pentru că Legea pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, care este în urma Legii, pune un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate” (7.26-28).*

Aici ne este dată încă o dovadă, care prin comparare arată caracterul sublim nesfârșit al preoției lui Hristos față de preoția lui Aaron. Marii preoți veniți dintre oameni erau încărcăți cu o slăbiciune pe care o posedau și oamenii pentru care ei erau puși. Ei erau oameni păcătoși, care trebuiau să aducă jertfe de tăiere, mai întâi pentru păcatele proprii, și apoi pentru păcatele poporului. Și în acest scop ei intrau în cortul întâlnirii pământesc, în care poporul nu avea voie să intre. Însă noi, care am fost mântuiți prin jertfa lui Hristos, Cel care S-a jertfit pe Sine Însuși odată pentru totdeauna, intrăm înaintea lui Dumnezeu în Locul Preasfânt ceresc, unde nu are voie să intre nimic necurat, nimic pătat. Acolo este locul nostru. Noi eram păcătoși. Deoarece acum suntem mântuiți, suntem sfinți. Ca atare ni *se cuvine* să avem un Mare Preot așa cum cere gloria și curăția cerului: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși. Ni se cuvine să-L avem acolo, unde suntem chemați să intrăm: „mai presus decât cerurile”.

Îmbrăcat cu această însușire a sfințeniei El nicidecum nu are nevoie să aducă jertfe de tăiere pentru Sine Însuși: El S-a jertfit pentru noi. Și deoarece această jertfă este desăvârșită, ea nu trebuie reînnoită. Eficacitatea ei rămâne, și noi rămânem înaintea lui Dumnezeu acolo unde această jertfă unică ne-a așezat. Deci preoția Lui este exercitată în cer, și funcția Sa de Mare Preot constă în a Se folosi pe Sine Însuși pentru noi (de a mijloci pentru noi) .

Legea pune oameni ca mari preoți, care aveau slăbiciuni; dar după Lege a venit ceva mult mai de valoare. Este jurământul lui Dumnezeu: „Domnul a jurat”; și acest jurământ a pus „un Fiu”. El este desigur un Om, dar El este Fiul lui Dumnezeu și a fost instalat ca Mare Preot,

după ce El a fost făcut desăvârșit și a fost sfințit (compară cu Evrei 2.10). El a intrat în cer, făcut în chip desăvârșit corespunzător, pentru ca acolo să exercite veșnic funcția Sa.

Încă o observație cu privire la versetul 27. Acolo se spune, că „El S-a jertfit pe Sine Însuși”. Aceasta nu înseamnă că El S-a sacrificat pe Sine Însuși și astfel a exercitat acțiunea preotului. Dar El S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă, ca Miel pentru jertfire (Galateni 1.4; 2.20; Efeseni 5.2,25). Tot așa nu El Însuși și-a vărsat sângele, ci sângele Lui a fost vărsat (Matei 26.28). În preoția levitică au fost multe cazuri, când nu preotul sacrifica animalul (Levitic 1.5,11; 2.2,8,13; 4.4,24,29; și așa mai departe). Înainte ca Hristos să fi intrat în glorie și să fie făcut desăvârșit, înainte ca El să fi fost salutat de Dumnezeu ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, Hristos nu a făcut nici o acțiune preoțească (vezi capitolul 5).



## Capitolul 8

*„Iar punctul cel mai însemnat (sau: suma) al celor spuse este că avem un astfel de Mare Preot care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri; slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul” (8.1,2).*

Aceste două versete sunt rezumatul a ceea ce scriitorul epistolei a spus deja despre subiectul minunat al slujbei de Mare Preot al lui Hristos în cer. Această temă, care a început la sfârșitul capitolului al doilea, se continuă până în capitolul nostru, cu unele intercalări în care se tratează lucrurile legate de aceasta, ca de exemplu „odihna” în capitolul patru și decăderea de la mărturia creștină în capitolul șase, și așa mai departe.

Ca să știm ce înseamnă această expresie „Iar punctul cel mai însemnat (sau: suma) al celor spuse este”, trebuie numai să citim Epistola către Evrei 2.17,18; 3.1-6; 4.14-16; 5.1-11; 6.20 și capitolul 7. Se referă la faptul minunat al activității de Mare Preot a lui Hristos în Locul Preasfânt din cer, unde El, mai presus de toate, a fost așezat la dreapta tronului Măreției. Aceste locuri sfinte, acest adevărat cort, pe care Domnul l-a ridicat, și nu omul, stă în contrast cu cortul pământesc, care a fost ridicat în pustie, și în care preoții exercitau slujba conform Legii. În adevăratul cort din cer Domnul intervine pentru noi, Acela care, după ce S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă, a intrat în cer și a fost salutat ca „Mare Preot pentru eternitate”. Această mare realitate introduce o nouă perioadă de timp, care pune capăt celei vechi, nu numai cu privire la rânduielele levitice, ci și cu privire la legământul care stătea în legătură cu acestea și care a fost înlăturat, ca să facă loc unui legământ nou și mai bun. Acesta este subiectul capitolului cu care ne ocupăm.

*„Pentru că orice mare preot este pus să ofere daruri și jertfe; de aceea era necesar să aibă și Acesta ce să ofere” (8.3).*

Slujba marelui preot consta în a aduce lui Dumnezeu daruri și jertfe de tăiere pentru popor. „Acesta”, este vorba de Isus, trebuia să aibă și El ceva de adus. El S-a jertfit pe Sine Însuși pe cruce, și, după ce a fost adusă această jertfă, El Se folosește pe Sine Însuși acum în cer pentru noi înaintea lui Dumnezeu (compară cu Evrei 7.25,27).

*„Deci, dacă ar fi pe pământ, nici n-ar fi preot, fiind aceia care oferă darurile după Lege ...” (8.4).*

Autorul insistă asupra faptului că aceasta nu are loc pe pământ. Acolo existau preoți, care aduceau daruri pentru un popor pământesc conform Legii. Duhul Sfânt vrea tot mai mult să desprindă pe evrei de pământ și să-i introducă în lucrurile mult mai prețioase ale cerului.

*„... (care slujesc imaginii și umbrei celor cerești, după cum i s-a poruncit lui Moise, când urma să ridice cortul; pentru că: »Vezi«, zice, »să faci toate după modelul care ți-a fost arătat pe munte«)” (8.5).*

Aceasta este ceea ce acest verset ne arată clar. Toată slujba preotului după Lege sta în legătură cu „imaginea și umbra celor cerești”. Acestea au fost prescrise de Dumnezeu și

trebuiau, ca să corespundă gândurilor Sale, făcute exact după indicațiile primite, după modelul pe care Domnul l-a arătat lui Moise (Exod 25.9,40; 26.30; 27.8). Dar toate acestea erau numai imagini ale lucrurilor cerești, „ale Locului Preasfânt și ale adevăratului cort”, al căror slujitor este Hristos. Ce vor prefera acum evreii, umbrele sau realitatea?

*„... dar acum a obținut o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât este și Mijlocitor al unui legământ mai bun, care este întemeiat pe promisiuni mai bune” (8.6).*

Această realitate cerească este în Hristos, „Mijlocitorul unui legământ mai bun”, ca Acela la care se referea preoția levitică și orânduielele ei. Scriitorul s-a referit deja în capitolul 7.22 la acest subiect al legământului, cu cuvintele: „cu atât mai mult Isus a devenit garantul unui legământ mai bun”. Aici el reia subiectul, pe care îl va trata detaliat până la capitolul 9. Dar așa cum în toate lucrurile strălucește gloria lui Hristos, tot așa se sting toate gloriile perioadei trecute, la care evreii s-ar fi putut referi.

Preoția aaronită a fost deci înlăturată și a fost înlocuită prin preoția cerească a lui Hristos. Și ce se va întâmpla acum cu legământul, care a fost încheiat cu părinții prin mijlocirea lui Moise? Și el a fost înlăturat, ca să facă loc unui legământ mai bun, al cărui mijlocitor este mult mai bun decât Moise, și care „este întemeiat pe promisiuni mai bune”. Promisiunile legământului vechi se întemeiau pe ascultarea față de Lege. Promisiunile legământului nou însă sunt necondiționate; ele au ca punct de plecare exclusiv harul lui Dumnezeu și sunt, așa cum arată capitolul 9, întemeiate pe jertfa lui Hristos, în ceea ce privește împlinirea lor.

*„Pentru că, dacă cel dintâi ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat niciodată loc pentru un al doilea.” (8.7).*

Faptul că în Scripturi a fost vestit un legământ nou (vezi versetul 10), lasă să se vadă că primul nu era fără cusur. „Legea n-a desăvârșit nimic” (7.19); era numai provizoriu, în legătură cu un popor pământesc, pus sub obligația de a asculta. Tot ce a spus Dumnezeu, ce a rânduit și ridicat era fără îndoială fără cusur; dar sistemul vechi era numai o umbră; dar poporul, căruia i-a fost dată Legea și cu care s-a încheiat legământul, era un popor firesc (carnal), cu grumazul răzvrătit, incapabil să împlinească Legea și să respecte legământul acesta. El trebuia deci să fie înlocuit de un altul, și în acest sens el nu era fără cusur. Poporul trebuia să-l respecte, și era vinovat, dacă nu-l împlinea. Când de aceea Dumnezeu în harul Său măreț anunță un alt legământ, El face aceasta muștrând poporul și aducându-i reproșuri justificate, că au încălcat legământul dintâi.

*„Pentru că, muștrându-i, spune: »Iată, vin zile, zice Domnul, când voi încheia, pentru casa lui Israel și pentru casa lui Iuda, un nou legământ; nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua în care i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului; pentru că ei n-au stăruit în legământul Meu, nici Eu nu M-am uitat la ei, zice Domnul. Pentru că acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: dând legile Mele în mintea lor, le voi înscrie și pe inimile lor; și le voi fi Dumnezeu și ei Îmi vor fi popor. Și nu vor mai învăța fiecare pe fratele său, spunând: ‚Cunoaște-L pe Domnul!’; pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mic până la cel mare dintre*

*ei. Pentru că voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”. (8.8-12).*

Duhul Sfânt citează făgăduințele minunate, care se referă la acest legământ nou și pe care prorocul Ieremia le-a făcut cunoscut într-o zi de mare decădere (Ieremia 31.31-34). În loc să se preocupe de descrierea binecuvântărilor acestui al doilea legământ, autorul rămâne aici la concluzia că, deoarece este un legământ nou, legământul cel vechi va dispărea. Prin aceasta credincioșii evrei erau dezlegați de vechiul legământ, așa cum erau eliberați de toate celelalte lucruri, care se refereau la iudaism. Totodată ei au fost păziți să nu se lege de ceea ce se referă la noul legământ, dar care abia în timpurile viitoare va deveni vizibil.

*„Prin aceea că zice »nou«, a făcut vechi pe cel dintâi; iar ce este învechit și îmbătrânit este aproape de dispariție” (8.13).*

Putem aici să admirăm purtarea de grijă gingașă a lui Dumnezeu în felul cum Duhul Sfânt prin menajare dorește să-i conducă treptat pe credincioșii evrei, ca ei să renunțe la iudaism și la tot ce se referă la el. Astfel în versetul patru El a amintit pe preoți într-un fel, ca și cum ei ar mai fi exercitat pe pământ slujba, și cu toate acestea crucea lui Hristos a pus capăt la toate acestea pentru credincioși. Acest ultim verset al capitolului nostru nu spune că vechiul legământ a fost anulat, ci numai că el a îmbătrânit și este aproape de dispariție. Este ca și cu o persoană bătrână, înaintată în vârstă: ea este încă prezentă, dar este pe punctul de a părăsi scena lumii acesteia.

Să mai observăm în versetul opt că, atunci când Duhul Sfânt citează Ieremia 31, El amintește cum Domnul a vestit noul legământ, „muștrând”. Ce Dumnezeu al harului! Cât de multe ori vedem în proroci cum atenționările și amenințările cu judecata împotriva lui Israel neascultător și răzvrătit sunt însoțite de făgăduințe, care se vor împlini în timpurile Împărăției de o mie de ani! (compară cu Ieremia 2.2-5; 4.2-6; 11.6-16; 12 ...).

Să mai adăugăm unele cuvinte referitoare la noul legământ, care sunt necesare pentru noi ca creștini. După cuvântul din Ieremia 31, citat în capitolul nostru, atât noul legământ cât și vechiul legământ a fost încheiat cu Israel, cu poporul pământesc, dar nu cu noi creștinii. Legămintele se referă la căile și domnia lui Dumnezeu în legătură cu oamenii care stau pe terenul unei relații pământești cu El. În cer nu sunt legăminte.

Poziția și binecuvântările creștinilor sunt cerești (Efeseni 1.3). Caracterul legăturii noastre cu Dumnezeu și cu Hristos nu necesită nici un legământ. Relațiile unui copil cu tatăl său nu reprezintă nici un legământ. Să fi unit prin Duhul Sfânt cu Mijlocitorul noului legământ în glorie este o stare care nu are nimic a face cu un legământ. Dar noi suntem mântuiți prin sângele legământului. Noi suntem deja înaintea rămășiței viitoare a Lui Israel uzufructuarii privilegiilor principale ale noului legământ, a cărui temelie Dumnezeu a pus-o prin sângele lui Hristos, dar noi suntem în duhul și nu literalmente.

Să mai observăm diferența dintre Moise, mijlocitorul vechiului legământ, și Hristos, Mijlocitorul noului legământ. Moise era mijlocitor între Dumnezeu și popor, ca să aducă acestuia cuprinsul pactului făcut cu Dumnezeu, pe care trebuiau să-l primească, și el a vestit pedeapsa legată de încălcarea Legii. Însă Hristos a murit pentru națiune (Ioan 11.50-52), și, cum vom vedea în capitolul 9.15, moartea Lui constituie eliberarea de fărâdelegile care au avut loc sub primul legământ. În felul acesta s-a pus baza pentru orice binecuvântare din noul

legământ; această bază nu este ascultarea din partea omului păcătos, ci moartea lui Hristos pentru păcătos.

O altă diferență între vechiul legământ și noul legământ este, că primul a fost încheiat *cu* poporul (versetul 9: „cu părinții lor”); acolo erau două părți contractante. Legământul nou în contrast cu cel vechi este făcut nu *cu ei*, ci pentru ei (versetul 8 și 10: „legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel”, și așa mai departe). Pentru noul legământ garantează numai Dumnezeu singur, și El poate binecuvânta pe baza salvării împlinite prin Hristos.

## Capitolul 9

*„Deci și cel dintâi (cort) avea, în adevăr, rânduielei pentru slujire și pentru Sfântul Locaș din lume. Pentru că a fost ridicat un cort, cel dintâi, care se numește Sfânta, în care erau și sfeșnicul și masa și punerea înaintea pâinilor; iar după perdeaua a doua, un cort care se numește Sfânta Sfintelor, având o tămâietoare de aur și chivotul legământului acoperit peste tot cu aur; în el erau vasul de aur având mana, și toiagul lui Aaron, care înmugurise, și tablele legământului; și deasupra lui, heruvimii gloriei, umbrind scaunul îndurării, despre care nu este acum de vorbit în detaliu” (9.1-5).*

Duhul Sfânt ne prezintă în această parte a epistolei (capitolul 9 și capitolul 10.1-18) – tot în continuarea temei mari a preoției – jertfa unică și desăvârșită a noului legământ și valoarea ei mare, în comparație cu jertfele de odinioară. Ca să scoată în evidență supremația privilegiilor, care este legată cu noua stare de lucruri, scriitorul amintește de ceea ce sta în legătură cu ordinea veche. În acest scop începe cu enumerarea lucrurilor, care se aflau în cortul întâlnirii, pe care el îl numește pământesc sau „lumesc” (kosmikos), care este „din lumea aceasta”, în comparație cu cortul „nefăcut de mână (adică nu din această creație)” (Evrei 9.11). Să observăm că în toată epistola se vorbește despre cortul întâlnirii din pustie și nu despre Templul din țară, care este un tablou al odihnei.

Primul legământ stă în legătură cu Locul sfânt pământesc în pustie și avea rânduielei, pe care Dumnezeu le dăduse pentru serviciul divin din timpul acela. Aceste rânduielei și vechiul legământ trebuiau acum să dispară. Deja construcția aceluia Loc sfânt arăta că adoratorul nu putea să se apropie, căci Dumnezeu rămânea mereu ascuns înapoia perdelei. Este adevărat, acest Loc sfânt era alcătuit din două părți, care se deosebeau între ele, cu toate că ele alcătuiau împreună un întreg. În prima parte, care este numită aici „cortul din față” sau „Sfânta”, se aflau atât sfeșnicul cât și masa pe care stăteau pâinile pentru punerea înaintea.

Partea a doua – „un cort” – a fost numită „Sfânta sfintelor” și era despărțită de cortul din față printr-o perdea, care aici este numită „perdeaua a doua”, căci și la intrarea în cortul din față era o perdea.

În Sfânta sfintelor se afla – potrivit locului acesta – tămâietoarea de aur (sau cădelniță, vezi Levitic 16.12,13; Numeri 16.46), cu care marele preot aducea tămâia în singura zi din tot anul, în care el avea voie să intre în prezența Domnului. În Sfânta sfintelor stătea și chivotul legământului, tronul lui Dumnezeu. În acest chivot se afla vasul de aur cu mana, care era o aducere aminte a purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său în pustie (Exod 16.32-34). În afară de acesta era și toiagul lui Aaron, care înmugurise, și pecetea preoției sale (Numeri 17.10), și de asemenea tablele Legii sau mărturiei, care sunt numite aici „tablele legământului”. Aceste table stau în legătură cu vechiul legământ, care a fost făcut pe principiul ascultării omului (Exod 34.27,28; 25.21; 40.20). Pe chivot erau heruvimii gloriei, care umbreau capacul ispășirii.

Autorul adaugă, că el nu va vorbi în detaliu despre aceste lucruri, ele toate având înțeles simbolic. Vedem într-adevăr, că el nu amintește altarul tămâierii, dar amintește tămâietoarea, care în ziua ispășirii trebuia umplută cu foc de pe altar. Marele preot ducea apoi tămâia nu pe altar, ci în Sfânta sfintelor, pe focul din tămâietoare. Să amintim în treacăt, că ce se spune în capitolele 9 și 10 despre jertfe se referă la jertfele din ziua ispășirii.

*„Iar acestea fiind rânduite astfel, preoții intră totdeauna în primul cort, împlinind slujbele; dar în al doilea intră numai marele preot, o dată pe an, nu fără sânge, pe care îl aduce pentru el însuși și pentru greșelile poporului: Duhul Sfânt arătând aceasta: calea spre Sfânta sfintelor nu era încă arătată, atât timp cât exista întâiul cort, care este o asemănare pentru timpul de acum, potrivit căruia se aduc daruri și jertfe, neputând să desăvârșească, în ceea ce privește conștiința, pe cel care slujește, constând numai în mâncăruri și băuturi și diverse spălări și rânduieli ale cărnii, impuse până la un timp de îndreptare.” (9.6-10).*

După ce scriitorul a vorbit despre echiparea celor două părți ale cortului întâlnirii și a enumerat lucrurile incluse în ele, el ne amintește de alte două realități, din care el trage concluzii importante.

1. Preoții, cărora le aparținea și marele preot, intrau în cortul din față, ca acolo să facă slujba: ei aduceau zilnic tămâie pe altarul tămâierii, ei aveau grijă de lămpile sfeșnicului de aur, ca acestea să ardă permanent, și în fiecare sabat reînnoiau pâinile de punere înaintea de pe masă (Exod 30.7,8; compară cu Luca 1.9; 1 Cronici 6.49; Exod 27.21; Levitic 24.1-9).
2. Marele preot intra *singur*, o *singură dată pe an*, în ziua ispășirii, în Sfânta sfintelor (Levitic 16.3-19), ducând sângele jertfelor, care erau aduse atât pentru el însuși (Levitic 16.11) cât și pentru nelegiuirile sau păcatele, pe care poporul le-a făcut din neștiință (Levitic 16.15,16).

Duhul Sfânt ne învață acum ce înseamnă aceste lucruri. Înainte de toate El arată că drumul spre Sfânta sfintelor lui Dumnezeu era închis sub primul legământ. Omul păcătos nu putea intra în Sfânta sfintelor, în locuința lui Dumnezeu. Drumul într-acolo nu era încă făcut liber. În al doilea rând vedem, că toate rânduielile carnale ale serviciului divin mozaic, darurile, jertfele, spălările nu puteau face desăvârșită conștiința și nu puteau curăța de păcat. Însă aceasta este o condiție absolut necesară pentru cel care vrea să se apropie de Dumnezeu în realitate și vrea să practice serviciul divin.

Expresia „Sfânta sfintelor” din versetul opt vorbește despre unirea celor două părți ale cortului într-un întreg. El este tabloul Sfintei sfintelor cerești, în care noi intrăm. Acolo noi găsim numai „perdeaua sfâșiată”. Realmente, perdeaua Templului „s-a rupt de sus până jos în două părți”, atunci când Domnul Și-a dat viața pe cruce (Matei 27.51). În capitolul 10.19 al epistolei noastre citim: „Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Sfânta sfintelor”. Pentru noi este deci Sfânta sfintelor cerească.

Deci marele preot intra o singură dată pe an în Sfânta sfintelor cu sângele jertfelor, care erau aduse atât pentru el însuși cât și pentru greșelile poporului. Aceste greșeli erau păcatele săvârșite din nebăgare de seamă, despre care se vorbește în Levitic 4.2 și Numeri 15.22-29. Dar pentru păcatele săvârșite conștient nu era nici o jertfă de tăiere care ar fi putut să le ispășească: vinovatul trebuia omorât fără milă (Numeri 15.30-36). Întâmplarea aceea este un exemplu de păcat făcut cu îndrăzneală (compară cu Deuteronom 17.12). Aceasta se amintește și în epistola noastră: „Cine a disprețuit legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori” (Evrei 10.28).

Cortul întâlnirii era de asemenea o asemănare pentru „timpul de acum” pe pământ. Rânduielile, la care se referă, nu trebuie să dureze mai mult decât până la „timpul de

îndreptare”, al noi economii (perioade de timp). Deci ținerea cu tărie la iudaismul mozaic însemna să preferi umbrele în locul realității. În felul acesta autorul ajunge să vorbească despre valoarea și dimensiunea jertfei lui Hristos, care stă în contrast total cu jertfele aduse sub vechiul legământ.

*„Dar Hristos, venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație), nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (9.11-12).*

Hristos a venit! Aceasta este realitatea mare și minunată, care este prezentată acum cititorului. Se înțelege importanța ei dacă se amintește ce se spune despre demnitatea Persoanei Sale. Două lucruri Îl caracterizează:

1. Hristos este „Mare Preot al bunurilor viitoare”. Deci, aceste bunuri *viitoare* nu sunt binecuvântările, pe care noi ca creștini le savurăm acum în Hristos. Binecuvântările noastre și relația noastră cu Hristos sunt cerești (Efeseni 1.3). Bunurile viitoare, în contrast cu acestea, stau în legătură cu noul legământ, care va fi încheiat cu Israel pe pământ. Ele cuprind binecuvântările făgăduite, pe care Mesia le va aduce, când El va domni în timpul Împărăției de o mie de ani.
2. El a venit „prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație)”. Hristos nu a venit în legătură cu cortul pământesc, care a fost construit de mâinile oamenilor, ci în legătură cu un cort mai mare și mai desăvârșit, care stă în afara creației pământești și stă în legătură cu cortul ceresc. Avem aici permanent contrastul dintre rânduilele pământești și lucrurile cerești, mai bune.

Apoi vedem:

1. Hristos a venit nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu *propriul* Său sânge. Aceasta este iarăși o diferență față de rânduiala veche. El a obținut o *răscumpărare eternă* pe baza valorii nespuse de mari a acestui sânge, a cărui eficacitate rămâne veșnic. Lucrarea este desăvârșită, împlinită pe deplin, și păcatul este îndepărtat pentru totdeauna. Noi avem o răscumpărare pentru eternitate.
2. După ce această răscumpărare eternă a fost făcută, Hristos „a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor”. El rămâne acolo, în prezența lui Dumnezeu, ca Garant al desăvârșirii și al valabilității eterne a lucrării împlinite.

Să observăm în privința aceasta pe scurt, ce loc ocupă *sângele* în capitolul acesta. Prin aceasta se scoate în evidență contrastul mare între sângele jertfelor și valoarea nespuse de mare a eficienței mari și veșnice a sângelui lui Hristos. Scriptura ne învață, că sângele este viața. Aceasta explică pentru ce este interzisă categoric consumarea oricărui sânge (Geneza 9.4-6; Levitic 3.17; 7.26; 17.10-14; Deuteronom 12.16; Faptele Apostolilor 15.28,29). Sângele vărsat înseamnă moarte, viața s-a sfârșit. În cazul Mântuitorului nostru demn de adorare vedem clar, că El Însuși Și-a dat viața. El Însuși Și-a vărsat viața în moarte (Ioan 10.11,15,17,18; Isaia 53.12).

*„Pentru că, dacă sângele de tauri și de țapi și cenușa unei vițele, stropindu-i pe cei întinați, îi sfințește pentru curăția cărnii, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va*

*curăța conștiința voastră de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeuului celui viu!”*  
(9.13,14).

Care sunt deci urmările acestei mântuiri veșnice? Ca să le scoată mai bine în evidență, autorul amintește de ceea ce se petrecea sub Lege. Necurățiile percepute atunci cu ochii erau de natură exterioară și lezau curăția cărnii: lepra, atingerea unui mort, și așa mai departe. Cine era necurățit în felul acesta era în afara părtășiei poporului până în momentul când se aducea sângele taurilor și țapilor sau cel necurat era stropit cu apa curățiri, care era pregătită în legătură cu cenușa tinerei vițele roșii sacrificate (compară cu Levitic 4.5,14,16; Numeri 19).

Prin sângele lui Hristos dimpotrivă a avut loc o curățire mult mai mare și mai importantă, și anume una morală, o curățire a *conștiinței*. Să observăm care erau elementele de care conștiința era curățită: de *faptele moarte*, nu numai de anumite păcate, ci de tot ce dădea la iveală natura păcătoasă a omului, care *este mort* în greșelile și păcatele sale. Sunt fapte moarte, roade ale unei inimi stricate, care nu pot avea nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele arată clar, că „pomul” care le dă la iveală, este „mort” și stricat. Conștiința este curățită prin lucrarea lui Hristos și prin sângele vărsat în baza unei mântuiri veșnice. Prin aceasta faptele moarte și tot ce omul în natura lui păcătoasă era și îl întina au fost înlăturate și șterse.

Prin faptul că acum conștiința noastră a fost curățită, noi am fost făcuți capabili să slujim *Dumnezeului cel viu*. Această expresie „Dumnezeul cel viu” constituie un contrast absolut față de „faptele moarte”, față de starea morală a omului nenăscut din nou, pe care el le face și de aceea este absolut incapabil să slujească Dumnezeuului cel viu. Expresia „a sluji” nu înseamnă aici „a asculta” sau „a face voia lui Dumnezeu”, ci se referă la slujba preotească în prezența lui Dumnezeu. În textul original este folosit același cuvânt ca și în versetul nouă, care este tradus prin „slujește (a face servicii divine)”. Ce privilegiu fericit este să poți sta înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință curățită, ca să-I slujești în adorare!

Dar să mai zăbovim puțin la mijloacele, prin care noi putem savura o astfel de favoare. Este *sângele lui Hristos*. Aici însă sunt adăugate mai multe lucruri, care exemplifică puterea și eficacitatea jertfei. Jertfele (versetul 13) erau aduse fără ca animalele să știe despre ce este vorba. Hristos însă S-a jertfit *pe Sine Însuși* lui Dumnezeu. El S-a jertfit fiind deplin conștient ce face. Jertfa Lui era de bună voie, ea a avut loc în dăruire și ascultare de Dumnezeu. Deci jertfa lui Hristos era o acțiune morală, care s-a făcut spre gloriificarea lui Dumnezeu.

„Fără pată” este adăugat. Animalele de jertfă trebuiau să fie în exterior fără cusur. Hristos însă era moral, lăuntric curat, fără pată. În felul acesta era demn înaintea lui Dumnezeu, Căruia S-a înfățișat. Aici era vorba de Hristos ca Om, căci ca Om El nu a cunoscut păcat. Conceput de Duhul Sfânt El a fost născut fără păcat. În viața Sa El a fost condus prin Duhul Sfânt și nu a lăsat păcatul să intre în El. El a fost despărțit în toate de păcat. Toate motivațiile Sale erau desăvârșit de curate și El avea numai pe Dumnezeu înaintea ochilor. Deci jertfa Sa a fost nu numai de bună voie, ci și fără pată și de aceea de o desăvârșire care a făcut-o plăcută pentru Dumnezeu. El era adevărata jertfă de ardere de tot.

Încă o însușire caracterizează caracterul unic al jertfei lui Hristos. El S-a jertfit *prin Duhul veșnic*. Dăruirea Sa era prin puterea Duhului lui Dumnezeu, care locuia în El, Omul. Duhul nu este numit aici „Duhul Sfânt” ci „Duhul veșnic”, deoarece și mântuirea lucrată prin jertfa lui Hristos este veșnică. Puterea, în care Hristos S-a jertfit, este caracterizată deci prin același



cuvânt. Duhul, prin care Hristos a adus jertfa Sa, oferă acesteia o eficacitate veșnică și o valoare veșnică<sup>4</sup>. Cât de mare și de măreață este lucrarea lui Hristos la crucea de pe Golgota!

*„Și pentru aceasta este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, având loc moartea pentru răscumpărare din încălcările de sub întâiul legământ, cei chemați să primească promisiunea moștenirii eterne” (9.15).*

Prin sângele vărsat și prin moartea suferită Hristos a devenit *Mijlocitorul* unui legământ nou. Deci noul legământ este bazat pe sângele Său. El se referă la Israel în viitor. De aceea scriitorul evită întotdeauna o aplicare directă a legământului nou la noi. Însă deja acum totul este pregătit, pentru ca acest legământ să aibă și mai târziu efectul său: Mijlocitorul este prezent și moartea a avut loc „pentru răscumpărarea din încălcările de sub întâiul legământ”.

Jertfele aduse sub întâiul legământ nu puteau ispăși încălcările care au avut loc, dar Mijlocitorul prin moartea Sa, care este plata păcatului, a plătit prețul răscumpărării. Păcatele au fost șterse în baza acestei morți, așa că „cei chemați”, care sunt acum chemați (compară cu Evrei 3.1) sunt uzufructuarii acestui preț de răscumpărare și primesc *moștenirea veșnică* făgăduită. Această moștenire cuprinde toate binecuvântările făgăduite, care sunt în legătură cu noul legământ. Această moștenire este veșnică, deoarece lucrarea, care îndepărtează păcatul dinaintea lui Dumnezeu, a fost împlinită în chip desăvârșit. Natura și Ființa lui Dumnezeu au fost glorificate prin această lucrare și ea are valoare veșnică.

*„(Pentru că, unde este un testament, trebuie neapărat să intervină moartea celui care l-a făcut. Pentru că un testament capătă putere după moarte, întrucât nu are nicidecum putere cât trăiește cel care l-a făcut.) (9.16,17).*

Cuvântul tradus în mod obișnuit cu „legământ” este redat acum aici cu „testament”. El înseamnă și „făgăduință”. Legământul este o hotărâre pe care a luat-o Dumnezeu cu privire la omul care vine la El. Testamentul este o hotărâre în favoarea altcuiva.

Din aceste două versete, a căror intercalare a fost pricinuită prin gândul referitor la moștenire, rezultă clar că aici este vorba de înțelesul legământului ca testament. Acest gând suplimentar este introdus ca să arate că moartea lui Hristos ca Testator era o necesitate, pentru ca binecuvântările moștenirii veșnice, care sunt conținutul testamentului, să poată fi savurate.

*„De aceea, nici cel dintâi legământ n-a fost sfințit fără sânge. Pentru că, după ce fiecare poruncă potrivit Legii a fost rostită de Moise către tot poporul, după ce a luat sângele vițelilor și al țapilor, cu apă și lână stacojie și isop, el a stropit și cartea însăși și tot poporul, zicând: »Acesta este sângele legământului pe care vi l-a poruncit Dumnezeu«. Și a stropit în același fel, cu sânge, și cortul și toate vasele slujirii; și aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit Legii, și fără vărsare de sânge nu este iertare. Era deci necesar ca imaginile celor din ceruri să*

---

<sup>4</sup> Să observăm cu câtă grijă epistola către Evrei adaugă tuturor lucrurilor adjectivul „veșnic”. Ea nu așează nicidecum pe credincios pe terenul relațiilor temporale cu Dumnezeu pe pământ, ci pe terenul unei relații veșnice. Tot așa stau lucrurile cu mântuirea și moștenirea. Și cu privire la acestea lucrarea pe pământ a fost împlinită odată pentru totdeauna. Această remarcă cu privire la natura lucrării nu este fără importanță. De aceea folosirea adjectivului „veșnic”, chiar și în legătură cu Duhul Sfânt.

*fie curățite cu acestea, iar însăși cele cerești, cu jertfe mai bune decât acestea” (9.18-23).*

Autorul revine la subiectul legământului și arată că și legământul dintâi nu era sfințit fără sânge și de aceea stătea în legătură cu intrarea în moarte. Realmente din Exod 24.7,8 rezultă că sângele jertfei pecetluia autoritatea Legii asupra poporului, care a acceptat Legea prin cuvintele: „Tot ce a zis Domnul voi face și vom fi ascultători!” Era un semn, că cu legământul era legată obligația de a respecta Legea. Încălcarea Legii era pedepsită cu moartea.

În al doilea rând se vede din locurile numeroase și în mod deosebit din Levitic 16.15-19, că însăși cortul întâlnirii și uneltele din el, care erau întinate prin necurățiile și fărâdelegile poporului, au fost curățite cu sânge.<sup>5</sup>

Prin aceasta autorul ajunge la adevărul mare și important vestit în toată Legea: „Fără vărsare de sânge (sau moarte) nu este iertare”. Deci legământul se bazează pe sângele prin care acum poate avea loc și îndepărtarea necurățiilor și iertarea păcatelor (anularea vinovăției).

Cortul întâlnirii cu tot ce aparținea de el erau *imagini* ale lucrurilor din cer și erau curățite prin sângele jertfelor. Lucrurile cerești însăși necesitau jertfe mai bune pentru curățirea lor, jertfa desăvârșită a lui Hristos. Lucrurile cerești sunt Sfânta sfintelor de sus, „adevăratul cort”, în care Hristos a intrat ca slujitor (Evrei 8.1,2). Și ele au nevoie de curățire, deoarece ele au fost întinate prin prezența lui satan și a îngerilor lui.

În ziua ispășirii (Levitic 16), marele preot curăța cu sânge, așa cum am văzut mai înainte, Locul sfânt pământesc, care era întinat prin păcatele copiilor lui Israel. Tot așa și Hristos prin sângele Său și pe baza jertfei Sale a făcut tot ce era necesar pentru curățirea Sfintei sfintelor cerești. Lucrarea, pe care se bazează această curățire, a fost împlinită. În ceea ce ne privește pe noi, noi savurăm deja astăzi această curățire: păcatele noastre au fost anulate.

De aceea noi am fost împăcați cu Dumnezeu și am fost făcuți potriviți pentru prezența lui Dumnezeu. Dar când satan și îngerii lui vor fi aruncați pe pământ (Apocalipsa 12.9), trebuie să aibă loc curățirea finală definitivă a lucrurilor cerești. Pe baza jertfei lui Hristos, a „sângelui crucii” se va face mai târziu și împăcarea „tuturor lucrurilor” cu Dumnezeu, „fie lucrurile de pe pământ, fie *lucrurile din ceruri*” (Coloseni 1.20), când satan va fi aruncat în adânc și legat (Apocalipsa 20.1-3). Însă noi am fost deja acum împăcați „în trupul cărnii Sale, *prin moarte*” (Coloseni 1.21,22). Atât în epistola către Coloseni cât și în epistola către Evrei se arată spre lucrarea lui Hristos la cruce, spre sângele Său vărsat și spre credincioși, dar și o aplicare a ei în viitor: la curățirea „lucrurilor cerești” și la „împăcarea tuturor lucrurilor”.

*„Pentru că Hristos nu a intrat în locuri sfinte făcute de mâini, imagini ale celor adevărate, ci chiar în cer, că să Se arate acum, pentru noi, înaintea feței lui Dumnezeu ...” (9.24).*

Deci curățirea și împăcarea tuturor lucrurilor este realitatea mare, care rezultă din jertfa lui Hristos. El nu a intrat în Sfânta sfintelor pământească, făcută de mâini, ci chiar în cer, în Sfânta sfintelor cerească. El se află acolo potrivit cu caracterul ales al Persoanei Sale și pe

---

<sup>5</sup> „Aproape toate sunt curățite cu sânge, potrivit Legii”, se spune aici. Erau cazuri când apa era folosită ca mijloc de curățire, atât pentru persoane cât și pentru lucruri (vezi Levitic 15 și Numeri 19). „Apa este un simbol al curățirii morale și practice. Această curățire are loc prin aplicarea Cuvântului la inimă și conștiință, care judecă tot răul și revelează tot binele.”

baza desăvârșirii lucrării Sale, și anume în prezența lui Dumnezeu Însuși, înaintea feței Căruia El *Se arată acum pentru noi*. Așa cum odinioară marele preot intra în Sfânta sfintelor odată pe an ca locțiitor al lui Israel, tot așa Hristos *Se arată acum* pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu și *rămâne* acolo. Deci poziția noastră nu se schimbă. Ce har, să fi în felul acesta în apropierea lui Dumnezeu, fără ca între El și noi să mai fie o „perdea”! Ce desăvârșire în Persoana și lucrarea Aceluia care *Se arată* acolo pentru noi! Ce siguranță pentru suflet, să fie reprezentat într-un așa fel!

*„... nici ca să Se aducă jertfă pe Sine Însuși de mai multe ori, așa cum marele preot intră în Sfânta sfintelor în fiecare an cu sânge care nu este al său, fiindcă atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” (9.25,26)*

În Israel marele preot trebuia să intre în fiecare an în Sfânta sfintelor cu sângele unei jertfe noi. Acest sânge nu era sângele lui propriu, ci era „sângele altuia”, cu care a fost curățit poporul și cortul întâlnirii. Această acțiune nu a fost niciodată desăvârșită și de asemenea nu putea să îndepărteze pentru totdeauna păcatul. Ea trebuia permanent reluată.

Cu jertfa Domnului nu este așa. El a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta sfintelor cerească și El rămâne acolo. Deoarece jertfa Sa este desăvârșită în ea însăși și în efectul ei, ea nu trebuie repetată. Căci altfel Hristos trebuia să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii, începând de la venirea păcatului, dar aceasta nu era necesar, căci acum El, „la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” Acesta este un adevăr de cea mai mare însemnătate, deosebit de prețios!

Aici se spune „la sfârșitul (sau: la împlinirea) veacurilor”. „Veacurile” sunt timpurile îndelungii răbdări a lui Dumnezeu față de om, care au fost înainte de lucrarea lui Hristos, timpuri în care omul a fost pus la probă în diferite forme și în care s-a derulat istoria omului, atunci când el era pus sub propria lui responsabilitate. Aceste timpuri cuprind diferite perioade, prin care Dumnezeu l-a lăsat să treacă:

- înainte de Lege,
- sub Lege,
- cu preoția, ca să se apropie de Dumnezeu,
- cu fângăduințe,
- apoi în prezența Fiului Său preaiubit, care venise în har și putere pentru eliberare.

Aceste multe secole de încercare arată clar ce este omul în natura lui și în propria lui voie. El nu s-a supus nicidecum lui Dumnezeu și nu s-a folosit de niciunul din mijloacele de ajutor oferite lui ca să se apropie de Dumnezeu. El s-a arătat clar ca fiind rău de neîndreptat, ca păcătos și vrăjmaș al lui Dumnezeu, și anume într-o măsură așa de mare, că Domnul la sfârșitul vieții Sale pe pământ a trebuit să rostească cuvântul dureros, care sintetizează definitiv ce este inima omului: „Dar acum M-au și văzut și M-au urât, și pe Mine și pe Tatăl Meu” (Ioan 15.24).

Aceasta este „sfârșitul veacurilor”, sfârșitul istoriei omului pus la probă. El a pus cunună păcatului său prin lepădarea și răstignirea Domnului Isus, a Fiului lui Dumnezeu.

Și atunci Dumnezeu interpune planul Său veșnic de dragoste. Omul a dovedit incapacitatea sa totală de a împlini cerințele lui Dumnezeu. Prin lepădarea Fiului lui Dumnezeu el a arătat chiar și vrăjmășia lui împotriva lui Dumnezeu. În această lepădare, atunci când Hristos a revelat pe Dumnezeu, El a împlinit lucrarea lui Dumnezeu și a desființat păcatul. El a murit de bună voie, omorât de oameni. Acum însă această lucrare este pe deplin împlinită.

Păcatul, care a dezonorat pe Dumnezeu și a despărțit pe om de El, a fost nimic prin lucrarea lui Hristos. Păcatul a fost îndepărtat dinaintea feței lui Dumnezeu și anume odată pentru totdeauna. Hristos a fost arătat o singură dată, și acest o singură dată a fost suficient, deoarece prin desființarea păcatului s-a obținut rezultatul final spre onoarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea omului. Prin aceasta s-a ajuns în sens moral la sfârșitul veacurilor.

Este într-adevăr adevărat, că nu toate rezultatele lucrării lui Hristos au devenit încă vizibile. Dar baza pentru aceasta a fost pusă. Păcatul va fi înlăturat din univers (Ioan 1.29). Lucrările diavolului vor fi nimicite (1 Ioan 3.8). Va fi un cer nou și un pământ nou, în care va locui dreptatea. Aceasta este o creație cu totul nouă (Apocalipsa 21.1; 2 Petru 3.13), în care păcatul și urmările lui nu vor mai putea exista și nu vor mai putea pătrunde. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Hristos. Jertfa Sa, jertfa Sa de Sine Însuși pe cruce, este fundamentul pe care se va sprijini această revelare a puterii, dragostei și gloriei lui Dumnezeu în veșnicie. Însă credinciosul are deja acum parte de acest rezultat în conștiința lui, și anume de desființarea păcatului, așa cum el aparține deja acum în sens moral acestei creații noi (2 Corinteni 5.17).

*„Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă (textual: fiind jertfit), ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat (adică: deosebit de venirea pentru păcat, neavând a face cu păcatul), pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.” (9.27,28).*

Finalul versetului anterior ne prezintă lucrarea lui Hristos, jertfa Sa și dimensiunea generală a acesteia, al cărei rezultat final definitiv și deplin urmează încă să aibă loc. Credinciosul posedă deja acest rezultat, însă nu așa cum va arăta el în glorie, ci referitor la conștiința sa, așa că pentru el păcatul a fost desființat și el poate fi fără perdea în prezența lui Dumnezeu.

Hristos este prezentat aici ca *Suplinitor*: El poartă păcatele. În ziua ispășirii au fost aleși doi țapi. Unul era pentru Domnul și a fost adus ca jertfă pentru păcatul poporului. Sângele lui a fost dus în Locul Preasfânt, ca să facă ispășire pentru Sfânta sfințelor și s-o curețe de necurățiile poporului Israel. Simbolic aceasta corespunde desființării păcatului înaintea lui Dumnezeu prin jertfa lui Hristos.

Țapul al doilea nu era omorât, dar era în legătură cu primul, care a fost sacrificat, căci el a trebuit să dispară în pustie, „un pământ nelocuit”, simbolul morții. Pe capul acestui al doilea țap mărturisea Aaron, marele preot și locțiitorul poporului, nelegiuirile și nedreptățile fiilor lui Israel, și ele erau puse pe țap. Apoi el era dus în pustie. Deci el lua toate aceste păcate cu sine și prin aceasta ele dispăreau dinaintea ochilor lui Dumnezeu și dinaintea poporului (Levitic 16). Simbolic și acest al doilea țap reprezintă pe Hristos, care „a fost jertfit o singură dată, ca să poarte păcatele multora”. Acesta este Hristos ca *Suplinitor* pentru noi credincioșii: „El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn” (1 Petru 2.24).

Din cauza păcatului, pe om îl așteaptă două realități îngrozitoare: *moartea* și după aceea *judicata*. Aceasta este soarta omului ca și copil al lui Adam. Lui îi este rânduit să moară o singură dată. Dar cu această moarte, care este plata păcatului (Romani 6.23), nu s-a terminat totul pentru el. Urmează ceva mult mai îngrozitor – *judicata*. Moartea îl duce înaintea lui Dumnezeu, care îl judecă, și de aceea moartea este împăratul groazei (Iov 18.14). Dar pentru credincios totul este altfel: el nu mai este dependent de Adam, ci de Hristos. Și în Hristos el găsește două certitudini binecuvântate:

1. Hristos a murit o singură dată pentru totdeauna pentru el, ca să poarte păcatele lui, și ca urmare ele sunt pe deplin îndepărtate.
2. Hristos se va arăta curând și va aduce o eliberare deplină aceluia care Îl așteaptă.

Deci el nu trebuie nicidecum să se mai teamă de *judicata*. De aceea și *moartea*, dacă el trebuie s-o îndure, nu mai are pentru el această groază.

Să observăm expresia „multora”. Ea stă în contrast cu „toți”. Lucrarea lui Hristos este suficientă pentru toți. El S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți. El este ispășire pentru toată lumea (1 Timotei 2.6; 1 Ioan 2.2). El nu a purtat păcatele tuturor ca „ispășire universală”. Numai cei care cred savurează foloasele lucrării Sale. „Dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred” (Romani 3.22).

Pentru cei care cred, să observăm și aceasta, nu mai este vorba atât de mult despre moarte. Ei așteaptă pe Hristos, și El li Se va arăta. Este a doua venire a Sa, și cât de mult se deosebește aceasta de prima Sa venire! Atunci El S-a arătat în smerenia cea mai profundă, acum însă El vine în glorie. La prima Sa venire, cu toate că în Sine Însuși era absolut fără păcat (Evrei 4.15), din pricina noastră El a avut a face cu păcatul. Realmente: El, Cel care n-a cunoscut păcat, a fost făcut păcat (2 Corinteni 5.21). El era jertfa pentru păcate (Romani 8.3). El a purtat păcatele multora. Pe cruce El a fost încărcat cu ele. Însă acolo El a desființat păcatul prin jertfa Sa. Acolo El a făcut curățirea păcatelor. El le-a ispășit și le-a lichidat total pentru cei credincioși. Această lucrare a fost împlinită, problema păcatului a fost rezolvată.

Când El Se va arăta a doua oară, aceasta va fi „fără păcat”, independent de orice problemă a păcatului. Atunci El nu va mai avea nimic a face cu păcatele credincioșilor, care Îl așteaptă, căci păcatele lor au fost pe deplin desființate. El li Se va arăta nu pentru *judicata*, ci pentru *mântuire*, aceasta înseamnă, El îi va elibera de toate urmările păcatului.

Această expresie „pentru mântuire”, care se referă exclusiv la cei credincioși, include și pe credincioșii rămășiței iudaice, care vor aștepta pe Hristos în timpurile viitoare și vor vedea când El va apărea pentru eliberarea rămășiței. Aici nu este vorba de răpirea credincioșilor, ca de exemplu în 1 Tesaloniceni 4, ci de arătarea lui Hristos pentru eliberarea aceluia care Îl așteaptă: credincioșii, astăzi, și mai târziu rămășița iudaică credincioasă. Aici nici nu se amintește că această arătare va fi totodată revelarea Sa înaintea lumii, când orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1.7). Aceasta va fi *judicata* ei. Aici se vorbește numai despre arătarea Sa pentru mântuirea aceluia care Îl așteaptă.

Cât de minunată este istoria harului, care prin jertfa lui Hristos ne conduce din starea noastră de decădere până la eliberarea deplină, dându-ne deja acum un loc sigur în prezența lui Dumnezeu, unde Hristos se arată pentru noi!

La sfârșitul timpurilor Hristos S-a arătat pentru prima dată, ca să desființeze păcatul și să poarte păcatele; a doua oară El Se va arăta nu în legătură cu păcatul, ci spre eliberarea deplină a aceluia care Îl așteaptă; aceasta este speranța noastră. Noi ne aflăm între aceste două venituri,

curățiți desăvârșit și cu conștiința fără păcat înaintea lui Dumnezeu, în prezența Căruia Hristos *Se arată acum* pentru noi. Ce poziție binecuvântată, ce așteptare fericită!

Această expresie „Se va arăta pentru mântuire” încheie și completează o serie de locuri din epistola noastră, în care noi întâlnim expresiile „mântuire” sau „salvare”, care sunt traducerea aceluiași cuvânt din textul original. Sunt din aceia care vor moșteni „mântuirea” (1.14), „o mântuire așa de mare” (2.3); este o „mântuire eternă” (5.9); lucrurile mai bune sunt legate cu mântuirea (6.9); această mântuire câștigată prin Hristos este completă și ne însoțește până la sfârșitul alergării creștine pe pământ (7.23); și acest sfârșit al drumului vieții este atins atunci când El Se va arăta spre mântuirea celor care Îl așteaptă.

## Capitolul 10

În prima parte a acestui capitol (versetele 1-18) ne este prezentat Hristos în primul rând ca jertfa sfântă și desăvârșită. Toate jertfele aduse sub Lege erau numai imagini ale acesteia. Ele nicidecum nu puteau să înlătore păcatele și drept urmare nici să curețe conștiința. Hristos ca jertfă fără cusur și fără pată era subiectul capitolului nouă. În capitolul zece găsim, clădind în continuare pe cele arătate în capitolul nouă, în mod deosebit rezultatele mari ale acestei jertfe a lui Hristos. La citirea acestui capitol este bine să ținem ochii îndreptați spre ceea ce avea loc în Israel în ziua ispășirii. Avem aici explicația inspirată a ceea ce înseamnă ceremonialurile din ziua aceea.

„Acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa”, se spune la sfârșitul capitolului nouă. Ce erau deci jertfele care se aduceau sub Lege? Tocmai aceasta ne este arătat acum în acest capitol.

*„Pentru că Legea, având umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea reală a lucrurilor, nu poate niciodată, cu aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să-i desăvârșească pe aceia care se apropie” (10.1).*

„Pentru că Legea, având umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea reală a lucrurilor.” „Bunurile viitoare” cuprind toate binecuvântările pe care le va aduce Hristos. Legea nu putea să prezinte aceste binecuvântări în înfățișarea lor minunată, ele se găsesc numai în Hristos. Înfățișarea reală a lucrurilor este ceea ce acestea sunt în realitate, în contrast cu umbra, care într-adevăr arată existența, dar ca să zicem așa prezintă numai conturul. Potrivit Legii, jertfele trebuiau aduse „în fiecare an”, aceasta conduce gândurile noastre la marea zi a ispășirii, dar ele nu puteau să desăvârșească pe cel care se apropia. A desăvârși este același cuvânt folosit și în capitolul 5.9. El are înțelesul: a fi deplin potrivit pentru un lucru. Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să fie într-o stare care îi permite să se apropie de El. Nu este vorba nicidecum de starea sa, adică de poziția sa înaintea lui Dumnezeu. El trebuie să fie „desăvârșit”, ca să fie pe deplin potrivit de a sta în prezența sfântă a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu o puteau realiza jertfele aduse sub Lege pentru oamenii păcătoși. Aceasta este justificat în versetele următoare.

*„Astfel, n-ar fi încetat ele să fie aduse dacă cei care slujesc, odată curățiți, n-ar mai fi avut nici o cunoștință de păcate? Dar în acestea este o amintire de păcate în fiecare an. Pentru că este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlătore păcatele” (10.2-4).*

Dacă aceste jertfe ar fi făcut ca cei care se apropie să fie curățiți și păcatele lor să fie șterse pentru totdeauna, așa fel ca ei să nu mai fi avut „nici o cunoștință de păcate”, atunci aducerea de jertfe suplimentare nu ar mai fi fost necesară. Din expresiile „curățit”, „nici o cunoștință de păcate” vedem ce înseamnă să fi „făcut desăvârșit”. Omul este întinat prin păcatele sale. Ca să se apropie de Dumnezeu, el trebuie curățit de ele. Dumnezeu trebuie să poată să nu mai vadă nici un păcat pe el. Mai mult, este de asemenea necesar ca omul în prezența lui Dumnezeu să știe – dacă el vrea să se simtă bine acolo – că păcatele lui au fost anulate. Este necesar ca el să nu mai aibă nici o „cunoștință de păcate” și că nimic nu-l mai acuză. Exact acesta este

înțelesul „a fi desăvârșit”. O stare fericită! Dar Legea nu putea conduce la acest rezultat. Dimpotrivă, faptul că aceste jertfe trebuiau aduse în fiecare an amintește că păcatul era încă prezent: astfel jertfele erau numai „o amintire de păcate”. Căci, spune apostolul, „este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele”. Israelitul evlavios putea simți o ușurare a conștiinței sale în seara marii zile a ispășirii. Dar în ziua următoare contul păcatelor sale începea să crească. Conștiința nu era curățită pentru totdeauna. Eficacitatea jertfei nu era de durată. Ele erau doar o umbră a bunurilor viitoare. Aceste bunuri sunt prezentate acum începând cu versetul cinci, care ne arată singura jertfă adevărată.

*„De aceea, intrând în lume, El spune: »N-ai voit jertfă și dar de mâncare, ci Mi-ai întocmit un trup. Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: ,Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule’«. Spunând mai sus: »N-ai vrut, nici nu Ți-au plăcut jertfe și daruri și arderi-de-tot și jertfe pentru păcat« (care sunt aduse potrivit Legii), atunci El a spus: »Iată, Eu vin ca să fac voia Ta«. El desființează ce este întâi, ca să stabilească ce este a doua oară;” (10.5-9).*

Jertfele aduse potrivit Legii erau în orice privință incapabile să facă desăvârșiți pe cei care se apropiiau. Din aceasta rezultă necesitatea unei alte jertfe, care posedă această eficacitate. Și tocmai o astfel de jertfă era prevăzută în planurile lui Dumnezeu. „De aceea, intrând în lume, El spune: »N-ai voit jertfă și dar, ci Mi-ai întocmit un trup.«” Cine este Cel care vorbește astfel? Este Hristos, care a vorbit în mod spiritual prin gura lui David. Duhul Sfânt a constatat mai dinainte prin aceste cuvinte ale lui David din Vechiul Testament, ce va caracteriza pe Hristos la intrarea în lumea aceasta ca Om ca scop al venirii Sale pe pământul acesta. „Tu Mi-ai întocmit un trup” – aceasta era prima necesitate, ca să poată împlini voia lui Dumnezeu. Era necesar ca El să devină Om. Să observăm că întruparea Sa ca Om este atribuită lui Dumnezeu, nu Lui Însuși, căci în toate El este Robul, Omul dependent.

În Psalmi citim: „Mi-ai pregătit urechea”<sup>6</sup>, o expresie care desemnează poziția robului ascultător, pe care Hristos a luat-o. În acest scop El a trebuit să devină Om, și de aceea Duhul Sfânt spune: „Tu Mi-ai pregătit un trup”, folosind traducerea din Septuaginta, care redă sensul profund al acestor cuvinte ale lui David.

Hristos, Cel care a venit ca Om pe pământ, a spus la intrarea în lume: „N-ai voit jertfă și dar de mâncare” ..., „nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: ,Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule’”. În Vechiul Testament găsim mai multe locuri în care Dumnezeu spune că El nu are plăcere în jertfele pentru păcat și în jertfele de ardere-de-tot, ci în împlinirea ascultătoare a vocii Sale (compară Psalmul 51.16, Ieremia 6.20; 7.21-23; Mica 6.6-8). Dar care om a fost în stare să îplinească această voie, și cine putea aduce această jertfă desăvârșită, care putea să-I fie plăcută? Cine ar fi putut aduce o jertfă, care să aibă o așa însușire, ca să poată fi și o jertfă pentru desființarea păcatului? Numai Hristos singur a fost în stare pentru aceasta? Numai El singur a putut spune: „Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule’”. Această

---

<sup>6</sup> Aceasta nu este aceeași expresie, respectiv gând ca în Exod 21.6: „a găuri urechea”, un semn că sclavul se lega de casa stăpânului său, ca să asculte pentru totdeauna. Și nici nu este același cuvânt ca în Isaia 50.5: „Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea”, ceea ce arată că Domnul Și-a ținut urechea deschisă, ca în fiecare dimineață să cunoască voia Tatălui. Dumnezeu I-a „pregătit urechea”, pentru ca El să îplinească această voie.



voie consta în rezolvarea odată pentru totdeauna a problemei păcatului, pentru ca Dumnezeu în dreptate să poată salva oameni vinovați. Și numai acest țel era împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

În sulul cărți sta scris despre El. Hristos, Cel care devenise Om, pentru ca să glorifice pe Dumnezeu, era subiectul mare al planurilor divine. Ce privilegiu este, să fi martor al acestei discuții și să ai dreptul să auzi cum Hristos Se oferă în adâncimile Dumnezeirii să devină Om și să vină pe pământ, ca să facă voia lui Dumnezeu, în dăruirea de Sine Însuși. Duhul Sfânt insistă să scoată în evidență că jertfele aduse sub Lege nu corespundeau cerințelor lui Dumnezeu.

El numește patru feluri de jertfe: jertfa de ardere de tot, jertfa de mâncare, jertfa de pace și jertfa pentru păcat. Aceste patru jertfe sunt imagini spre Hristos. Duhul Sfânt le pune pe toate la o parte, ca să arate pe Acela, în care ele și-au găsit împlinirea: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta”. Și în felul acesta El desființează pe cele întâi, ca să-l stabilească pe al doilea. Prima rânduială a jertfelor nicidecum nu a făcut desăvârșiți pe cei care se apropiau. Conștiința lor nu era curățită. Ordinea a doua a lucrurilor este sintetizată în jertfa unică a lui Hristos, care a adus un rezultat desăvârșit și permanent. Și această jertfă unică este roada ascultării desăvârșite a Domnului!

*„Prin această voie am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (10.10).*

În consecință noi am fost *sfințiți* prin jertfa Domnului Isus, puși deoparte pentru Dumnezeu și salvați. În Trupul, pe care Dumnezeu Însuși L-a alcătuit, El a venit ca să facă voia lui Dumnezeu, al cărei punct culminant era jertfa desăvârșită: moartea Domnului pe cruce.

Să mai observăm, că El a fost jertfit odată pentru totdeauna. Această jertfă este suficientă pentru toate timpurile. Ea, în opoziție cu jertfele aduse după Lege, nu trebuia repetată. Sfințirea, punerea deoparte, care rezultă din ea, este deci permanent desăvârșită. Ce har pentru credincioși! Aici nu este vorba de o sfințire practică ca în Evrei 12.14, ci de punere deoparte pentru Dumnezeu esențială, pe baza jertfei lui Isus Hristos.

*„Și, în adevăr, orice preot stă în picioare în fiecare zi, slujind și aducând deseori aceleași jertfe care niciodată nu pot înlătura păcatele, dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, de acum așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui. Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (10.11-14).*

Diferența dintre sistemul iudaic și cel creștin este prezentat mai departe în aceste versete, dar de data aceasta cu privire la eficacitatea preoților. Sub Lege, preoții, în exercitarea slujiri impuse lor, stăteau zilnic înaintea altarului, aducând neîncetat jertfe, dar care niciodată nu puteau îndepărta păcatele. Slujirea lor era continuă – un semn pentru faptul că încă nu avusese loc o jertfă desăvârșită. În contrast cu aceasta Hristos a adus numai o singură jertfă pentru păcate. Dar era o jertfă, care era pe deplin suficientă, ca să prezinte pe cei care aparțineau lui Dumnezeu fără pată înaintea lui Dumnezeu. Este o jertfă a cărei valoare rămâne și are efect veșnic. De aceea El *S-a așezat*. Acesta este un semn caracteristic al odihnei după înfăptuirea

lucrării, El S-a așezat pentru *totdeauna*. Este o lucrare care nu mai trebuie repetată, deoarece este pe deplin suficientă. Și El S-a așezat la dreapta lui *Dumnezeu*, un semn al primirii desăvârșite, după ce El a făcut pe deplin voia lui Dumnezeu. Ce siguranță pentru credincios, să vadă pe Marele Preot al său acolo sus în această poziție de glorie!

Hristos, cu privire la lucrarea Sa de mântuire, S-a așezat pentru *totdeauna*. Dar vine momentul să judece pe vrăjmașii Săi. Din momentul în care El a intrat ca Mare Preot în cer, El așteaptă „până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui”, așa cum a fost deja anunțat prin Psalmul 110. Ce contrast deosebit de solemn! Pentru credincioși, pentru prietenii Săi, aceasta este o eliberare desăvârșită. Dar pentru aceia care L-au lepădat și astfel s-au făcut vrăjmași ai Lui, va veni o judecată îngrozitoare!

Evreii credincioși (fideli) puteau să-și spună: Mesia a venit și noi am crezut; de aceea acum este așa, că noi suntem prizoniți și vrăjmașii noștri triumfă? Duhul Sfânt le arată acum, că prin jertfa desăvârșită a lui Hristos și șederea Lui la dreapta lui Dumnezeu, mântuirea lor este asigurată, și de asemenea, Hristos împreună cu ai Săi va obține în viitor o biruință definitivă asupra tuturor vrăjmașilor (compară cu Psalm 110).

După ce Duhul Sfânt a dat această asigurare cu privire la viitor, El dă și pentru prezent credincioșilor motivul prețios pentru care Hristos S-a așezat acum în odihnă acolo sus: este așa, deoarece „printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru *totdeauna* pe cei sfințiți”. Jertfa, și anume a trupului lui Isus Hristos, este desăvârșită, ea nu trebuie repetată. De aceea El S-a așezat la dreapta Măririi în locurile cerești. Aceia care au fost sfințiți și au fost puși deoparte pentru Dumnezeu, rămân pentru *totdeauna* așa pe baza acestei jertfe (versetul 10). Cu privire la poziția lor înaintea lui Dumnezeu, lucrarea lui Hristos are de asemenea valoare permanentă, și deoarece El Însuși este pentru *totdeauna* înaintea lui Dumnezeu, și ei sunt desăvârșiți pentru *totdeauna* înaintea Lui. Lucrarea lui Hristos este desăvârșită, primirea ei este desăvârșită, nimic nu mai poate schimba aceasta. Și de asemenea și noi suntem desăvârșiți, deoarece suntem reprezentați prin El înaintea lui Dumnezeu.<sup>7</sup>

*„Dar și Duhul Sfânt ne mărturisește; pentru că, după ce a spus: »Acesta este legământul pe care-l voi întemeia pentru ei, după acele zile«, zice Domnul: »Dând legile Mele în inimile lor, le voi înscrie și în gândurile lor«; și: »nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor«. Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat.” (10.15-18)*

După ce autorul a constatat valoarea desăvârșită și statornică a lucrării lui Hristos, el citează o mărturie a Duhului Sfânt din Vechiul Testament referitoare la caracterul ales și desăvârșirea veșnică a acestei lucrări, în aplicarea ei la credincioși. Este o mărturie din cartea prorocului Ieremia 31, unde Domnul arată privilegiile noului legământ, pe care El îl va face cu poporul Său: „nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”.

Ce realitate prețioasă, de valoare inestimabilă pentru suflet este această siguranță a iertării depline și necondiționate a tuturor păcatelor, o siguranță bazată pe planul și voia lui Dumnezeu, pe jertfa desăvârșită a lui Hristos, autenticată prin mărturia infailibilă a Duhului Sfânt! Putem s-o primim cu credință deplină și nu avem nimic altceva de căutat, ca să ne

---

<sup>7</sup> Toți care au primit creștinismul au fost prin aceasta sfințiți, în sensul că au fost despărțiți de restul din popor. Însă credincioșii adevărați au fost în afară de aceasta făcuți desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu prin lucrarea Domnului Isus.

asigurăm poziția noastră înaintea lui Dumnezeu: „Iar unde este iertarea de acestea”, o iertare desăvârșită și de durată, „nu mai este jertfă pentru păcat”. Acolo unde s-a adus o jertfă, care îndepărtează pentru totdeauna păcatele dinaintea lui Dumnezeu (Evrei 9.6), nu mai este nici un motiv să se aducă o altă jertfă.

În trecut fie zis, aceasta scoate la lumină rătăcirea mare și oribilă a jertfei repetate la desfășurarea liturgiilor, pe care le propagă bisericile mari.

În secțiunea studiată până aici din acest capitol zece găsim deci, rezumat pe scurt:

1. Versetul 10: Mântuirea noastră are un izvor divin. Ea corespunde vocii lui Dumnezeu.
2. Versetul 12: Mântuirea noastră a devenit realitate prin lucrarea dumnezeiască, prin jertfa lui Hristos.
3. Versetul 15: Despre această mântuire există mărturia dumnezeiască a Duhului Sfânt.

Deci noi avem aici voia lui Dumnezeu Tatăl, lucrarea Fiului și mărturia Duhului Sfânt.

*„Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, ...” (10.19-21).*

Partea mare instructivă a acestei epistole, a cărei temă mare este preoția Domnului Isus în glorie, se încheie aici. Scriitorul acestei epistole trage acum concluziile practice din învățăturile referitoare la această preoție și la desăvârșirea jertfei Domnului Isus, care acum S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu: după ce păcatul a fost desființat și conștiința a fost curățită și credincioșii au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna, fără păcat înaintea feței lui Dumnezeu, credincioșii au acum îndrăzneală să intre în Sfânta Sfintelor. Nu mai este nici o barieră care să le interzică intrarea: sângele lui Isus, care a împlinit toate cerințele dreptății lui Dumnezeu, le permite acum să intre fără teamă în prezența lui Dumnezeu și să rămână acolo, care pentru ei este fără perdea. Privilegiu minunat pentru păcătoșii de odinioară, a căror necurăție i-a exclus odinioară de pe acest loc binecuvântat! Însă Hristos a făcut prin Sine Însuși curățirea păcatelor, apoi a intrat El Însuși acolo și a deschis pentru noi intrarea, prin aceea că ne-a arătat *calea*.

Această cale este *carnea Sa*. Umanitatea lui Hristos, smerirea Sa, era ca o *perdea*, care ascundea de omul păcătos gloria Sa dumnezeiască. Numai credința o putea vedea. Dar cu moartea Sa a fost ruptă perdeaua,<sup>8</sup> păcatul a fost îndepărtat. În Hristosul înviat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu omul poate contempla acum prin credință gloria lui Dumnezeu și poate intra în prezența Sa.

Deci aceasta este calea nouă și vie. Epistola ne-a arătat pe Hristos ca Unul care a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor (Evrei 9.12). Și acum cei mântuiți sunt îndemnați să-L urmeze și să meargă pe drumul, pe care El Însuși ni l-a deschis.

Este o *cale nouă*, care până atunci nu a existat, deoarece intrarea în Sfânta Sfintelor era interzisă. Este o *cale vie*, deoarece Hristos, după ce El a trecut prin moarte, a înviat acum și în puterea unei vieți nepieritoare trăiește în vecii vecilor în glorie. Moartea Lui era necesară ca

---

<sup>8</sup> Simbolic vedem aceasta în evanghelia după Matei capitolul 27: perdeaua Templului s-a rupt de sus până jos, de la cer la pământ, de la Dumnezeu spre om. Ruptura perdelei a început în partea de sus și arată că Dumnezeu nu a mai rămâne ascuns: moartea lui Hristos deschide pentru păcătos intrarea la Dumnezeu.

să ispășească păcatele noastre. Dar noi avem tot așa de mult nevoie de viața Sa de înviere în glorie, și să fim introduși acolo unde este El. Se spune: „deoarece trăiește pururi” (Evrei 7.25).

Sub Lege, marele preot avea numai odată pe an posibilitatea să intre în Sfânta Sfintelor, și anume cu sângele jertfelor. Însă acum cei sfințiți, care au fost răscumpărați prin sângele Domnului Isus, pot să intre în orice timp în Sfânta Sfintelor, și anume cu îndrăzneală deplină, deoarece ei nu mai au conștiința încărcată de păcate. Mai mult chiar, ei găsesc acolo pe mai Marele Preot, care a fost pus peste casa lui Dumnezeu, pe Isus Însuși, care ne reprezintă în Sfânta Sfintelor. A fost făcut totul, pentru ca noi să putem să ne simțim bine și fericiți în prezența lui Dumnezeu.

*„... să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată” (10.22).*

După ce au fost constatate acestea, urmează îndemnul bazat pe acest adevăr. Primul îndemn este: „Să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată”. După ce au fost îndepărtate toate barierele, care ne blocau intrarea la Dumnezeu, suntem îndemnați să ne folosim de acest privilegiu nespus de mare și de prețios.

După aceea este descrisă starea morală a celui care se apropie. El trebuie să se apropie cu inimă sinceră, curată și fără înșelătorie, care nu poate fi ascunsă înaintea lui Dumnezeu, înaintea căruia el se află pe baza lucrării lui Hristos. Aceasta este starea aceluia care a înțeles și prețuiește desăvârșirea și eficacitatea acestei lucrări. El poate spune împreună cu psalmistul: „Ferice de acela a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit! Ferice de omul căruia Domnul nu-i socotește nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!” (Psalm 32.1,2). O inimă sinceră are parte de siguranța deplină a credinței, care, fără să lase loc vreunei îndoieli, își însușește declarațiile dumnezeiești referitoare la valoarea desăvârșită a ispășirii făcute prin jertfa lui Hristos. Prin aceste două lucruri, deci printr-o inimă sinceră înaintea lui Dumnezeu și prin siguranța deplină a credinței, este glorificat atât Dumnezeu Însuși cât și Hristos și lucrarea Sa.

Finalul versetului arată pe ce bază se poate avea o inimă sinceră și o siguranță deplină a credinței: inimile au fost stropite odată pentru totdeauna cu sângele lui Hristos și au fost curățite de o conștiință rea și de sentimentul vinovăției, care urmează din cauza păcatului. Și *trupul a fost spălat cu apă curată.*

Ce înseamnă aceste ultime cuvinte? Fără îndoială ele sunt o aluzie la preoții care erau stropiți cu sânge la consacrarea lor, după ce ei, ca să se poată apropia de Dumnezeu, erau spălați cu apă curată (Exod 29). Și în marea zi a ispășirii Aaron își spăla trupul înainte să intre în Sfânta Sfintelor.

Apa curată este Cuvântul lui Dumnezeu, care este aplicat la suflet prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta rezultă din diferite locuri din Scriptură. Domnul spune în Ioan 13.10,11: „»Cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat; și voi sunteți curați, dar nu toți.« Pentru că-l știa pe cel care avea să-L vândă, de aceea a spus: »Nu toți sunteți curați«”. Aceste cuvinte ne sunt explicate în Ioan 15.3: „Voi sunteți curați, datorită Cuvântului pe care vi l-am spus”. Așa cum apa curată trupul nostru, tot așa Cuvântul aplicat la sufletele noastre produce nașterea din nou a lor și le curăță, și anume odată pentru totdeauna, fără să fie necesară o reluare. Pavel vorbește în Tit 3.5 despre „spălarea nașterii din

nou”; Petru spune: „ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne”. (1 Petru 1.23); Iacov scrie: „El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului” (Iacov 1.18); și Domnul ne învață că noi trebuie să fim născuți din „apă și din Duh” (Ioan 3.5).

Este foarte important să ținem seama, că apostolul nu vorbește despre o repetare a stropirii cu sânge, deoarece de asemenea nu există nici o repetare a spălării nașterii din nou prin Cuvânt. Lucrarea a fost făcută odată pentru totdeauna. Noi am fost așezați permanent în această poziție nouă. De aceea noi ne putem apropia cu inima sinceră și cu siguranța deplină a credinței, fără să se poată pune vreo întrebare referitoare la privilegiul nostru de a putea intra în prezența lui Dumnezeu.

Nu avem însă voie să uităm, că spălarea cu apă, deci acțiunea Cuvântului asupra sufletului, trebuie să se continue în practică. Această acțiune practică a Cuvântului este prezentată simbolic în Ioan 13 prin spălarea picioarelor, și despre aceasta se vorbește și cu privire la Adunare în epistola către Efeseni 5: „ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt”.

*„Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite (deoarece credincios este Cel care a promis)” (10.23).*

Versetul anterior vorbește despre privilegiul nostru, că noi putem intra în Sfânta Sfințelor cerească, în prezența lui Dumnezeu. Versetul 23 conține un îndemn, care se referă la mărturia noastră înaintea oamenilor. Speranța, despre care este vorba aici, se referă totdeauna la ceea ce va veni, pe care într-adevăr noi nu îl posedăm încă, dar pe care îl așteptăm: Hristos și venirea Sa, de care sunt legate toate binecuvântările.

El „Se va arăta a doua oară, deosebit de venirea pentru păcat, neavând de-a face cu el, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă”. Se vorbește la modul cel mai general despre venirea Domnului, deoarece este vorba atât de venirea Domnului pentru credincioșii din timpul de acum, speranța fericită, cât și despre faza a doua a venirii Sale, eliberarea lui Israel.

Noi credem, că Domnul Isus va reveni. Aceasta este adevărata atitudine creștină. Dar cât de mulți creștini sunt, care nu mai sunt conștienți de această venire și au nevoie să-și însușească îndemnul apostolului? Noi trebuie să ținem cu tărie această mărturisire „neclintită”! Inima naturală este înclinată să se lase descurajată, când așteptările se amână în timp. Atunci ești înclinat să spui: „Domnul meu întârzie să vină!” Însă într-o astfel de inimă lumea câștigă influență și se pierde din vedere țelul ceresc. De aceea este așa de important acest îndemn.

Mărturisirea se bazează pe credințioșia Aceluia care a făgăduit calea fericită și sfârșitul apropiat al căii noastre. „Credincios este Cel care a promis”.

*„... și să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci încurajându-ne, și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua” (10.24.25).*

Îndemnul adresat nouă în versetele 24 și 25 se referă la părtășia și relațiile frățești ale acelor care se strâneau în afara iudaismului. Nu este suficient să păstrezi numai pentru tine însuși încrederea în credințioșia lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne gândim și la alții și la binele lor spiritual. Noi trebuie să ne îndemnăm reciproc să trăim în această dragoste, care este

semnul caracteristic al vieții dumnezeiești în noi, și în faptele bune, care glorifică pe Dumnezeu și care dau mărturie despre veridicitatea mărturiei noastre.

Această mărturie trebuie să fie publică. Strângerea laolaltă a acelor care aveau o credință comună, era o mărturie publică. Unii au renunțat la această strângere laolaltă. Ei nu mai trăiau apartenența la aceia care se strâneau în Numele lui Isus. O cauză posibilă erau probabil suferințele și ocara, care erau legate de această strângere laolaltă. O astfel de comportare era un semn rău referitor la starea credinței lor, în mod deosebit atunci când ei se dădeau mulțumiți cu serviciul divin iudaic. Acesta este motivul pentru explicația gravă și îngrozitoare din versetele 26-31. De aceea ei trebuiau să se încurajeze să rămână credincioși (fideli) și statornici în mărturisirea publică a credinței, „și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua”.

Despre ce zi este vorba aici? Evident de ziua judecării, în care Domnul va veni (2 Tesaloniceni 1.10). Această zi ne este totdeauna prezentată când este vorba să lucreze la conștiința noastră, să trezească vegherea și să cheme la o viață sfântă. Și îndemnul de a trăi despărțiți de lume și încurajarea de a nu ne teme de oameni stau în legătură cu această zi (compară cu 2 Timotei 4.7-8; Matei 24.42; 1 Tesaloniceni 3.13).

De altfel în timpul acela urma să vină o zi a judecării, care este un preludiv și un simbol al judecării finale: ziua distrugerii Ierusalimului, a cărei apropiere a fost vestită prin semne (compară cu Luca 21.20-24). Tocmai cu privire la distrugerea Templului și a serviciului divin iudaic, la care iudeii încă țineau cu tărie, era așa de necesar, ca ei să nu părăsească această „strângere laolaltă ca Adunare”. Căci această strângere laolaltă avea loc în afara tuturor formelor și se baza exclusiv pe Hristos și lucrarea Sa! Renunțarea la mărturisirea creștină îi jefuia de orice speranță. Vedem aceasta în mod deosebit în versetele următoare.

*„Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate, ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecării și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți. Cine a disprețuit Legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori; de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului? Pentru că-L știm pe Cel care a spus: »A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», zice Domnul!«, și din nou: »Domnul va judeca pe poporul Său«. Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (10.26-31).*

Aceste versete ne arată urmările îngrozitoare pe care le aduce cu sine renunțarea la mărturisirea creștină. Este important să înțelegem bine dimensiunea lor.

În mod deosebit este important să înțelegem bine versetul 26. Evident aici este vorba de creștinism. Desigur rămâne adevărată învățătura acestei epistole, atunci când este vorba de valoarea jertfei desăvârșite și a-tot-suficiente a Domnului Isus, care a fost adusă odată pentru totdeauna, ca să desființeze păcatul. Ea nu poate fi repetată. Dar dacă cineva, după ce el a cunoscut și a mărturisit acest adevăr, renunță la el și de bună voie alege păcatul, aceasta înseamnă – duce o viață după propria lui voie, atunci pentru el nu mai este o altă jertfă, la care el poate găsi scăpare. El a lepădat singura jertfă eficace, care îndepărtează păcatele. Prin

aceasta el s-a făcut vrăjmaș al lui Hristos și al harului Său și pentru astfel de oameni rămâne numai judecata, care cu certitudine îi va ajunge și îi va mistui.<sup>9</sup>

Apostolul, care în toată epistola a accentuat caracterul ales al creștinismului față de iudaism, arată de asemenea că desconsiderarea creștinismului va aduce o judecată mai îngrozitoare decât aceea care a lovit pe cei care au desconsiderat iudaismul. Când se încălca Legea dată prin Moise, aceasta era același lucru cu lepădarea ei. Aceia care se făceau vinovați de această ticăloșie, erau omorâți fără milă. Nimic nu putea ispăși păcatul lor (compară cu Levitic 24.10-16; Numeri 15.32-36; Deuteronom 17.2-7). Dar lepădarea creștinismului, după ce l-ai cunoscut și te-ai declarat de partea lui, era o vină mult mai gravă.

Realmente, sunt două privilegii creștine mari:

1. *Singura și desăvârșita jertfă*, pe care Fiul lui Dumnezeu a adus-o pe cruce, în care S-a dat pe Sine Însuși la moarte.
2. *Prezența Duhului Sfânt*, care dă mărturie despre harul dumnezeiesc, care s-a revelat în această jertfă.

Renunțarea la aceste două privilegii, după ce le-ai cunoscut și mărturisit, ar însemna să calci în picioare pe Acela, pe care L-ai recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Prin aceasta se socotea necurat sângele legământului, prin care s-a mărturisit că ești pus deoparte, și se defăima Duhul harului. Dumnezeu Însuși, harul Său, Fiul Său, jertfa Sa și Duhul Sfânt care dă mărturie despre aceasta: toți au fost disprețuiți și lepădați. Numai judecata din partea Aceluia a cărui este răzbunarea și care răsplătește fiecăruia după faptele lui poate fi sfârșitul unui astfel de drum. Judecata prin Domnul este un fapt incontestabil: El Însuși a vestit-o. Și ce îngrozitor trebuie să fie să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu și să primești plata dreaptă pentru cel mai mare păcat, care prin lepădarea de bună voie a harului Său ți-ai închis singur ușa oricărei speranțe!

*„Dar amintiți-vă de zilele de la început, în care, după ce ați fost luminați, ați răbdat o mare luptă de suferințe: pe de o parte expuși ca privesc prin insulte și necazuri și, pe de alta, făcându-vă părtași acelora care treceau astfel prin ele. Pentru că ați și suferit împreună cu cei închiși și ați primit cu bucurie răpirea bunurilor voastre, cunoscând că aveți pentru voi înșivă o avere mai bună și statornică. Nu lepădați deci încrederea voastră care are o mare răsplătire! Pentru că aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea” (10.32-36).*

Scriitorul dorește să atenționeze prin Duhul pe destinatarii epistolei cu privire la un sfârșit așa de îngrozitor și să-i încurajeze la răbdare și perseverență. De aceea se amintește evreilor cât de mult au suferit ei în „zilele de la început”, la începutul drumului lor în creștinism, după ce ei prin această lumină cerească a adevărului, care pătrunsese în sufletele lor, „au fost luminați”. Un lucru pentru care ai suferit mult devine cu atât mai prețios. În afară de aceasta experiența harului lui Dumnezeu, care ne-a păzit în aceste suferințe, este un motiv suficient să ne încurajăm.

---

<sup>9</sup> Se pare că Duhul Sfânt are mereu judecata în câmpul vizual, care era pe punctul să vină asupra iudeilor, care au lepădat pe Hristos și s-au împotrivit Duhului Sfânt.

Pe aceste simțăminte se bazează pentru început îndemnul adresat acestor creștini. Ei au dovedit veridicitatea mărturisirii lor de credință prin aceea că ei au luat asupra lor ocară și suferința, așa că inima lor s-a legat cu aceia care erau prizonieri, aducând ușurare celor care erau întemnițați din pricina credinței. În afară de aceasta ei au primit cu bucurie răpirea bunurilor lor, deoarece ei posedau în cer o avere mai bună și statornică. Deci nu era momentul să se descurajeze, acum, când ținta era așa de aproape. Ei nu trebuiau să lepede de la ei încrederea dovedită în Dumnezeu și făgăduințele Lui, a cărei răsplătire este gloria. Este adevărat că este necesară perseverență, ca să înaintezi până la sfârșit pe calea voii lui Dumnezeu, pe care întâmpini încercări. Dar ținta este savurarea lucrurilor făgăduite și compensează orice pierdere de pe pământ.

Este frumos să se vadă cum Duhul Sfânt, ca să îmbărbăteze sufletele, prezintă răsplata pe care Dumnezeu, care este credincios făgăduințelor Sale, le-o va da la sfârșitul alergării lor. Ceea ce ne așteaptă, este odihna lui Dumnezeu, averea mai bună și statornică, deci mântuirea care ne va fi adusă la arătarea lui Hristos.

*„Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia. Și cel drept va trăi prin credință; și dacă cineva dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el” (10.37-38).*

Momentul, în care noi vom intra în posesia făgăduinței, s-a apropiat. Acesta este iarăși un motiv nou și puternic să ne decidem să avem răbdare și să perseverăm. „Încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia”. Împlinirea tuturor celor incluse în această făgăduință minunată este legată cu venirea lui Hristos. „Cel care vine” este o expresie categorică. Ea exprimă totodată că Domnul este deja pe drum spre noi. Aceasta Îl caracterizează pe El, așa după cum așteptarea permanentă și răbdătoare caracterizează pe cei credincioși (fideli).

El Se va arăta în curând, El nu va întârzia. Toate din acest verset ne vestesc venirea apropiată a lui Hristos: „Încă puțin, foarte puțin”; „Cel care vine”; „El nu va întârzia”. Creștinul trebuie să trăiască, să asculte și să persevereze având privirea îndreptată spre această venire. Nimic nu va influența mai mult comportarea sa cu credincioșie, ca gândul: „El vine!”

Dar este un principiu, care prezintă puterea acestei vieți în așteptarea Celui care vine: acesta este credința celor drepti. Această credință caracterizează viața celui drept și o hrănește. Ea îi dă putere să persevereze în mijlocul greutăților.

Dacă credința eșuează, viața devine slabă. Încercările sperie pe creștin, el este în pericol să se retragă și să rămână în urmă. Dacă cineva merge pe acest drum fatal, Dumnezeu nu are nici o plăcere în el.

*„Dar noi nu suntem dintre aceia care dau înapoi spre pieire, ci ai credinței spre păstrarea sufletului” (10.39).*

„Dar noi”, spune autorul, punându-se în mijlocul credincioșilor și unindu-se cu ei frățește, „nu suntem dintre aceia care dau înapoi spre pieire”. Acesta este finalul îngrozitor la care conduce renunțarea la încrederea în Dumnezeu cu privire la împlinirea făgăduinței Sale. În continuare se spune: „ci din aceia care au credință pentru păstrarea sufletului”. Întoarcerea la



Dumnezeu a sufletului, savurarea vieții veșnice în glorie, acesta este finalul fericit al drumului credinței.

Versetele 26-31 descriu judecata, care va veni peste aceia care renunță de bună voie la mărturisirea credinței. Însă versetele următoare încurajează pe aceia care păstrează credința, arătându-le că ținta finală a drumului este Hristos, care va veni să împlinească făgăduința gloriei.

Locul: „Cel drept va trăi prin credință” este preluat din prorocul Habacuc 2.4 și este citat de trei ori în Noul Testament:

1. Romani 1.17
2. Galateni 3.11
3. Evrei 10.38.

În primul loc din epistola către Romani accentul se pune pe cuvântul „cel drept”. În epistola către Galateni se accentuează cuvântul „credință” și aici accentul stă pe cuvântul „a trăi”. În primul caz citatul stă în legătură cu dreptatea lui Dumnezeu, care a fost revelată în Evanghelie pe principiul credinței: „Dar cel drept va trăi prin credință”. În cazul al doilea, credința este cea care justifică, și ea este pusă în contrast cu legea, care condamnă. Și în final, în cazul al treilea, „a trăi prin credință” stă în contrast cu „dă înapoi” și „pieire”.

## Capitolul 11

*„Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile viitoare. Pentru că prin aceasta au primit mărturie cei din vechime.” (11.1,2)*

În aceste versete nu găsim o definiție completă a credinței, ci una din însușirile ei: o referire la puterea ei și la lucrarea ei, căci ea este lucrătoare și plină de putere în sufletul celui drept (neprihănit). Ea face viitorul să devină prezent și ce este nevăzut să devină vizibil. Exact aceasta este puterea credinței. Ea este realizarea lucrurilor sperate, ca și cum le-ai ține deja în mână. Inima credincioasă trăiește în certitudinea existenței reale a lor. Credința vede ce este ascuns. Cu privire la cele nevăzute ea ne dă aceeași certitudine pe care noi o avem despre lucrurile văzute. Credința ne arată substanța lucrurilor care încă nu au devenit vizibile.

Afirmația, că „cel drept (neprihănit) trăiește prin credință”, este consolidată în acest capitol prin exemple, luate din toată perioada de timp a Vechiului Testament. Ultimul exemplu este Hristos, Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței (capitolul 12).

Deci cei din vechime au primit mărturie prin credință că ei posedau buna plăcere a lui Dumnezeu. Problema cea mai mare a credincioșilor evrei era să se desprindă de lucrurile vizibile ale unei religii orientate spre carne (firea pământească). Era greu pentru ei să înțeleagă, că ei trebuiau să trăiască pe pământ ca străini, prin aceea că ei trebuiau să-și îndrepte privirea credinței spre lucrurile cerești și nevăzute și spre Persoana lui Hristos în glorie. De aceea în acest capitol li se arată că această viață de credință, la care ei au fost chemați, și comportarea, în care această viață se arată, nicidecum nu erau ceva nou, ci de la început a caracterizat viața și comportarea celor drepti.

La sfârșitul capitolului 3 din epistola către Romani apostolul spune: „Noi socotim că omul este îndreptățit prin credință”, și apoi în capitolul 4 arată în exemplele lui Avraam și David, că îndreptățirea prin credință nu era ceva nou. Aici în epistola către Evrei vedem ceva asemănător. Capitolul 10 se încheie cu explicația, că viața creștinului trebuie să fie o viață de credință, și capitolul 11 dovedește pe bază de multe exemple, că aceasta a caracterizat totdeauna viața celor drepti (neprihăniți).

*„Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată” (11.3).*

Primele șapte versete constituie un întreg și conțin mai multe adevăruri importante. Mai întâi este amintită creația. Este foarte remarcabil că crearea universului este prima realitate cu care credința este legată. Creația este prima comunicare a Dumnezeului nesfârșit și atotputernic în domeniul celor mărginite, în „cele făcute”. Cum poate fi ea înțeleasă? Omul cult precum și omul fără instrucție niciodată nu vor înțelege că cele văzute au rezultat din cele nevăzute, adică din lucruri care nu pot fi percepute cu simțurile, deci că universul trebuie să fi luat naștere din cele nevăzute. În reflecțiile lor intelectuale ei consideră cauza din cele existente. De aceea ei nu ajung niciodată la marea cauză fundamentală, ci ajung la concluzia că lumea ar fi existat dintotdeauna. Credinciosul însă se bazează pe revelația lui Dumnezeu: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. El înțelege și recunoaște „că lumile”, deci universul întreg, „au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu”. Credința înțelege

această acțiune atotputernică a Cuvântului creator. Ei îi pare totul simplu și ușor, deoarece ea introduce pe Dumnezeu.

În această credință în Dumnezeu-Creatorul avem întrucâtva baza pentru ceea ce urmează, căci această minune este pentru credință ceva mare, care depășește toate celelalte minuni. Este a acțiune impunătoare a atotputerniciei, care din nimic scoate la iveală toate lucrurile. Acest prim exemplu este nu numai credința într-un Dumnezeu Creator, ci și credința în atotputernicia Cuvântului Său.

*„Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit” (11.4).*

Vedem apoi în exemplul lui Abel un suflet care se apropie de Dumnezeu prin credință. Păcatul se interpusese. Dar cum putea omul să se apropie de Dumnezeu? Pe baza celor petrecute în grădina Eden, din care părinții lui au fost alungați, probabil și prin hainele din blană, cu care Dumnezeu i-a îmbrăcat, Abel a înțeles că între el și Dumnezeu trebuia pusă o jertfă, și că trebuia să aibă loc moartea, judecata asupra păcatului, pentru ca el să poată găsi har înaintea lui Dumnezeu. Prin credința în necesitatea divină de a judeca păcatul, el s-a apropiat de aceea de Dumnezeu cu o jertfă, care a fost plăcută lui Dumnezeu. Și odată cu jertfa Dumnezeu a primit și pe acela care a adus jertfa. Prin această credință Abel a primit mărturia că este drept, că era în posesia unei dreptăți corespunzătoare lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui, ele Îi erau plăcute, și odată cu jertfa a fost primit și Abel ca persoană.

Tot așa este și cu noi. Jertfa lui Abel era un model al jertfei lui Hristos, a Mielului fără cusur și fără pată. Această jertfă, sacrificiul lui Hristos, care S-a jertfit pe Sine fără pată lui Dumnezeu, a fost primită de Dumnezeu. Prin credința în Domnul Isus noi ne apropiem de Dumnezeu și suntem primiți de El, așa cum a fost primit Domnul Isus Însuși.

Abel, cu toate că între timp a murit, vorbește încă. Credința lui vorbește, jertfa lui vorbește, chiar și moartea lui vorbește. Exemplul credinței lui, prezentat pe primele pagini ale Sfintei Scripturi, a vorbit și va vorbi până la sfârșit.

*„Prin credință, Enoh a fost răpit, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl răpise; pentru că, mai înainte de răpire, a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu. Iar fără credință este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută” (11.5,6).*

După Abel urmează Enoh în seria martorilor credinței. El a trăit cu Dumnezeu trei sute de ani prin credință, ca un om ceresc pe pământ. El a trecut printr-o lume păcătoasă, căreia i-a vestit judecata (Geneza 5.22; Iuda 14,15). Această viață cerească, roadă a credinței, care realizează existența și prezența lui Dumnezeu, conduce în puterea ei și prin harul lui Dumnezeu pe Enoh nu prin moarte și printr-o încheiere deosebită a vieții: El este mutat din lumea aceasta, fără să trebuiască ca el să vadă moartea. Este cruțat să sufere sentința de moarte rostită asupra omului păcătos. El a trăit viața lui Dumnezeu și a trăit cu Dumnezeu. Acum el merge la Dumnezeu, în puterea vieții lui Dumnezeu, care este mai presus de moarte.

Scriptura atribuie răpirii sale credința: „Prin credință, Enoh a fost răpit, ca să nu vadă moartea”. Deci Duhul Sfânt pune modul de viață cu Dumnezeu prin credință în legătură cu sfârșitul unei astfel de vieți. Sfârșitul este rezultatul credinței, care a lucrat acest mod de viață al părtășiei intime cu Dumnezeu.

Enoh „a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu”; el a trăit fiind conștient de aceasta, deci în savurarea părtășiei lui cu El. Oamenii păcătoși, în mijlocul cărora se afla, erau fără îndoială de altă părere. Pentru Dumnezeu el era plăcut, dar el displăcea oamenilor. Dar ce importanță are aceasta? Să placi lui Dumnezeu este mult mai bine! Să fi dependent de Dumnezeu, să te încrezi din inimă și pe deplin în El, aceasta este ceea ce Îl onorează și în felul acesta ești plăcut pentru El. Căci „fără credință este imposibil să-I fii plăcut”. Deci prin credință se trăiește în părtășie cu Dumnezeu. Ești plăcut Lui și în afară de aceasta ai răsplătire de la El.

Ca să te apropii de Dumnezeu este nevoie să crezi că El este. Prin aceasta nu este vorba de o convingere rațională. *Inima* trebuie să înțeleagă pe Dumnezeul viu și adevărat, pe Dumnezeul dragostei, care Se interesează de noi și care răsplătește pe oricine Îl caută. Aceasta este o fericire care rezultă din acordul venit din partea Lui.

*„Prin credință, Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui; prin aceasta a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței” (11.7).*

Noe, al treilea martor dinainte de potop ales de Duhul Sfânt, ne este prezentat ca alt exemplu de credință. În mijlocul unei lumi care se crede în siguranță și se ocupă cu afacerile și plăcerile ei (Luca 17.26,27), Noe, „după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă”, crede Cuvântul lui Dumnezeu, care vestea judecata și nimicirea oamenilor păcătoși (Geneza 6.13). Credința lui înțelege ceea ce încă nu se vedea: judecățile lui Dumnezeu, care au influență asupra conștiinței lui. Totodată el crede că va putea scăpa de nimicire prin mijlocul oferit lui de Dumnezeu. El construiește corabia, în ciuda tuturor batjocurilor de care a avut parte. Însă credința lui perseverează în timpul celor 120 de ani de îndelungă răbdare a lui Dumnezeu, fără să obosească. Prin faptul că a procedat în felul acesta el, pe de o parte, s-a salvat pe sine însuși și casa lui, și pe de altă parte prin aceasta el a condamnat lumea. El era un predicator al dreptății (2 Petru 2.5), al dreptății lui Dumnezeu față de lume. El însuși însă a devenit moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței. El a crezut pe Dumnezeu, ca Avraam, și aceasta i-a fost socotită ca dreptate (Romani 4.3). Dreptatea lui Dumnezeu a făcut din el un moștenitor al lumii noi, după ce el a fost cruțat prin har de judecata care a nimicim lumea veche.

Rezumând deci, în primele șapte versete găsim ca subiecte și rezultate ale credinței următoarele: în primul rând *creația*; apoi, după căderea în păcat a omului, un simbol, *salvarea*. După aceea, ca roadă a acestei salvări, *o umblare cerească*, care conduce la cer, și după aceea o *mărturie evidentă față de lumea care merge în întâmpinarea judecății*.

Aceste șapte versete vorbesc și despre credința în Cuvântul lui Dumnezeu, despre credința în jertfa ispășitoare, despre credința în părtășia cu Dumnezeu, care este un Răsplătitor al celor care Îl caută, și despre credința care conduce la mărturie despre dreptatea lui Dumnezeu împotriva unei lumi vinovate.

De asemenea se mai poate spune: Abel este un exemplu al credinciosului care a fost salvat prin jertfa lui Hristos, Enoch, un tablou al credinciosului care, salvat fiind în lumea aceasta, trăiește viața lui Dumnezeu în lume și este răpit în glorie înainte să vină judecata. În Noe vedem apoi un tablou al rămășiței iudaice din ultimele zile, care trebuie să treacă prin judecăți, dar care va fi păzită de Dumnezeu în aceste judecăți și astfel ajunge în Împărăția de o mie de ani.

*„Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat, ca să iasă spre locul pe care urma să-l primească de moștenire, și a ieșit, neștiind unde merge. Prin credință a locuit temporar în țara promisiunii, ca într-o țară străină, locuind în corturi, cu Isaac și Iacov, împreună-moștenitori ai aceleiași promisiuni ...”*  
(11.8.9)

După ce capitolul nostru ne-a prezentat până aici credința, care recunoaște și înțelege atât existența unui Dumnezeu Creator, cât și trăiește principiile statornice ale relațiilor lui Dumnezeu cu oamenii, acum ne sunt prezentate unele exemple care arată credința ca principiu al ascultării, al încrederii, al răbdării și al puterii de acțiune. Să observăm că Duhul Sfânt aici nu amintește nimic altceva despre martori decât numai acțiunile credinței. El nu amintește de slăbiciunile lor, de greșelile lor sau de lipsa de credință, pe care ei în alte situații din viață le-au arătat probabil.

Însă în timp ce Duhul lui Dumnezeu ne prezintă aceste exemple ale credinței, totodată El le explică și arată imboldurile lăuntrice, despre care Vechiul Testament nu spune nimic. El prezintă nu numai felul în care credința lor a pătruns instinctiv în lucrurile nevăzute și care vor veni, ci leagă de aceasta lucruri care în timpul acela erau puțin clare și de înțeles pentru sufletul lor.

În primul rând găsim exemplul lui Avraam, tatăl credincioșilor. Prin credință și el a apucat lucrurile nevăzute și care vor veni. El a ascultat de chemarea divină, fără să fi știut ceva despre situația și natura țării unde va merge. Dumnezeu l-a trimis în țară fără aceste informații, ca s-o posede: „a ieșit, neștiind unde merge”. Să observăm că credința dă naștere totdeauna la ascultare, o ascultare necondiționată, și anume fără obiecții ale minții. Ajuns în țară, pe care trebuia s-o primească ca moștenire, Dumnezeu i-a spus că El va da țara aceasta urmașilor lui (Geneza 12.7). Lui personal Dumnezeu nu i-a dat moștenire în ea nici cât să-și pună piciorul (Faptele Apostolilor 7.5). Chiar și locul unde voia să îngroape pe Sara a trebuit să-l cumpere (Geneza 23). Țara era deci o „țară a făgăduinței”, și Avraam, care a apucat această făgăduință, a trăit în ea ca într-o țară străină și a locuit ca străin și pelerin în corturi, cu Isaac și Iacov, comoștenitori ai acestei făgăduințe, pe care Dumnezeu le-a reînnoit-o (Geneza 26.3; 28.13,14).

*„...pentru că aștepta cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (11.10).*

Avraam aștepta „cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. Deoarece pe pământ el nu a primit nimic, în afară de făgăduința pentru urmașii lui, credința lui Avraam, care se baza de nezguduit pe Dumnezeu, s-a ridicat spre lucrurile mai alese, spre lucrurile spirituale, cerești și statornice, care urmau să vină. Acolo nu vor mai fi corturi de

pelerin slabe, ci o cetate, ale cărei temelii le-a pus Dumnezeu Însuși. El Însuși le-a pregătit pentru acești oameni ai credinței, El este Meșterul Zidar, căci El a făcut planurile potrivit cu hotărârile Sale. El este creatorul ei, căci El Însuși a ridicat-o, pentru ca ea să rămână statornică de nezgduit. Ce răsplătire a credinței! Ce siguranță! Cât de mult depășește ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru ai Săi, toată imaginația lor! Credința se bazează pe harul puternic al lui Dumnezeu și așteaptă cu încredere ceea ce El a pregătit în cer pentru preaiubiții Lui.

*„Prin credință și Sara însăși a primit putere pentru întemeierea seminței și dincolo de vârsta potrivită, pentru că L-a socotit credincios pe Cel care a promis. De aceea, și dintr-unul singur și acela aproape mort, au fost născuți o mulțime ca stelele cerului și ca nisipul fără număr de pe țărmul mării.” (11.11,12)*

Exemplul despre Sara este foarte bătător la ochi. Știm din Geneza 18.10-15 că la început ea a arătat necredință față de făgăduință. Însă după aceea a triumfat credința asupra îndoielii din ea. Ea a recunoscut că făgăduința a venit cu adevărat de la Dumnezeu, și această credință a devenit în ea, care era sterilă și prea înaintată în vârstă ca să nască un copil, izvorul puterii, ca să întemeieze o sămânță: „L-a socotit credincios pe Cel care a promis”. În felul acesta credința în Acela care este credincios devine și în noi taina puterii, ca să biruim ceea ce pentru om este de nebiruit. Căci „nici un lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu” (Luca 1.37).

Versetul doisprezece arată ce urmări au rezultat din aceasta pentru Sara și Avraam. Dintr-un trup steril, care a depășit timpul potrivit vârstei de a naște, și dintr-un bărbat aproape mort, a ieșit o generație comparabilă la număr cu stelele cerului și cu boabele de nisip de pe malul mării. Făgăduința lui Dumnezeu, pe care o găsim în Geneza 13.16 și Geneza 15.5, și care a fost confirmată după jertfirea lui Isaac (Geneza 22.17), dovada cea mai mare a credinței lui Avraam, s-a împlinit. Dumnezeu este *credincios* (compară cu Romani 4.18-22).

*„În credință au murit toți aceștia, neprimind promisiunile, ci văzându-le de departe și salutându-le și mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Pentru că cei care spun unele ca acestea arată clar că ei caută o patrie. Și, în adevăr, dacă și-ar fi amintit de aceea din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă; dar acum doresc una mai bună, adică cerească; de aceea, Dumnezeu nu Se rușinează de ei, ca să fie numit Dumnezeul lor, pentru că le-a pregătit o cetate.” (11.13-16)*

Aceste versete descriu însușirea generală a credinței lui Avraam, Sara, Isaac și Iacov. Era o credință care i-a făcut pe aceștia să fie străini în țara făgăduinței, fără drept de cetățenie. Ei înșiși s-au declarat ca străini (Geneza 23.4; 47.9). Și David s-a considerat străin (1 Cronici 29.15), și noi știm că acesta este și caracterul creștinului (1 Petru 2.11).

Acești patriarhi au murit în credința cu privire la lucrurile făgăduite, fără să le fi văzut. „Ei le-au salutată”, ca marinarii, care navighează spre țărmul dorit, pe care îl văd de departe. Avraam „a săltat de bucurie că va vedea ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat”, spune Domnul (Ioan 8.56). Desprins de lucrurile pământului și mărturisind că aici pe pământ sunt străini și călători, acești bărbați ai lui Dumnezeu au vorbit și au acționat într-un fel care arată clar că ei erau cetățeni ai unei alte patrii. Ei nu erau acasă în țara în care și-au ridicat corturile sau din care au ieșit. Ei căutau o patrie mai bună, în afara lumii acesteia, una cerească. Să nu ne

caracterizeze aceasta și pe noi, care avem o cunoaștere mult mai clară a chemării noastre cerești (Evrei 3.1; Filipeni 3.20)?

Și deoarece ei trăiau în credința în Dumnezeu și aveau înaintea ochilor ce Dumnezeu le-a dat de partea cealaltă a morții și ce El le-a pregătit în afara pământului acesta, ei au onorat pe Dumnezeu cu cea mai mare onoare. Dumnezeu nu Se rușinează de ei și Se numește pe Sine *Dumnezeul lor*: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam”, spune El lui Isaac, și lui Iacov îi spune: „Eu sunt Domnul Dumnezeu lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac.” El amintește și lui Moise de aceasta: „Așa vei zice fiilor lui Israel: »Domnul Dumnezeuul părinților voștri, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov m-a trimis la voi.«” (Geneza 26.24; 28.13; Exod 3.6,15). Și deoarece El este Dumnezeul lor, El le-a pregătit o cetate, unde El va fi cu ei ca Dumnezeul lor, totdeauna Același. Ce răsplată era legată de credința lor! Din această realitate Isus a tras concluzia așa de remarcabilă referitoare la înviere. Acești patriarhi, morți pentru viața din lumea aceasta, trăiesc pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeul lor, în așteptarea fericitei învieri, a momentului când făgăduința se va împlini pe deplin pentru ei (Luca 20.37,38). Acest Dumnezeu, Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, este și Dumnezeul nostru. Să ne gândim și la ceea ce se spune despre biruitorul (Ioan 20.17; Apocalipsa 3.12).

*„Prin credință, Avraam, când a fost încercat, l-a adus jertfă pe Isaac; și el, care își însușise promisiunile, oferea jertfă pe singurul său fiu, ca acela căruia i se spusese: „În Isaac ți se va numi sămânța!”, socotind că Dumnezeu poate să învieze chiar dintre morți, de unde, vorbind figurativ, l-a și primit” (11.17-19).*

În versetele 17-22 se scoate în evidență încrederea necondiționată în puterea și credincioșia lui Dumnezeu în împlinirea făgăduințelor Sale. În cazul lui Avraam, care a jertfit pe singurul lui fiu, se vede în mod deosebit această încredere. După 25 de ani de așteptare cu răbdare, timp în care el a trăit ca străin în Canaan, Dumnezeu i-a dat acest fiu mult timp așteptat, pe când părea că orice speranță în urmași dispăruse. Isaac era bucuria tatălui său bătrân. Dumnezeu i-a zis lui Avraam cu privire la fiul său: „pe singurul tău fiu, pe care-l iubești”, și se poate înțelege că toate fibrele inimii sale erau legate cu acest fiu preaiubit. Dar înainte de toate el era acela pe care se odihnea făgăduința categorică: „în Isaac ți se va numi sămânța” (Geneza 21.12).

De aceea ce încercare a fost, nu numai pentru inima sa, ci în mod deosebit pentru credința sa, atunci când a primit ordinul să jertfească pe acest singurul fiu al său! El a trecut deja prin câteva probe de credință, dar aceasta era mai mare decât toate celelalte de până acum. Se va clătina încrederea sa? Cum va putea el împăca făgăduința divină cu porunca divină de a da la moarte pe fiul său? Credința lui s-a înălțat deasupra tuturor. El nu s-a preocupat deloc cu felul în care Dumnezeu va rezolva contradicția aparentă între făgăduința Sa și porunca Sa. Prin credință el a avut certitudinea fermă că Dumnezeu va aduce toate acestea în concordanță, că El putea și va face aceasta, chiar dacă El în acest scop va trebui să aducă pe Isaac din moarte. Și simbolic El a făcut așa.

Aceasta a devenit un simbol al învierii dintre morți, căci începând din momentul în care Avraam a ridicat cuțitul să sacrifice pe fiul său, era numai glasul atotputernic al lui Dumnezeu care putea să oprească brațul său și să redea viața lui Isaac. Credința lui Avraam este credința în Dumnezeu care înviază morții. El a spus: „Eu și băiatul vom merge până acolo și ne vom

închina și vom veni din nou la voi” (Geneza 22.5). El avea deci certitudinea că Dumnezeu va acționa într-un fel oarecare. Am văzut deja la nașterea lui Isaac că credința lui Avraam era credința în Dumnezeu, „care dă viață celor morți și cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi” (Romani 4.17).

*„Prin credință, Isaac i-a binecuvântat pe Iacov și pe Esau cu privire la cele viitoare” (11.20).*

Credința lui Isaac, care a binecuvântat pe Iacov și pe Esau, era o dovadă că pentru el lucrurile viitoare, pe care Dumnezeu le-a făgăduit, erau sigure și de încredere, căci el nu poseda nimic în Canaan. Credința apucă lucrurile care nu se văd, fără să aibă o altă bază, decât Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este caracterul ei.

*„Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat pe vârful toiagului său” (11.21).*

Viața lui Iacov era plină de greutate și disciplinări din cauza propriilor greșeli. În Iacov s-a văzut mai mult energia voinței proprii decât energia credinței sale. Vai, cât de mulți se aseamănă cu el în privința aceasta! Dar, ajuns la sfârșitul vieții sale lungi, instruit și reabilitat prin harul lui Dumnezeu, credința lui s-a arătat printr-un caracter frumos remarcabil. Cu o înțelegere, dată lui de Duhul lui Dumnezeu, el a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif, ai fiului său preaiubit, pe care Dumnezeu i l-a redat. Cu această ocazie a dat prioritate celui mai tânăr cu privire la timpurile viitoare. El a făcut-o ca străin și călător: el s-a rezemat pe toiag, cu care el a înaintat singuratic și a adorat pe Dumnezeu, care l-a păzit conform făgăduințelor Sale (compară cu Geneza 28.10-22; 32.10).

El a arătat sentimente față de țara făgăduită și a avut încredere în Dumnezeu cu privire la împlinirea făgăduințelor, prin aceea că s-a rugat să fie îngropat acolo. El voia ca osemintele lui să se odihnească acolo unde sunt osemintele înaintașilor lui. Și în final credința lui a pătruns în prorocia sa minunată despre Iosif până la Hristos, care a fost lepădat de „frații” săi așa cum a fost lepădat Iosif, dar care a fost binecuvântat înaintea lor cu binecuvântările cele mai mărețe (compară Geneza 47.31; 48; 49.22-26).

Ce sfârșit frumos, după o viață așa de zbuciumată și, se poate desigur spune, deseori așa de carnală! Iacov, zdrobit în sine însuși, a devenit un vas potrivit pentru a primi tainele lui Dumnezeu, pe care credința lui le putea acum primi în totalitate și pe deplin, fără să lege condiții de ele (compară cu Geneza 28.10).

*„Prin credință, Iosif, când era pe moarte, a amintit despre ieșirea fiilor lui Israel și a poruncit cu privire la oasele lui” (11.22).*

Iosif crede în ceea ce Dumnezeu a spus odinioară lui Avraam cu privire la ieșirea copiilor lui Israel din Egipt, atunci când el era pe culmea onoarei și puterii sale, într-un moment când familia lui Israel locuia în bunăstare și odihnă deplină în Egipt (Geneza 15.13,14). El se sprijină pe făgăduința dată de Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, că El va împărții seminței sale țara Canaan ca moștenire. Încrederea lui este mare: „Dumnezeu vă va cerceta *negreșit*”, spune el (Geneza 50.24,25) și dă porunci cu privire la oasele sale, pentru ca și ele să



se poată odihni în țara făgăduită și ca el să poată lua parte la eliberarea poporului său. Și Dumnezeu a purtat de grijă ca această poruncă dată „prin credință” să fie împlinită (Exod 13.19; Iosua 24.32).

În toate aceste exemple vedem cum credința dă naștere la ascultare, la despărțire, la putere, renunțare la ceea ce este din carne, și încredere necondiționată în Dumnezeu, care se extinde dincolo de moarte.

În secțiunea următoare (versetele 23-31) vedem mai mult energia activă a credinței, pentru ca, cu toate greutățile care ar putea veni pe cale, să înainteze permanent. Ea se ține strâns de subiectul credinței și acționează în ciuda tuturor împotrivirilor venite din partea lumii. Ea nu ține cont de puterea împotrivitorilor. Ea calcă în picioare pe mai marii lumii acesteia. Credința înțelege ce are de făcut din partea lui Dumnezeu, și lasă urmările în seama Lui.

*„Prin credință, Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns trei luni de către părinții lui, pentru că au văzut că era frumos copilășul, și nu s-au temut de porunca împăratului” (11.23).*

Credința părinților lui Moise arată că ei prețuiau făgăduințele lui Dumnezeu. Această credință se ridică deasupra oricărei temeri. În timpul șederii lor în Egipt, izraeliții cu toată robia lor aspră și-au îndreptat privirea spre idolii țării lor și au uitat pe Domnul, Dumnezeul părinților lor (Ezechiel 20.5-8).<sup>10</sup>

Idolatria a fost totdeauna păcatul care a stăpânit poporul. Ei suspinau într-adevăr sub apăsarea crudă, pe care o aveau de îndurat, dar prin slujirea la idoli au pierdut și au uitat toate mângâierile, pe care ar fi putut să li le dea credința în făgăduințele divine prin speranța în eliberare.

Însă Dumnezeu atunci, ca în toate timpurile, a avut o rămășiță credincioasă. Erau fii ai lui Israel care au păstrat cu grijă credința în Dumnezeu, care le-a dat făgăduințele, și cu certitudine au crezut făgăduințele. Și părinții lui Moise aparțineau acestor credincioși. „Prin credință” ei au ascuns copilul lor timp de trei luni, în ciuda poruncii îngrozitoare a împăratului.

Ei au primit copilul lor ca pe un dar deosebit al lui Dumnezeu. Frumusețea lui deosebită, „frumos pentru Dumnezeu”, spune Ștefan (compară cu Faptele Apostolilor 7.20), avea pentru ei caracter divin. Credința lor îi face să vadă în el pe viitorul eliberator al poporului lor, și ei simt responsabilitatea lor de a-l ocroti, bazându-se pe puterea lui Dumnezeu. Ei aveau încredere în El și nu s-au temut de mânia împăratului. Credința lor a fost răsplătită, așa cum știm. Dumnezeu a ținut copilul în viață prin mijloace care numai Lui Îi stăteau la dispoziție: Moise, care prin însăși fiica lui faraon a fost salvat din apă, a fost crescut de ea în casa împăratului.

*„Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, socotind ocara lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea spre răsplătire.” (11.24-26)*

---

<sup>10</sup> Realitatea slujirii la idoli a lui Israel în Egipt se poate deduce și din alte locuri din Scriptură (Ezechiel 23.8,19; Iosua 24.14), și din facerea vițelului de aur, în amintirea unuia din idolii principali ai Egiptului. Că ei au uitat pe Dumnezeu, o dovedește și întrebarea lui Moise (Exod 3.13-16).

După ce Moise a stat aproape patruzeci de ani în casa lui faraon (versetele 24-26), unde a fost instruit în toată înțelepciunea Egiptului, prin credință el a recunoscut, că dacă voia să se facă una cu poporul lui Dumnezeu, atunci trebuia să părăsească această poziție înaltă, chiar dacă providența lui Dumnezeu l-a adus în această poziție. Credința a dat naștere în inima lui la sentimente față de acest popor suferind, căruia îi aparținea, care erau în concordanță cu sentimentele lui Dumnezeu. Dar ca să vină în ajutorul poporului, el a trebuit să *aleagă* între titlul unui prinț, „să fie un fiu al fiicei lui faraon”, și apăsarea, care împovăra pe Israel, între plăcerile păcatului și ocară lui Hristos, între comorile Egiptului și răsplătirea, pe care Dumnezeu o dă credinței (versetul 6). În legătură cu aceasta ne sunt spuse trei lucruri despre Moise, care dovedesc energia credinței lui:

1. El *a refuzat* să primească onoarea de a fi numit fiul fiicei lui faraon, da, el *a renunțat* la ea, căci potrivit cu Exod 2,10 „el a ajuns fiul ei”.
2. El *a ales* mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă pentru un timp plăcerea păcatului. Să observăm aici, că credința recunoaște că acest popor de sclavi, care a uitat pe Dumnezeul lor, cu toate acestea este poporul Său, și că pentru Moise savurarea a tot ce poziția sa la curtea lui faraon îi oferea ca onoare și avantaje materiale, era „plăcere a păcatului”. Este păcat să fi în afara locului unde Dumnezeu vrea să aibă pe ai Săi, căci atunci nu vom fi în părtășie cu El.
3. El „*a socotit*”. El a evaluat toate lucrurile și a știut cum să le considere. O atitudine asemănătoare a avut apostolul Pavel (Filipeni 3.7-11). El a considerat ocară lui Hristos ca fiind o bogăție mult mai mare decât comorile Egiptului. Ocară, în care se afla poporul lui Dumnezeu în Egipt, era deja atunci ocară lui Hristos, căci Domnul totdeauna S-a făcut una cu ai Săi. Multe locuri din Scriptură confirmă aceasta, și credința lui Moise a înțeles aceasta. Și astăzi este așa: creștinul, care își ocupă locul împreună cu poporul lui Dumnezeu, se face una cu Hristosul batjocorit și în felul acesta *socotește* crucea ca o bogăție mai de preț decât universul întreg (Luca 9.23-25). Pavel a făcut aceasta, așa cum putem deduce din locul citat din epistola către Filipeni. Cât de mult ar trebui aceasta să ne vorbească nouă! Ocară lui Hristos, această ocară, pe care lumea totdeauna o aruncă asupra acelor care vor să fie credincioși Domnului, este o comoară, căci ea confirmă că noi Îi aparținem. Și ce valoare au comorile lumii în comparație cu acest privilegiu? Moise a privit spre răsplătire. Ea nu era în Canaanul pământesc. El niciodată nu a posedat-o. El a cunoscut numai osteneala și suferința din pustie. Ea consta pentru el, ca și pentru patriarhi, din ceva „mai bun”, care se afla în afara lumii acesteia. Credința lui a înțeles cele nevăzute, cele cerești, care se aflau în afara pământului acesta. A fost el înșelat în așteptarea lui? Nu, căci deja pe muntele transfigurării el a apărut în glorie (Luca 9.30,31). Și ce va fi pentru el, când Împărăția, despre care acea scenă este numai un model, va fi instaurată! Da, Dumnezeu este Răsplătitorul celor care Îl caută! Dacă pe drumul tău te faci una cu El, atunci stai de partea câștigătorului.

Răsplata trebuie să fie într-adevăr motivația, însă nu trebuie să trăim plăcuți lui Dumnezeu pe baza socotelilor. Motivațiile pentru o viață sfântă sunt sentimentele curate dintr-o inimă care a fost câștigată prin Hristos pentru Hristos, dar răsplata garantată este o încurajare pentru credință. Despre Domnul Isus Însuși se spune: „pentru bucuria pusă înaintea Lui a răbdat crucea” (Evrei 12.2). Și apostolul Pavel jubilează în mijlocul suferințelor pentru Hristos: „de

acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea” (2 Timotei 4.8).

*„Prin credință a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului, pentru că a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut.” (11.27)*

Patruzeci de ani mai târziu Domnul l-a trimis pe Moise din Madian, unde a fost în școala lui Dumnezeu, în Egipt. El trebuia să devină eliberatorul poporului său. În Egipt a avut a face cu faraon și cu puterea sa. Moise trebuia să scoată poporul din Egipt, și noi știm cu ce voință îndârjită faraon s-a opus cererii lui Moise, până când împăratul enervat după o nouă refuzare a zis: „Pleacă de la mine; ferește-te să-mi mai vezi fața, pentru că în ziua în care îmi vei vedea fața vei muri” (Exod 2.28).

Însă prin credință Moise a rămas statornic și nu s-a lăsat intimidat. Cu ochii sufletului a văzut pe Acela, care era de nevăzut cu ochii trupului, dar care era cu el și îl înconjura cu puterea Sa. Aceasta este ceea ce ajută pe cei credincioși în momente critice să obțină biruința. Pavel putea spune înaintea tribunalului roman crunt: „Toți m-au părăsit ... Dar Domnul a stat lângă mine și m-a întărit” (2 Timotei 4.16,17). Și El a văzut pe Cel nevăzut. Acest privilegiu nespus de mare al credinței nu este ceva numai pentru Pavel sau pentru Moise, ci pentru fiecare dintre noi. Aceasta ne face în toate „mai mult decât biruitori”.

Deci Moise a părăsit Egiptul în fruntea poporului său, fără să se teamă de mânia împăratului, căci el era întărit în credința sa. Părăsirea Egiptului este amintită aici în sensul general. Cele două versete care urmează se referă dimpotrivă la două puncte deosebite, care arată clar credința lui Moise.

*„Prin credință, a ținut Paștele și stropirea sângelui, pentru ca nimicitorul întâilor născuți să nu-i atingă.” (11.28)*

Credința lui Moise a ieșit în mod deosebit în evidență atunci când el a sărbătorit paștele și stropirea cu sânge. Prin aceasta a acceptat realitatea păcătoșeniei poporului, care ca și egiptenii era expus judecății. El a recunoscut că era necesar sângele unei jertfe, ca să fie cruțat, și în mod deosebit a crezut, bazat pe cuvântul Domnului, că acest sânge de pe casele izraeliților va îndepărta sabia nimicitorului. Acest sânge putea să pară fără valoare pentru ochiul natural. Cum putea sângele unui miel să fie eficient față de judecata lui Dumnezeu? Dar credința nu se bazează pe chibzuieli omenești și nu evaluează valoarea leacului prin astfel de etaloane. *Domnul* a ales acest leac. El a spus: „Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi”. Aceasta este deplin suficient pentru credință.

Tot așa este „prin credință” și pentru noi. Sângele lui Isus, Paștele jertfit pentru noi, ajunge în chip desăvârșit, ca să îndepărteze păcatele noastre, și să abată judecata și moartea și să pună capăt la toate îndoielile noastre și la toată frica noastră. „Dacă crezi”, spune Domnul de aceea.

*„Prin credință au trecut prin Marea Roșie ca pe pământ uscat, de care egiptenii, încercând s-o treacă, au fost înghițiți.” (11.29)*

Acum a apărut o nouă greutate înaintea izraeliților eliberați de judecată. Valurile Mării Roșii, în care erau împinși de către armata lui faraon, le stăteau împotriva, așa că ei nu puteau

părăsi Egiptul, țara robiei lor. Aceasta este moartea lor, dacă Dumnezeu nu intervine. Dar prin credința în Cuvântul Domnului (Exod 14.15,16), pentru izraeliți, care au fost deja răscumpărați prin sânge, drumul morții devine uscat. Egiptenii, care nu aveau nici Cuvântul lui Dumnezeu și nici credință și în cutezanță omenească au încercat să-i prindă din urmă, sunt înghițiți de ape. Ei nu posedă mântuirea bazată pe moartea unei jertfe, așa cum posedă izraeliții. Aici se observă înainte de toate energia credinței, care a făcut ca poporul fără ezitare să intre în moarte, ca să zicem așa, ca în aceasta să găsească eliberarea. Noi însă prin credință avem parte de moartea și învierea Domnului Isus.

*„Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost înconjurare șapte zile.” (11.30)*

Acum era vorba de a lua în posesiune țara, dar Ierihonul cu zidurile lui înalte și porțile lui tari închise se înălța înaintea poporului ca un obstacol de neînving. Cum puteau ei să distrugă acest obstacol? Prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, oricât de ciudat părea drumul care le-a fost indicat. Biruința depindea de Dumnezeu Însuși, trebuia să se sprijine pe El, exclusiv pe puterea Sa și nu pe mijloace omenești. Zidurile au căzut prin acțiunea acestei puteri nevăzute, pe care s-a bazat Iosua și izraeliții care îl urmau.

Deci versetele 28-30 amintesc de trei lucruri mari:

1. de credința în stropirea cu sânge, ca să fi cruțat de judecată.
2. de credința, pentru străbaterea Mării Roșii și astfel să devii eliberat din Egipt.
3. de credința de luare în posesiune a țării făgăduite, cu toate obstacolele puse înainte.

Se vede foarte ușor cum putem aplica la noi înșine aceste trei lucruri.

*„Prin credință, curva Rahav n-a pierit împreună cu cei care n-au crezut, primind iscoadele cu pace.” (11.31)*

Și Rahav, curva din Ierihon, are un loc de onoare printre martorii credinței. Și cu adevărat, credința ei strălucește cu o strălucire mare. Ea se aseamănă cu credința lui Moise: Rahab s-a făcut una cu poporul Israel, prin aceea că ea a recunoscut Israelul ca fiind „poporul lui Dumnezeu”, atunci când a auzit despre minunea făcută de Domnul în favoarea lor (Iosua 2.8-11). La vestea apropierei izraeliților, înainte ca aceștia să nu fi avut nici o victorie în țară, deci în momentul când canaanii și în mod deosebit Ierihonul stăteau în puterea lor deplină, ea s-a pus de partea lui Israel, deoarece ea a știut prin credință că Dumnezeu era cu ei: „Știu că Domnul v-a dat țara” (Iosua 2.9). Ea a acționat potrivit cu credința ei și a primit cu pace iscoadele. Ea a primit răsplătirea credinței ei: ea a scăpat de judecata care a secerat pe concetățenii ei necredincioși, a găsit un loc în mijlocul poporului (Iosua 6.25) și, după ce s-a căsătorit cu Salmon din seminția lui Iuda, a fost înscrisă chiar cu urmașii ei Boaz și David în rândul înaintașilor Domnului (Rut 4.20-22; Matei 1.5). Să observăm că credința ei este pusă în contrast cu necredința concetățenilor ei, care la fel de bine ca ea au auzit despre ce a făcut Dumnezeu pentru Israel. Și ei ar fi trebuit să creadă și în felul acesta să fi putut fi salvați.

*„Și ce să mai spun? Pentru că nu-mi va ajunge timpul, istorisind despre Ghedeon, și Barac, și Samson, și Iefta, și David, și Samuel, și despre profeți, care prin credință au cucerit împărății, au împlinit dreptatea, au obținut promisiuni, au*

*astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, au fost întăriți în slăbiciune, au fost puternici în război, au alungat oștirile străine.”*  
(11.32-34)

Scriitorul nu mai intră în detalii cu privire la eroii credinței care urmează ai Vechiului Testament. El dă numai o privire de ansamblu, amintind mai întâi pe aceia a căror credință a fost dovedită prin fapte mari (versetele 32-35). Apoi vorbește despre aceia care au fost sprijiniți prin credință în încercările mari ale lor (versetele 36-38). În acestea vedem energia și perseverența credinței. Dacă autorul nu mai intră în detalii, el face aceasta nu numai pentru că îi lipsea timpul s-o facă, ci și pentru că poporul intrat în țara făgăduită a oferit exemple mai puține, în care se arată principiile credinței. Însă Dumnezeu a recunoscut și acolo credința cazurilor singulare, oriunde se găsea ea, chiar și la aceia care nu sunt numiți.

Ghedeon este numit primul între judecătorii care au eliberat poporul, ca unul care s-a încrezut în cuvântul Domnului. David, ca primul dintre împărați, și Samuel, ca primul dintre profeți. Nu ne este greu să înțelegem această ordine morală.

*„Femeile i-au primit, prin înviere, pe morții lor; și alții au fost torturați, neacceptând eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună; și alții au fost încercați prin batjocuri și biciuiri, ba încă și lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, au fost tăiați cu ferăstrăul, au fost ispitiți, au murit uciși de sabie, au pribegit în piei de oaie, în piei de capră, lipsiți, necăjiți, chinuiți (ei, de care lumea nu era vrednică), rătăcind în pustiuri și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului.”* (11.35-38)

„Femeile i-au primit, prin înviere, pe morții lor.” Găsim două exemple de felul acesta în istoria lui Ilie și Elisei. Credința acestor bărbați ai lui Dumnezeu în puterea Domnului a condus la acest rezultat, dar Dumnezeu a acționat și pe baza credinței care era în aceste femei. Strigătul, pe care femeia din Sarepta l-a scos, și insistența femeii sunamite la Elisei, arată clar aceasta. Să observăm în treacăt, că femeile numite și prezentate ca exemple de credință în acest capitol nu sunt amintite ca să arate credința lor într-o slujbă făcută în public, ci acasă: Sara este în cortul ei, Rahab în casa ei. Profetesa Maria, sora lui Aaron, nu este amintită, și nici Debora, acea profetesă în umbra căreia a trăit Barac. Nu, el este numit ca exemplu.

Ce este cuprins în versetele 35-38 se referă fără îndoială la epoca prigoanelor îngrozitoare la care au fost expuși iudeii credincioși în timpul macabeilor. Așa cum știm, cărțile macabeilor nu aparțin canonului Sfintei Scripturi, dar ele relatează pe deplin despre întâmplări istorice adevărate.

„Alții au fost torturați, neacceptând eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună.” Aceasta este probabil o referire la cei șapte frați care au fost uciși în chinuri mari, deoarece ei au refuzat să tăgăduiască credința lor, prin aceea că așteptau o înviere care era mai bună decât eliberarea temporală. Unul dintre ei a zis împăratului care i-a omorât: „Tu ne răpești, cei drept, viața actuală, dar Stăpânitorul lumii ne va învia la o viață nouă, veșnică, dacă noi am murit pentru poruncile Lui.”

Cât de frumoasă este mărturia versetului 38! Ne este arătat cum Dumnezeu prețuiește pe martorii Săi în mijlocul unei lumi care s-a îndepărtat de El. În versetul 2 s-a spus: „Prin credință au primit mărturie cei din vechime”, și în versetul 16: „De aceea, Dumnezeu nu Se

rușinează de ei, ca să fie numit Dumnezeu lor.” Aici se mărturisește că acești oameni lepădați, disprețuiți și hăituiți, care au fost priviți ca gunoi al pământului de către o lume arogantă, necredincioasă și mândră de sine, au în ochii lui Dumnezeu o valoare așa de mare, că El spune, că lumea nu era vrednică de ei.

*„Și toți aceștia, primind mărturie prin credință, n-au primit promisiunea, Dumnezeu având în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi.” (11.39,40)*

Ultimele două versete erau foarte potrivite pentru evreii credincioși, destinatarii epistolei. „Toți aceștia au primit prin credință o mărturie”, se spune aici. Credința i-a făcut plăcuți lui Dumnezeu și capabili să facă fapte mari și să suporte încercări grele. Dar „ei nu au primit promisiunea”. Ei toți au trebuit să părăsească lumea aceasta, fără să fi văzut împlinirea promisiunii. Deci ei au trăit numai prin credință. Exemplul lor trebuia de aceea să încurajeze pe evrei. În mod deosebit de aceea, pentru că ei posedau privilegii mult mai mari decât au avut martorii credinței numiți. Dar nici aceștia și nici credincioșii care trăiau nu au fost „făcuți desăvârșiți”, aceasta înseamnă, nu au ajuns să posede partea lor comună, gloria cerească.

Autorul se așează aici, ca și în alte locuri ale epistolei, în mijlocul credincioșilor evrei, tovarăși ai chemării cerești. El așteaptă împreună cu ei ce este mai bun, ceea ce Dumnezeu a prevăzut „pentru noi”. Acest ceva mai bun, pe care noi îl posedăm deja, sunt lucrurile cerești aduse de Domnul: intrarea în prezența lui Dumnezeu, deschisă prin jertfa Sa, cetățenia cerească, unirea noastră cu Domnul Isus, care ca Înaintemergător al nostru a intrat acolo sus. Noi toți așteptăm împlinirea gloriei. Și cei din vechime vor ajunge împreună cu noi acolo, când și Adunării îi va fi dată în afară de aceasta o parte deosebită.

Toți credincioșii adormiți în timpul Vechiului Testament și Noului Testament aparțin morților în Hristos, care vor învia la strigătul poruncitor, la glasul arhanghelului, la sunetul trâmbiței lui Dumnezeu. Atunci și credincioșii aflați în viață vor fi transformați (1 Corinteni 15.51,52), și toți împreună, începând cu primul credincios al Vechiului Testament și până la ultimul credincios al Adunării vor fi răpiți în cer și astfel vor ajunge la desăvârșire. Atunci Hristos va reveni „ca în ziua aceea să fie admirat în sfinții Săi”.

Cu privire la acele evenimente este deci de preferat să se folosească expresia „răpirea sfinților” și nu să se spună „răpirea Adunării”. Aceasta ar putea da impresia că credincioșii Vechiului Testament ar fi excluși de la aceasta. Și aceia, care „să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi”, vor fi răpiți cu noi.

Venirea Domnului cuprinde două acțiuni: în primul rând sfinții vor fi răpiți să întâmpine pe Hristos, și apoi ei vin iarăși împreună cu El înapoi pe pământ, ca să domnească împreună cu El peste pământ.

## Capitolul 12

*„De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea ...” (12.1)*

Aici găsim iarăși expresia „de aceea”, pe care scriitorul epistolei o folosește des. Ea arată că ceea ce urmează rezultă din cele anterioare. Scriitorul va da acum în legătură cu învățăturile sale unele îndemnuri practice, în mod deosebit cu privire la starea credincioșilor evrei și pericolele care îi amenințau. El este interesat să le înflăcăreze râvna și să-i încurajeze.

Ordinea celor drepti amintiți în capitolul 11, care pot fi comparați cu un nor, se compune din martori care prin viața lor confirmă principiul că „cel drept va trăi prin credință”. Evreii trebuiau să înainteze călcând pe urmele acestor bărbați.

Dar pe „tabloul” acestor martori ai credinței lipsește încă persoana principală. Scriitorul prezintă acum pe Acela, care stă în fruntea acestor martori și înaintea căruia mărturia tuturor celorlalți martori pălește, oricât de frumoasă și prețioasă a fost aceasta pentru Dumnezeu. Acest Martor este Isus Hristos. El este Începătorul (Inițiatorul) și Desăvârșitorul credinței care caracterizează pe toți acești drepti. Numai El a dat exemplul desăvârșit în privința aceasta. De aceea El este Căpetenia. El a parcurs întreg traseul credinței în toată desăvârșirea ei. De aceea El este și Desăvârșitorul credinței. Cei drepti dinaintea Lui au fost încercați, unul într-un fel, altul în alt fel. Fiecare a avut de parcurs o parte a drumului credinței potrivit poziției lui și a depus mărturie despre ea. Dar Domnul Isus a străbătut drumul credinței de la un capăt la celălalt capăt și pe acest drum a fost încercat în tot ce putea fi încercată natura umană.

În toate aceste încercări, indiferent dacă ele veneau asupra Lui prin oameni, prin satan sau chiar prin părăsirea Lui de către Dumnezeu, El a stăruit neîntrerupt în ascultare, în perseverență și încredere. Totodată El a dovedit energie desăvârșită în dragostea pe care credința o dă la iveală, prin aceea că El S-a dezbrăcat de gloria exterioară și a îndurat crucea. În El credința a fost deplină, a fost făcută desăvârșită.

Dar nu numai în această privință este o diferență mare între exemplul dat de El și cel al martorilor din capitolul 11. Sunt și alte diferențe: aceia au murit și încă nu au ajuns la desăvârșire, în timp ce El, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, a fost înviat și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Deci El a ajuns la desăvârșire și personal. El este încununat cu glorie și cinste. El a ajuns la țintă, după ce pe pământ a glorificat pe Dumnezeu într-un mod de neegalat. Deci noi suntem aici îndemnați să ne îndreptăm privirile spre El, spre acolo unde El Se află acum, prin aceea că ne amintim de drumul pe care El a mers. Șederea Lui actuală la dreapta lui Dumnezeu, nu numai ca Unul care prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor, ci și ca Desăvârșitor al credinței, ne arată sfârșitul minunat al unui astfel de drum. Ni se spune: „Deci într-acolo duce drumul credinței; de aceea și voi înaintați curajoși pe acest drum”. Acest final este pus înaintea noastră, ca să ne încurajeze, pentru ca noi să alergăm cu răbdare și perseverență în alergarea care ne stă în față, fără să obosim. Astfel spre încurajarea noastră ne este arătat pe de o parte exemplul trecut al tuturor martorilor dinaintea noastră. Pe de altă parte în același scop ne este pus înaintea noastră locul minunat ca țintă și stea călăuzitoare, pe care Căpetenia și Desăvârșitorul credinței l-a obținut deja.

Aici este vorba de alergare. În versetul 4 dimpotrivă este vorba de luptă. Alergarea nu este același lucru cu pista de alergare, pe care fiecare om de pe pământ trebuie să alerge. Și nici

finalul alergării nu trebuie neapărat să fie același lucru cu finalul pistei de alergare, căci cu regret este posibil ca alergarea să fie întreruptă la mijlocul drumului. Pavel exprimă în Faptele Apostolilor 20.24 dorința de a sfârși alergarea cu dăruire, și în 2 Timotei 4.7 spune: „Am terminat alergarea”. Aceste alergări și concursuri, care la greci aveau loc în grădini publice, unde cei care erau în concurs făceau totul ca să câștige premiul, le folosește Pavel ca tablou pentru viața creștină (compară cu 1 Corinteni 9.24,25; Filipeni 3.14).

Două lucruri sunt necesare ca să se treacă cu succes alergarea prevăzută: alergătorul nu trebuie să poarte nici o povară și nimic nu are voie să-l împiedice sau să-l rețină. Având o povară nu poți alerga cu stăruință. Și nici când lucruri străine ne înfășoară nu este posibilă alergarea. Poveri sunt greutățile și grijile de tot felul, pe care le aduce cu sine drumul vieții acesteia, tot ce derutează duhul sau împovărează inima. Ele trebuie depuse, respinse.

Dar mai este și altceva, de care neapărat trebuie să te ferești: *păcatul*. El ne înfășoară așa de ușor, căci carnea este în noi. Ceea ce lumea ne prezintă, are influență asupra cărnii, trezește și provoacă poftelile inimii. Dacă nu te ferești de ele, devii ușor înfășurat de legăturile păcatului și împiedicat în alergare. Ele trebuie respinse cu hotărâre și simplu, așa ca și poverile. Dar cum poate avea loc aceasta? Prin faptul că privim la Domnul Isus, inima primește pus înaintea ei un subiect divin și astfel este desprinsă și eliberată de tot ce înainte o împovăra și prin care în alergarea ei a fost abătută și reținută. Realmente, în Hristos se găsește nu numai ce corespunde simpatiilor vieții și ale naturii noi, pe care o posedăm, ci și puterea de a evita ce nu este în concordanță cu aceasta, ci este din carne.

Cine a dat la o parte orice greutate și păcatul în felul acesta, acela este neîmpovărat în alergarea sa. El poate și trebuie să alerge totdeauna cu perseverență. El are nevoie de răbdare, ca să încheie cu succes alergarea aceasta, pe care el întâlnește nenumărate greutăți și pe care se află obstacole nenumărate. Dar el are înaintea ochilor țelul minunat, care cu cât înaintează mai mult se apropie tot mai mult de sufletul credincios și devine tot mai prețios.

*„... privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre.” (12.2,3).*

Versetul al doilea ne spune că Domnul Isus, modelul nostru desăvârșit, a avut înaintea Sa o bucurie pe drumul Său de încercări. Prin har El a mers pe un astfel de drum, pe care El ca Om a avut nevoie de îmbărbătare, privind la ținta care stătea la sfârșitul suferințelor Sale și a smeririi Sale. El a văzut că drumul Său Îl ducea până la moarte și la mormânt (Psalm 16.10). Dar El mai știa și că Dumnezeu prin înviere Îi va face cunoscut drumul vieții și astfel El va apărea înaintea feței Sale, acolo unde pentru totdeauna există plinătate de bucurie și plăceri (Psalm 16.11). Fără îndoială Domnul avea înaintea privirii Sale și bucuria de a poseda rodul suferințelor Sale și al biruinței Sale asupra morții și asupra lui satan. Dar aici este vorba de drumul Său personal ca Începătorul și Desăvârșitorul credinței și ca modelul nostru desăvârșit pe acest drum.

Cu privire la această bucurie în gloria lui Dumnezeu El „a suferit crucea”, desconsiderând „rușinea”, care era legată de acest mod și loc de execuție. Aceasta nu înseamnă că El nu a simțit profund ocară adusă Persoanei Sale. El „a îndurat împotrivire” din partea păcătoșilor.



Totul din lumea aceasta contrazicea dragostea, demnitatea și sfințenia revelate în Persoana Sa. Harul Său a întâmpinat ura, autoritatea Sa a întâmpinat rebeliunea și sfințenia Sa a întâmpinat păcatul. Ura din partea oamenilor L-a urmărit până la cruce. Pe Capul Lui măreț a fost așezată o cunună de spini, pe El, Cel care de fapt ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor trebuia să poarte cununa gloriei. El a fost legat ca unul din cei mai răi criminali și condus la execuție. El, înaintea căruia îngerii se prostern, El a fost condamnat la moarte, El, Judecătorul măreț al celor vii și al celor morți. Cuvintele Lui de har au fost lepădate, lucrările Lui au fost atribuite lui satan. La orice pas din viața Sa a întâmpinat numai împotrivire și respingere din partea oamenilor păcătoși. Și totul s-a terminat cu ocară crucii. Dar El avea bucuria în care va intra după împlinirea desăvârșită a voinții lui Dumnezeu. El a îndurat toate acestea, neluând în seamă rușinea, și El a ajuns la ținta Sa. El S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu, unde acum este încununat cu onoare și glorie. Deci să ne îndreptăm privirile spre El, ca să nu obosim în alergarea noastră și să nu descurajăm în sufletele noastre în lupta ce o avem de dus. Conducătorul nostru divin a mers înaintea noastră. El a luptat și a biruit. De aceea să luptăm și noi! Dacă „suferim împreună” vom fi și „glorificați împreună” (Romani 8.17).

*„Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.” (12.4)*

Ajungem acum la lupta împotriva păcatului. Primul verset vorbește despre păcat, care ne înfășoară așa de ușor. Acolo este vorba despre ceea ce vine din *interior*. Însă în versetul patru este vorba de lupta împotriva păcatului care vine din *afară*. În acest sens, și numai în acest sens a luptat Hristos împotriva păcatului, atunci când a îndurat împotrivire față de Sine din partea păcătoșilor.

„Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului.” Creștinii evrei au suportat suferințe mari (compară cu Evrei 10.32-34), dar până atunci nu au trebuit să-și dea viața și să pecetluiască cu sânge mărturia lor pentru adevăr. Hristos a făcut-o, așa cum au făcut și alți martori, despre care este vorba în capitolul 11. De ce să te lași descurajat și obosit? Noi suntem martorii lui Dumnezeu în această lume a păcatului. Noi suntem martorii binelui în mijlocul răului. Tot felul de suferințe sunt legate de această mărturie. Lumea, „care zace în cel rău”, ne înconjoară și ne strâmtorează din toate părțile. Dacă te împotrivești ei, ai parte de suferințe. Este de suportat ocară, dispreț, fel de gândire rău, ai parte de pierderi în lucrurile exterioare. Dar rămâne valabil, să ne împotrivim și să ținem cu tărie, chiar și atunci când aceasta duce la moarte. Așa a mers Hristos înaintea noastră. El a vrut mai bine să moară, decât să nu glorifice pe Dumnezeu în toate lucrurile! Evreii, în contrast cu El, s-au lăsat descurajați de aceste suferințe, care sunt legate cu lupta dintre bine și rău. Deseori și noi obosim! Dar atunci Dumnezeu ne vine în ajutor. El ne disciplinează. El ne educă. El pune în frâu voința noastră, ca să binecuvânteze sufletele noastre și să ne facă capabili să luptăm cu adevărat împotriva păcatului, pentru El.

*„Și ați uitat de tot îndemnul care vă vorbește ca unor fii: »Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când ești muștrat de El; pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește«“. (12.5,6)*

Apostolul prezintă acum tema așa de importantă a disciplinării din partea lui Dumnezeu față de copiii Săi. Există înclinarea, ca prin disciplinare să se înțeleagă numai pedeapsa. Dar disciplinarea cuprinde tot ce contribuie la educare, nu numai nuiua. Disciplinarea cuprinde tot ce este inclus în această explicație minunată: „El nu-Și întoarce ochii de la cei drepți” (Iov 36.7).

În versetele 5 și 6 (citate din Proverbe 3.11,12) precum și în versetele următoare, este mai întâi amintit faptul că disciplinarea este urmarea relației de copii față de Dumnezeu, în care se află acela care este încercat. Deci suferințele, pe care el le îndură, nu au caracterul unei pedepse, ci sunt semnul dragostei intime din partea lui Dumnezeu. Așa cum explicația spune, suferința nu rezultă din „mânie din partea lui Dumnezeu”, de aceea se folosește expresia „disciplinare” sau „punere în ordine”. El este un Tată înțelept, care educă pe copilul Său, prin aceea că îl iubește și chiar pentru că îl iubește. După aceea suntem îndemnați să ne ferim de două pericole:

Unul este acela, prin care noi privim superficial încercările de care avem parte, și nu luăm seama că Dumnezeu prin acestea vrea să ne spună ceva, și să ne mustre și să ne formeze. Dar noi putem nesocoti disciplinarea din partea Domnului și prin aceea că noi încercăm să suportăm durerile cu un calm de nezguduit.

Un alt pericol constă în aceea, că noi ne lăsăm descurajați și zdrobiți de greutatea încercărilor, ca și cum ceea ce se petrece cu noi nu ar veni din dragostea desăvârșită a Tatălui nostru: „Dar știm că *toate lucrurile* lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8.28). Să observăm în treacăt, că versetul șase scoate în evidență diferența între *disciplinare*, care are ca scop educarea, și *nuiua*, cu care cel care a făcut o greșală este corectat, prin aceea că este lovit cu ea: „Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește”.

*„Răbdați disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca față de niște fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl? Dar, dacă sunteți fără disciplinare, de care toți au avut parte, atunci sunteți nelegitimi (bastarzi), și nu fii.” (12.7,8)*

Sub guvernarea părintească a lui Dumnezeu ai parte de suferințe, dar nu din partea unui Tată mânios. Scriptura nu cunoaște expresia „mânia Tatălui”. Noi suntem părtași îngrijirii din partea dragostei părintești a Dumnezeului nostru și nu stăm sub nuiua *mâniei Sale*. Disciplinarea, de care noi avem parte, este dovada relației noastre de fii. Un bastard nu are loc în casa părintească și nu are parte de îngrijirea părintească, care aparține acestei case, ci numai noi care facem parte din familia lui Dumnezeu.

*„Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim?” (12.9)*

Părinții după carne, cărora le datorăm viața noastră naturală, ne-au disciplinat, și am avut respect față de ei. În timpul scurt al copilăriei noastre și prima parte a tinereții noastre ei erau educatorii noștri, și ei ne disciplinau după cum credeau ei că este bine. Purtarea lor de grijă putea să se reducă și nu era uniformă. Educarea, pe care ei ne-au făcut-o, era caracterizată de unele lipsuri: intențiile lor puteau fi greșite. Ei se puteau înșela în îndrumarea care ne-o

dădeau. La Dumnezeu, „Tatăl duhurilor”, este cu totul altfel. Această expresie stă în contrast cu „părinții noștri după carne” (sau: „părinții cărnii noastre”). Aceștia ne-au născut. Dar duhul nostru, care constituie viața noastră și prin care noi suntem în legătură cu Dumnezeu, îl avem de la Dumnezeu. „Duhul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat” (Eclesiastul 12.7). El este „Dumnezeul duhurilor oricărei cărnii” (Numeri 16.22; 27.16). În acest sens El este numit „Tatăl duhurilor”. Ele își au originea în El, așa cum trupurile noastre își au originea în părinții noștri după carne. Deci dacă noi am avut respect față de ei, atunci „să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor”, și să ne plecăm sub disciplinarea din partea Sa? Dacă ne vom supune, „vom trăi”.

Aceste ultime cuvinte pot avea înțeles dublu. Pe de o parte disciplinarea maturizează în mod practic viața spirituală în sufletul care are parte de ea și care i se supune cu încredere în Acela care o aplică cu înțelepciune și dragoste (compară cu Romani 5.3-5). Se trăiește prin aceste lucruri, așa cum spune Ezechia: „Voi merge smerit toți anii mei în amărăciunea sufletului meu. Doamne, prin aceste lucruri trăiesc oamenii și în toate acestea este viața duhului meu” (Isaia 38.15,16). Pe de altă parte disciplinarea poate duce până la moartea trupului. Iov 36.7-12 vorbește despre disciplinarea celui drept din partea lui Dumnezeu. După ce el a zis: „El nu-și întoarce ochii de la cei drepti”, el continuă să spună: „Și dacă, legați în lanțuri, sunt prinși în corzile întristării, atunci le arată lucrarea lor și răzvrătirile lor, pentru că au lucrat cu mândrie. Și le deschide urechea spre disciplină și le poruncește să se întoarcă de la nelegiuire. Dacă ascultă și I se supun, își vor sfârși zilele în bunăstare și anii în desfătări. Dar, dacă nu ascultă, vor pieri de sabie și vor muri fără cunoștință.” Deci, supunerea sub disciplină păzește de acest sfârșit rău: „Noi trăim”, ca să savurăm rodul binecuvântat al acestei încercări, prin care un Tată iubitor ne lasă să trecem potrivit cu priceperea Sa desăvârșită.

*„Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte (sau: să devenim părtași) la sfințenia Lui.” (12.10)*

Acest rod ne este prezentat în versetele 10 și 11. Părinții noștri după carne, care ne disciplinau pentru puține zile, au făcut după cum considerau ei că este bine. Țelul părerilor lor limitate nu totdeauna corespundea cu ceea ce ar fi fost cu adevărat bine pentru noi, sau ei nu au ajuns la țel, deoarece nu au știut să folosească mijloacele potrivite. Dumnezeu nostru, Tatăl duhurilor, urmărește adevăratul nostru bine, vrea să ne ducă la o fericire care este în afara pământului și mai presus de tot ce poate oferi pământul. El ne disciplinează „spre bine”, cu o înțelepciune desăvârșită, prin aceea că El cunoaște și alege mijloacele potrivite, ca să ne ducă la țelul pe care El Și l-a propus cu privire la noi. Nu este prea mult pentru El să le folosească mereu și astfel să lase ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine. Încercările sunt pentru fiecare altele, dar ele trebuie să conducă pe fiecare spre marele țel al disciplinării: „ca să devenim părtași la sfințenia Lui”.

Noi trebuie să devenim părtași stării morale a sfințeniei lui Dumnezeu, care constă în despărțirea de orice fel de rău, căci Dumnezeu este bun în mod absolut. Curăția Sa neschimbătoare nu poate fi lezată de nici o mizerie și lumina Lui nu poate fi întunecată prin nici un întuneric. El ne disciplinează, ca să ne elibereze de tot ce este un obstacol pentru părtașia cu Dumnezeu și savurarea acestei părtașii. Nu este aceasta o dovadă a purtării Lui de grijă plină de dragoste pentru noi? Noi posedăm în Hristos înaintea lui Dumnezeu o poziție de

sfințenie desăvârșită: „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1). Dar totodată El vrea ca noi să ne asemănăm practic cu El, ca starea noastră morală să corespundă la ceea ce este El. În aceasta constă pentru noi fericirea. Noi găsim fericirea numai în sfințenia Sa, în apropierea Dumnezeului sfânt și fericit. Ce har, că drumurile Sale de disciplinare urmăresc un astfel de țel pentru noi! Ah, dacă ne-am supune totdeauna lor cu încredere smerită!

*„Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dătător de pace al dreptății.”  
(12.11)*

Dumnezeul nostru știe că aceste exerciții dureroase ale disciplinării Sale părintești pot să nu fie un prilej de bucurie pentru noi. Dar aceste sentimente de tristețe sunt necesare pentru noi, ca să poată ieși la iveală roade. Creștinul nu este un stoic, care cu un calm plin de mândrie, de nezguduit, trece peste dureri. El simte loviturile, dar el cunoaște mâna care le dă. În timp ce el le îndură, el privește la rezultatul binecuvântat al acestor exerciții. Când egoismul nostru a fost zdrobit și noi am înțeles că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru, atunci în viață ia naștere rodul dătător de pace al dreptății practice, înfăptuirea acestei sfințenii, căreia noi i-am devenit părtași.

Rodul disciplinării este, pentru cei care au parte de ea, o stare de pace a sufletului în supunere față de voia lui Dumnezeu și în punere deoparte practică pentru El. Răul incită și face nefericit: „Pentru cei răi nu este pace, zice Dumnezeu meu” (Isaia 57.21). Dar binele, practicarea dreptății aduce pace și face fericit: „Lucrarea dreptății va fi pace; și rodul dreptății, liniște și siguranță pentru totdeauna” (Isaia 32.17). Facă Domnul, ca noi, atunci când trecem prin încercări, niciodată să nu pierdem dinaintea ochilor țelul binecuvântat, pe care El îl urmărește pentru noi: El vrea să ne elibereze, să ne curețe de tot ce ar putea fi un obstacol în calea savurării depline a prezenței Sale și a părțășiei Sale!

*„De aceea, ridicați mâinile obosite și genunchii slăbiți ...” (12.12).*

Aici găsim din nou un „de aceea”. Autorul, care tocmai a prezentat adevărurile mari referitoare la scopul binecuvântat al încercărilor, deduce din aceasta următoarea încurajare: tot, de care avem parte, vine din mâna iubitoare a Tatălui, și de aceea putem avea îndrăzneală. „De aceea, ridicați mâinile obosite și genunchii slăbiți”. Acesta era îndemnul, pe care Duhul Sfânt l-a adresat poporului Israel prin gura lui Isaia, prin aceea că El le-a vestit totodată binecuvântarea, care ar veni, când Dumnezeu îi va salva. Cât de mult putea să învieze acest citat duhul evreilor, care cunoșteau Scripturile! Sub disciplina actuală din partea Tatălui ei puteau privi spre binecuvântarea care va urma după ea.

Mâinile obosite se referă probabil la rugăciune, în legătură cu cuvântul din 1 Timotei 2.8: „Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte”. Este un fapt experimentat, că sub o disciplinare, al cărei scop nu este înțeles, se poate delăsa în rugăciune, și atunci genunchii devin slabi și viața creștină devine fără putere și șovăielnică. Mâinile obosite și genunchii slăbiți sunt pentru corp simptomul pierderii puterii, al slăbirii sistemului. Ca simbol aplicat spiritual la suflet, aceste expresii înseamnă de asemenea slăbiciune și moleșire, provocate prin îndoială, prin sărăcie de credință și de încredere în Dumnezeu.

Aceasta este o stare bolnăvicioasă a sufletului, care poate deveni periculoasă, dacă nu se folosește un antidot adecvat.

*„... și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat.” (12.13)*

Epistola noastră ne arată acest antidot. El nu constă în așteptarea pasivă a schimbării lucrurilor, ci să te sprijini cu hotărâre pe ce a fost spus mai înainte despre purtarea de grijă plină de dragoste a lui Dumnezeu. Numai așa devii capabil să ridici mâinile obosite și genunchii slăbiți. O viață nouă străbate sufletul, atunci când el acceptă prin credință pe Dumnezeu și căile Lui cu noi. El regăsește puterea care face „cărări drepte pentru picioare”, pe care se înaintează cu pași siguri, fără să te clatini. „Cărarea dreaptă” se găsește pe căile pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne duce, despărțiți de păcat, de lume și de lăcomia după avantajele pe care le poate oferi pământul. Sunt căi, pe care privești direct înainte spre lucrurile divine și cerești, fără ezitare și fără să te lași distras, fără înclinarea de a uni pământul cu cerul și lumea cu Hristos. Acestea sunt căile credinței. În Proverbe 4.25-27 citim: „Ochii tăi să privească drept și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cumpănește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie bine rânduite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga; depărtează-ți piciorul de rău.”

Cine trece curajos prin toate greutățile și prin toate păstrează o inimă veselă, prin aceasta dovedește că are cu adevărat părtășie cu Dumnezeu. Astfel de oameni sunt o încurajare pentru cei slabi, așa că ei, cei care urmează șchiopătând, nu se abat, ci sunt vindecați. Ei vor recunoaște că și pentru ei este privilegiul să înainteze pe „cărarea dreaptă”, pe care inima este în larg și binecuvântările se revarsă. Un exemplu bun deseori motivează mai mult pentru o comportare bună, decât face mustrarea.

*„Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul ...” (12.14)*

Aici suntem îndemnați să urmărim două lucruri: *pacea* cu toți și *sfințenia*, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Primul lucru se referă la relațiile noastre unii cu alții, al doilea se referă la relația noastră cu Dumnezeu. Să urmărești pacea înseamnă să depui efort să eviți divergențele între creștini, care sunt dăunătoare dezvoltării vieții spirituale. De aceea noi trebuie să arătăm în toate un duh de smerenie și blândețe, împiedicând supărările, îmblânzind frecușurile și potolind cearta. Este ușor de înțeles că pentru aceasta înainte de toate este necesară o stare de pace a sufletului, care rezultă din viața cu Dumnezeu și dependența de El. Dacă pacea lui Dumnezeu păzește sufletul meu în bucuria în Domnul (Filipeni 4.6,7), dacă pacea lui Hristos domnește în inima mea (Coloseni 3.15), atunci îmi va fi ușor, să urmăresc pacea cu toți. Eu o voi lua cu mine pretutindeni unde merg. Picioarele mele vor fi încălțate cu râvna Evangheliei păcii (Efeseni 6.15), și în loc să ațâț cearta, voi crea pace, așa cum se cuvine unui copil care aparține Dumnezeului păcii (Matei 5.9). Cineva a spus, un om fericit este și suportabil. Dacă eu savurez în sufletul meu părtășia cu Dumnezeul păcii, eu sunt fericit, și această fericire mă va face să-mi fie ușor să fiu îndurător și binefăcător față de alții și să practic îngăduința.

Dar această pace cu toți nu trebuie să aibă loc în detrimentul sfințeniei, în detrimentul a ceea ce afectează relațiile noastre cu Dumnezeu. Noi trebuie să urmărim simultan aceste două lucruri. Știm ce înseamnă sfințenia practică, despre care este vorba aici. Este despărțirea de toate necurățiile, în mod deosebit despărțirea de rău (2 Corinteni 6.17,18; 7.1), și îndreptarea spre Dumnezeu, și totodată o viață potrivită lui Dumnezeu. Pretutindeni suntem îndemnați în acest sens (1 Petru 1.15,16), și Dumnezeu Însuși ne este prezentat ca exemplu și model, precum și ca motivație spre sfințire. Fără aceasta nu este posibilă nici o părtășie cu Dumnezeu; noi avem deja aici pe pământ privilegiul să-L vedem, să-L contemplăm, să-L savurăm prin credință și prin puterea Duhului, dar niciodată în afara sfințeniei practice. Dacă cedăm într-un lucru, care este contrar sfințeniei, înțelegerea noastră spirituală se întunecă, și dispare gustul nostru pentru lucrurile lui Dumnezeu. Înțelegem deci, că sfințenia practică, după care trebuie să năzuim pe pământ, nu are altă natură decât cea sfințenie desăvârșită, neschimbabilă în orice privință (Apocalipsa 4.6), pe care noi o vom savura în cer, singura care ne va da posibilitatea să vedem pe Domnul. Deci noi trebuie să o urmărim, să năzuim după ea, să perseverăm în ea, până când noi vom fi prezentați înaintea gloriei Lui cu bucurie (Iuda 1,24). „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5.8). „Și oricine are speranța aceasta în el se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3); viața trăită în sfințire practică se revărsă în viața veșnică în glorie (compară cu Romani 6.22).

Cât de important este totuși în timpul nostru de slăbiciune să luăm aminte cu seriozitate la acest îndemn: „Urmăriți sfințirea!” Este cu adevărat acesta țelul pe care eu îl urmăresc? Este cu adevărat preocuparea mea să rămân în toate pus deoparte pentru Dumnezeul meu?

*„... veghind, ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, încolțind, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea; ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau, care, pentru o singură mâncare, și-a vândut dreptul de întâi-născut; pentru că știți că și după aceea, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins (pentru că nu a găsit loc pentru pocăință), deși o căuta stăruitor, cu lacrimi.” (12.15-17)*

„Veghind”: acest cuvânt de atenționare este bine folosit cu privire la cele trei pericole amintite aici, în care putem ușor cade prin lipsă de veghere și prin aceasta ne putem rătăci de la drumul sfințeniei.

„Ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu.” Acesta este primul pericol, asupra căruia aici suntem atenționați. Numai harul lui Dumnezeu, care ne-a adus pe drumul binecuvântării, ne face capabili să alergăm cu stăruință. Numai el ne poate păzi de rău. De aceea apostolii în scrisorile lor doresc sfinților, cărora le-au scris, har. Ei i-au îndemnat să stăruiască în harul lui Dumnezeu. Ei au fost încredințați acestui har și au fost îndemnați să crească în harul care este în Hristos Isus. Pace, bucurie, siguranță, putere, toate acestea depind de acest har, de această stare a inimii lui Dumnezeu gata de a se pleca spre noi.

Găsim în el tot ce este necesar pentru viața creștină în sfințenie. Dar dacă o inimă începe să uite acest har, dacă nu se mai sprijină pe el, nu îl mai savurează, cu un cuvânt, dacă îi lipsește harul, atunci ea este deschisă pentru rău. Nu că Dumnezeu Și-ar fi retras harul, căci El rămâne totdeauna același. Dar noi putem neglija această comoară prețioasă și ne lăsăm jefuiți de savurarea ei.

Al doilea pericol este, „ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, încolțind, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea”. Răul amintit aici rezultă din primul, căci o rădăcină de amărăciune niciodată nu poate germina, nu poate înmuguri și să poată pătrunde în domeniul harului, dacă inima este plină de har. Fără îndoială aici avem o referire la Deuteronom 29.17,18, unde necredințioșia inimii și idolatria, care se pot strecura în poporul lui Dumnezeu, sunt comparate cu o rădăcină amară, „care aduce otravă și pelin”. Moise spune: „ca nu cumva să fie între voi vreun bărbat sau vreo femeie sau familie sau seminție a cărei inimă să se întoarcă astăzi de la Domnul Dumnezeu nostru, ca să meargă să slujească dumnezeilor acestor națiuni; ca nu cumva să fie între voi o rădăcină care să aducă otravă și pelin și să se întâmple, când aude cuvintele acestui blestem, să se binecuvânteze singur în inima sa, zicând: »Voi avea pace, chiar dacă umblu în îndărătnicia inimii mele, ca să adaug beția la sete.«”

Tot așa este și la creștini. Gândul de a se depărta de creștinism putea apare în inima evreilor din cauza greutăților de care aveau parte pe drumul lor. Dacă ei duceau lipsă de harul lui Dumnezeu și nu condamnau acest gând, acesta putea deveni o rădăcină de amărăciune, care la început dă naștere la lăstari ascunși și apoi în mod vizibil vor neliniști sufletele și mulți vor fi întinați. Nimic nu acționează așa de repede și nu este așa de molipsitor ca răul. Atenționarea are caracter general și se referă la noi toți. Dacă în inimă este tolerat vreun rău sau vreun păcat, și nu este judecat, el va deveni o rădăcină, care, dacă nu este cunoscută, începe să dea lăstari în afară. Planta rea va ieși la suprafață, răul se va vedea în exterior, va neliniști sufletele și se va extinde, așa că mulți vor fi întinați. Această progresare a răului trebuie luată în seamă în mod deosebit atunci când este vorba de rău în învățătură.

Expresia „rădăcină de *amărăciune*” este foarte remarcabilă. Rădăcina are însușirea de a se regăsi în roadele pe care le aduce. Otravă și pelin sunt urmările triste și rele care rezultă din ea.

Al treilea pericol este, „ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau”. Până la punctul acesta deci, ducerea lipsă de harul lui Dumnezeu poate conduce la lipsa judecării de sine și neglijarea distrugerii rădăcinilor de amărăciune. Poate fi vorba de stricăciuni morale păgâne, atunci când aici este vorba de un „curvar”. Dar este vorba de mai mult. În Vechiul Testament idolatria, în care izraeliții deseori au căzut, este numită adulter față de Dumnezeu și curvie. Deci pentru suflet există o curvie spirituală, care are loc atunci când sufletul se îndepărtează de fidelitatea totală pe care el o datorează Domnului (compară cu Osea 4.12). De aceea apostolul atenționează pe credincioși în această privință (1 Corinteni 10.8; compară cu Apocalipsa 2.14,20).

Dar există și „lumești, ca Esau”, și în privința aceasta este vorba despre ceea ce apostolul a vorbit în capitolul 6 și 10: de renunțarea la creștinism de către cei care au ieșit din iudaism și au primit în exterior creștinismul. Acțiunea lumească constă în desconsiderarea și lepădarea a ceva sfânt, și anume a darului lui Dumnezeu. Urmările acestui fapt sunt îngrozitoare. Esau a desconsiderat și a vândut dreptul său de întâi-născut, de care erau legate toate binecuvântările făgăduite lui Avraam. Și aceasta a avut loc dintr-un motiv cu totul material și carnal, care a trădat lipsa lui de credință și desconsiderarea pe care el le avea pentru darul și făgăduințele lui Dumnezeu. „Iată, am să mor, și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?”, a spus el. Nu se putea el încrede în Dumnezeu? Nu, „Esau și-a nesocotit dreptul de întâi-născut” (Geneza 25.29-34). Evreii erau expuși unui pericol asemănător. Ca să scape de necazuri și să savureze lucrurile pământești, ei erau în pericol să schimbe macazul. Dar aceasta ar fi fost lumesc. Prin

aceasta ei ar fi desconsiderat pe Hristos, Darul lui Dumnezeu. Atenționarea, pe care apostolul le-a dat-o, era deci specială pentru ei și posedă o putere mare.

Dar nu are aceasta să ne spună și nouă ceva? Nu s-a întâmplat niciodată ca noi să preferăm avantajele pământești, unele satisfaceri ale cărnii în locul persoanei lui Hristos și a lucrurilor cerești?

Ceea ce face atenționarea să fie și mai serioasă este urmarea atitudinii lumești, care devine vizibilă în istoria lui Esau. El, cel care a desconsiderat binecuvântarea, a fost lepădat, atunci când mai târziu el a vrut s-o moștenească, cu toate că o căuta cu lacrimi. „Ai numai o binecuvântare, tată?”, a strigat el plângând. „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Dar el „nu a găsit loc pentru pocăință”; tatăl lui nu a avut o altă rânduială pentru el. Acum era prea târziu (Geneza 27.38). Unii gândesc că cuvintele „nu a găsit loc pentru pocăință” se referă la Esau și nu la Isaac. Atunci ele înseamnă că Esau, chiar dacă el căuta cu lacrimi binecuvântarea, el nu a găsit nici un drum spre pocăință. Din acest motiv el a fost respins. Indiferent la cine se referă aceste expresii, cel lumesc va fi lepădat.

Acest tablou este prezentat evreilor care mărturiseau că sunt creștini, ca să le arate pericolul care îi amenință pe aceia care se leapădă de creștinism, după ce ei l-au primit în exterior. Noi trebuie să ne amintim că evreii sunt totdeauna priviți în legătură cu mărturisirea lor, fără să fie pusă întrebarea referitoare la existența reală a vieții divine în ei.

*„Pentru că voi nu v-ați apropiat de un munte care se poate atinge și care este aprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței, nici de glasul cuvintelor, pe care cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai adauge un cuvânt (pentru că nu puteau suporta ce li se poruncise: „Chiar un animal, dacă va atinge muntele, va fi ucis cu pietre”; și așa de înfricoșătoare era priveliștea, încât Moise a spus: „Sunt îngrozit și tremur!”), ci v-ați apropiat de muntele Sion; și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare; și de Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri; și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor; și de duhurile celor dreپți, făcuți desăvârșiți; și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ; și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel.” (12.18-24)*

Autorul epistolei face aici o comparație nimerită între ceea ce a dat Legea, pe de o parte, și binecuvântările, pe care le-a adus Hristos, pe de altă parte. Contrastul dintre ele îi slujește lui ca justificare bine întemeiată. „Pentru că”, spune el, ca să arate cât de irațional și de condamabil ar fi să renunți la creștinismul adevărat ca să te reîntorci la iudaism. Este ca și cum el ar spune evreilor spre îmbărbătare: „Vreți voi cu adevărat să vă reîntoarceți la Lege, care nu a putut oferi mai mult decât umbre și imagini? Vreți voi cu adevărat să vă așezați sub grozăvia ei, renunțând la binecuvântările pe care vi le aduce harul în creștinism? Priviți diferența între starea voastră iudaică veche și poziția voastră creștină sub har!”

„Pentru că voi nu v-ați apropiat” de focul de pe Sinai, de această glorie inspiratoare de groază, cu care S-a învelit maiestatea lui Dumnezeu, care era așa de îngrozitoare, că ascultătorii glasului ei au rugat „să nu li se mai adauge un cuvânt”. Muntele, care putea fi atins, desemna perioada pământească, dar în același timp ei *nu aveau voie* să se apropie de acest munte și să-l atingă, pe care Dumnezeu coborâse, altfel erau pedepsiți cu moartea. Legea ținea departe pe omul păcătos, și dacă el voia să se apropie de Dumnezeu în această stare,



pentru el și pentru tot ce era în legătură cu el însemna moartea. Înfrățirea era așa de îngrozitoare că Moise însuși era cuprins de groază și tremur. Aceasta nu este amintit în relatarea din Exod 19 și 20. Scriptura ne prezintă acolo pe Moise în demnitatea de mijlocitor. După ce poporul a spus lui Moise: „Vorbește tu cu noi ... dar să nu vorbească Dumnezeu cu noi, ca să nu murim”, Moise s-a apropiat singur de întunericul în care Dumnezeu S-a ascuns, și a primit cuvintele Sale, ca să le aducă poporului (Exod 20.21,22; Deuteronom 18.16-18). Dar Duhul Sfânt ne dezvăluie aici ce era în inima omului care se afla în prezența maiestății divine, a unui Dumnezeu care S-a revelat în toată gloria sfințeniei Sale și dreptății Sale.

„Ci v-ați apropiat de muntele Sion”. Acest munte stă în contrast cu muntele Sinai. Sion este muntele harului. El este un tablou a faptului că Dumnezeu a acționat în harul Său sublim față de Israel, care a eșuat total în responsabilitatea lui sub Lege. Israel era stricat. „Icabod”, aceasta înseamnă „nu mai este glorie”, stătea scris deasupra poporului, căci chivotul Domnului căzuse în mâinile vrăjmașilor. Când el a fost adus înapoi, a rămas la Abinadab, ca să zicem așa, în uitare. Domnul încă nu locuia în mijlocul poporului Său (compară cu 1 Samuel 4; 6; 7.1).

Vedem apoi în 2 Samuel 5 că David, împăratul ales, bărbatul după inima lui Dumnezeu, pornește la luptă împotriva iebusiților din Ierusalim și cucerește cetatea Sionului, care apoi a devenit cetatea lui David. Chivotul a fost adus acolo. Domnul, care în harul Său a ridicat împărăția lui David, a restaurat și poporul în relația sa cu Sine Însuși. Sion a devenit reședința puterii împărătești. El este locul pentru locuința Domnului. În acest loc va fi uns Mesia ca Împărat. Când împărății pământului se vor răscula într-o zi împotriva Lui, Domnul va spune: „Eu am uns totuși pe Împăratul Meu peste Sion, muntele sfințeniei Mele!” (Psalm 2.6).

Cartea psalmilor este plină de referiri la Sion, și chiar și prorocii vorbesc despre el. Pretutindeni este preamărită frumusețea lui, desăvârșirea lui. Pretutindeni Sionul este denumit ca loc unde locuiește Domnul și de unde se revarsă binecuvântările (compară cu Psalm 48.2,13; 50.2; 110.2; Isaia 2.1-4).

Tot ce este descris în Evrei 12.22-24 este o prezentare a împărăției de o mie de ani, la care credincioșii evrei au ajuns deja în sens spiritual. Sunt lucruri viitoare, la care ei speră și care încă nu au fost instituite, dar de care ei deja astăzi au parte de ele în sens spiritual.

După Sion, locul locuinței și odihnei lui Dumnezeu pe pământ, noi ne urcăm în duhul până la Ierusalimul ceresc, cetatea Dumnezeului cel viu. Sion este reședința autorității lui Mesia pe pământ. Dar Domnul, Fiul Omului, are dreptul la o moștenire ale cărei granițe cuprind tot universul (Psalm 8; Evrei 2.7,8; Efeseni 1.10; Filipeni 2.9-11).

Din această Împărăție extinsă Ierusalimul ceresc, cetatea Dumnezeului celui viu, este ca să zicem așa capitala. Este cetatea care are temelii al căror ziditor și creator este Dumnezeu. În Apocalipsa 21 găsim această cetate sfântă, *noul* Ierusalim, atât pentru Împărăția de o mie de ani, cât și pentru starea veșnică. El este Adunarea. El reprezintă acolo ceea ce noi vom fi, în timp ce aici, în epistola către Evrei, Ierusalimul ceresc este locuința unde noi vom fi.

Când ne vom urca pe prima pantă a acestui munte al gloriei vom ajunge la Ierusalimul ceresc. Deci noi am ajuns în cer și suntem în mijlocul locuitorilor săi. Mai întâi găsim aici „zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare”, aceste ființe care sunt locuitori permanenți ai cerului: ei au rămas păziți de căderea lui satan și sunt acolo în locuința lor „naturală”. Ei populează lumea invizibilă ochilor noștri. Îi găsim în Apocalipsa 5 în jurul tronului: „zeci de mii de zeci de mii și mii de mii”.

Dacă urcăm mai departe, această scenă minunată ne prezintă un subiect deosebit: „Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri”.<sup>11</sup> Aici este vorba de Adunarea lui Dumnezeu. Cei care aparțin acestei Adunări nu s-au născut acolo. Ei nu sunt indigeni ca îngerii. Ei sunt subiecte ale planurilor lui Dumnezeu. Ei nu numai au ajuns în cer, ci ei sunt moștenitori glorificați. Ei sunt întâi-născuții lui Dumnezeu, conform planurilor Sale veșnice, pe baza cărora ei sunt înscriși în cer. Adunarea va fi constituită din păcătoși mântuiți, care sunt subiectul harului Dumnezeu. Aceștia au fost deja acum chemați în Hristos și prin har aparțin cerului.

Ei nu sunt ca sfinții Vechiului Testament subiecte ale făgăduințelor, a căror împlinire ei nu au primit-o pe pământ, ci abia în cer. Cei întâi-născuți nu au altă patrie decât cerul. Cetățenia lor este în ceruri (Filipeni 3.20). Făgăduințele nu sunt adresate lor, căci locul lor nu este pe pământ. Dumnezeu Însuși le-a pregătit cerul. Acolo și nu în altă parte a înscris El numele lor. Locul lor este locul cel mai sublim din cer și este mai mareț decât domnia lui Dumnezeu pe pământ, care este potrivit cu făgăduința Sa și cu Legea Sa. Adunarea este cea care ocupă rangul întâi în planurile lui Dumnezeu și care vine la urmă în ordinea revelațiilor (compară cu Efeseni 3).

Ce loc minunat ocupă Adunarea! Acest tablou al celei mai mari glorie, întemeiat pe harul bogat, ne conduce la punctul culminant, la Dumnezeu Însuși, „Judecătorul tuturor”. În această epistolă Îl vedem pe Dumnezeu în alt caracter decât în altă parte, căci gândul domniei se întâlnește pretutindeni în această epistolă. Dumnezeu este prezentat ca Acela, care de sus domnește și judecă tot ce se află pe pământ. Aceasta este o trăsătură în care El este prezentat pretutindeni în Vechiul Testament și în mod deosebit și în Psalmi.

Aceasta ne conduce, ca să zicem așa, pe o altă treaptă. De la Dumnezeu, Judecătorul tuturor, ajungem la o altă clasă de locuitori fericiți ai gloriei cerești. Sunt „duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți”, care și-au terminat alergarea și au biruit în lupte prin credința lor. Dumnezeu, Judecătorul tuturor, i-a recunoscut ca ai Săi, înainte ca Adunarea cerească să fie revelată. Ei au fost credincioși cu privire la căile lui Dumnezeu pe pământ, fără să fi primit împlinirea făgăduințelor. Și acum ei așteaptă în liniștea cerului învierea și gloria (Evrei 11.39,40).

„Și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ.” Israel nu este pierdut din vedere. De la aceste duhuri ale celor drepti făcuți desăvârșiți, care sunt deja în cer, coborâm la poporul pământesc, pentru care stau pregătite binecuvântări. Aceasta nu mai are loc pe principiul Legii și al responsabilității omului, ci pe principiul harului lui Dumnezeu. Dumnezeu va încheia cu Israel un legământ nou, așa cum am văzut în capitolul 10. El nu Își va mai aduce aminte de păcatele și nedreptățile lor și El va scrie legile Sale în inima lor și pe sufletele lor. Este un legământ al harului și al iertării, în care totul vine din partea lui Dumnezeu.

Domnul Isus este Mijlocitorul acestui legământ nou. El S-a arătat deja ca Mijlocitor și a pus baza pentru acest legământ. El a împlinit tot ce era necesar pentru această instaurare. Credincioșii evrei nu au venit la acest legământ nou, care nu a fost încă instaurat, ci la o Persoană, care este Mijlocitorul acestui legământ și în care sunt pregătite și se vor da toate binecuvântările viitoare pentru Israel și pentru pământ.

În final ei au venit și la „sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel”. Sângele lui Abel, pe care l-a vărsat Cain, a strigat din pământ la Dumnezeu și cerea răzbunare pentru crima făcută. Răspunsul a fost sentința rostită asupra ucigașului: „Când vei lucra pământul,

---

<sup>11</sup> Pentru expresia „o strângere în sărbătoare” în textul original nu se folosește aceeași expresie ca pentru „adunarea celor întâi-născuți”. Prima expresie a fost folosită, de exemplu, să descrie toate statele Greciei; a doua expresie a fost folosită pentru adunarea cetățenilor unui anumit stat.

nu-ți va mai da puterea lui; rătăcitor și fugar vei fi pe pământ” (Geneza 4.10-12). Dar sângele lui Hristos, care nu strigă după răzbunare, vorbește despre har. El imploră iertare, chiar și pentru aceia care l-au vărsat (Luca 23.34). Pe baza acestui sânge vor fi împăcați aceia care au fost vrăjmași. Într-o zi vor fi împăcate și toate lucrurile, care sunt în ceruri și care sunt pe pământ, cu Dumnezeu (Coloseni 1.20-22).<sup>12</sup>

*„Luați seama să nu Îl respingeți pe Cel care vorbește! Pentru că, dacă n-au scăpat aceia care l-au respins pe Cel care rostea cuvinte divine pe pământ, cu atât mai mult noi, care ne abatem de la Cel din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul, iar acum a promis, spunând: „Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci și cerul“. Iar acest „încă o dată“ arată înlăturarea celor clătinate, ca fiind făcute, ca să rămână cele neclătinate.” (12.25-27).*

După ce autorul epistolei a constatat diferența remarcabilă între Sinai cu groaza lui și scena minunată a gloriei cerești și pământești, la care evreii veniseră, el îi atenționează în mod sever să nu se abată de la Acela care vorbește din cer, acesta este Hristos. Ca Iehova al Vechiului Testament El a vorbit în cuvinte, atunci când pe Muntele Sinai a dat „cuvinte vii”, pentru ca Moise să le dea poporului (Faptele Apostolilor 7.38). Poporul a refuzat într-adevăr să asculte, dar prin aceasta nu putea scăpa de responsabilitatea lui. Hristos a depus mărturia Sa pe pământ. Dar evreii, ca și noi înșine, au a face acum cu „Cel care vorbește din cer”, cu un Hristos glorificat, care șade la dreapta Maiestății. Noi avem a face cu Domnul gloriei. El a trimis Duhul Sfânt pe pământ, care a confirmat mărturia Sa (Evrei 2.1-4). Dacă poporul Israel nu a putut scăpa de judecată, atunci când a respins pe Cel care vorbea atunci pe pământ, cu mult mai puțin va putea acum scăpa de această sentință, dacă se îndepărtează de Cel care vorbește din cer!

Glasul Lui a zguduit atunci pământul, când a vorbit de pe Sinai (Exod 19.18). Dar acum El vorbește din cer cu har și autoritate. Și ce ne vestește El? Că odată El va clătina nu numai pământul, ci și cerurile (compară cu Hagai 2.6). Deci această clătinare, potrivit acestei explicații, va consta în transformarea tuturor lucrurilor create, așa cum vedem în 2 Petru 3.7,12. Pentru evrei prima clătinare a constatat în distrugerea Ierusalimului și dispariția iudaismului înaintea ușii, a acestui sistem care stătea în relație cu omul aflat în responsabilitatea lui față de Dumnezeu. Alte clătinări grele vor iniția Împărăția de o mie de ani a păcii a lui Hristos. În final însă va fi clătinat pământul și tot ce este pe el, întinate prin păcat și stricăciune. Pământul și toate în care omul caută să-și găsească odihna și satisfacerea, vor fi descompuse și vor dispărea. Chiar și cerul însuși, reședința puterii vrăjmașului, care l-a murdărit prin prezența sa (Apocalipsa 12) va trebui descompus. Tot ce aparține primei creații, *lucrurile schimbătoare*, trebuie să dispară și să facă loc lucrurilor *neschimbătoare, care rămân*, ale noii creații. „Dar noi, potrivit promisiunii Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” (2 Petru 3.13).

---

<sup>12</sup> Când iudeii au vărsat sângele lui Hristos, ei au strigat: „Sângele Lui fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27.25). Sângele lui Hristos n-a strigat după răzbunare împotriva lor, ci ei înșiși au luat de bună voie asupra lor responsabilitatea faptei lor, și asupra capetelor lor vinovate a coborât răzbunarea. Ca și Cain ei sunt deci rătăcitori și fugari pe pământ.

*„De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă. Pentru că și Dumnezeul nostru este foc mistuitor.” (12.28-29)*

Din cele tocmai spuse, scriitorul trage acum concluzia pentru credincioși. Prin credință ei au ajuns în posesia tuturor acestor glorii ale Împărăției de o mie de ani și ale veșniciei. Ei erau partea cerească a acestei Împărății, care nu poate fi zguduită și care va fi inițiată prin clătinarea lucrurilor schimbătoare. Ei erau primul rod al noii creații, și în ceea ce privește prezentul, ei au primit deja această Împărăție în sens spiritual. Este realmente privilegiul fiecărui credincios să trăiască și să se miște prin credință în toată această ordine măreață a lucrurilor, căreia ei îi aparțin. Prin aceasta iudeii au fost desprinși de iudaism, acest sistem trecător și schimbător. Prin aceasta și inimile noastre vor fi eliberate de lucrurile, care sunt pe pământ și care constituie pentru noi un obstacol în slujba pe care o avem de făcut pentru Dumnezeu. Noi posedăm aceste privilegii prin har: să nu uităm aceasta și să ținem cu tărie la acest har!

Legea nu a putut să ne ducă la aceasta. Și ce avem noi acum de făcut? „Să slujim plăcut lui Dumnezeu”. Slujirea se referă aici, ca pretutendeni în această epistolă, la serviciul divin pe care noi avem dreptul să-l aducem Lui. Timpul serviciului divin iudaic a trecut. Acesta nu mai era slujirea plăcută lui Dumnezeu. Acum harul, care ne-a introdus în savurarea binecuvântărilor cerești, umple inimile noastre cu mulțumire față de Dumnezeu și ne face capabili să-I aducem un serviciu divin care Îi este plăcut. Acest serviciu divin este rodul a ceea ce harul Său a lucrat în noi.

Oricum, noi nu avem voie să uităm, că dacă harul ne-a adus la Dumnezeu, așa că noi suntem liberi în prezența Sa, cu nimic mai puțin El rămâne Dumnezeu, Atotputernicul, Dumnezeul sfânt și drept. Noi ne aflăm înaintea maiestății Sale sublime. De aceea slujirea noastră trebuie să aibă loc „cu respect și cu teamă evlavioasă”, conștiința fiind de mărimea Sa și cu venerația care I se cuvine.

Această venerație, legată cu conștiința harului, va oferi serviciului nostru divin un caracter sublim. Fie ca noi în viața noastră, care trebuie să fie o slujire zilnică, să fim pătrunși de aceasta! Astfel harul este motivația slujirii noastre, și „respectul și teama evlavioasă” trebuie să fie natura ei și să caracterizeze felul îndeplinirii ei.

Aceasta este justificat de realități serioase:

„Pentru că și Dumnezeul nostru este foc mistuitor.” „Dumnezeul nostru”, observă aceasta, și nu Dumnezeu, în afara lui Hristos. Este Dumnezeul care a mistuit pe Nadab și Abihu, deoarece ei au adus foc străin lui Iehova (Levitic 10.1,2). El este Dumnezeul care a atenționat pe izraeliți cu privire la idolatrie și a explicat că El „este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos” (Deuteronom 4.24). Tot așa este și Dumnezeul nostru, Dumnezeul creștinilor. Natura Sa de sfințenie, în care El trebuie să judece răul, nu se schimbă. El nu poate tolera nici o necurăție la aceia care se apropie de El, nimic care în sens spiritual amintește de foc străin și idolatrie. El vrea să ne aibă în totul pentru Sine.

## Capitolul 13

Începutul acestui capitol ne arată că, chiar dacă noi încă ne aflăm în mijlocul lucrurilor schimbătoare, de care trebuie să ne desprindem, pe de altă parte sunt lucruri care rămân, și pe care trebuie să le păzim. Astfel de lucruri sunt dragostea de frați și roadele ei, curăția, încrederea în Dumnezeu, și așa mai departe; și înainte de toate Isus Hristos, care este Același ieri și astăzi și în veșnicie.

*„Dragostea frățească să rămână” (13.1).*

„Dragostea frățească să rămână.” De mai multe ori găsim în epistolele Noului Testament îndemnul că copiii lui Dumnezeu trebuie să se iubească (Romani 12.10; 1 Tesaloniceni 4.9; 1 Petru 1.22; 2 Petru 1.7). Este îndemnul pe care și Domnul l-a dat ucenicilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 13.34). Apostolul Ioan repetă de mai multe ori acest îndemn (1 Ioan 3.11,23; 4.7,11,21), prin aceea că el arată că această dragoste de frați este semnul vieții lui Dumnezeu în noi, arătând spre unele însușiri și roade ale ei.

Revenirea frecventă la acest îndemn la dragoste frățească ne lasă să recunoaștem pe de o parte cât de important este s-o practicăm ca rod al dragostei și vieții lui Dumnezeu în inimă și în viață. Pe de altă parte însă noi suntem așa de des îndemnați, deoarece această dragoste este uitată așa de ușor între creștini. Să observăm că aici se spune: „Dragostea frățească să rămână.” Ea nu trebuie să se limiteze la unele adevăruri exterioare și să nu se arate numai din când în când, ci să rămână ca ceva care aparține vieții noastre.

*„Nu uitați primirea de oaspeți, pentru că, prin aceasta, unii, fără să știe, au găzduit îngerii. Amintiți-vă de cei în lanțuri, ca și cum ați fi legați împreună cu ei; de cei chinuiți, ca fiind și voi înșivă în trup.” (13.2,3)*

Aici ne sunt prezentate două lucruri, prin care se arată dragostea de frați: primirea de oaspeți și compasiunea cu aceia care suferă necazuri în închisoare. „Nu uitați primirea de oaspeți.” Din ospitalitate poate rezulta o mare binecuvântare pentru aceia care o practică. S-ar putea ca noi să nu vedem nici un înger într-un copil al lui Dumnezeu sau într-un slujitor al Domnului, pe care noi îl primim, dar în el poate fi ceva care nu este vizibil și de care el însuși nu este conștient, dar prin care el aduce mare binecuvântare în casa care îl primește.

Scriptura confirmă aceasta prin mai multe exemple:

- Ietro l-a primit pe Moise
- Femeia sunamită a găzduit pe prorocul Ilie
- Unii au găzduit pe îngerii, ca de exemplu Lot (Geneza 19).

Noi nu avem misiunea de a îndeplini ospitalitatea pentru a primi binecuvântare. Exercițierea ospitalității nu trebuie să se orienteze după prestigiul persoanei pe care trebuie s-o primim, ci ea trebuie să se reverse din dragoste. Deja în exercițierea acestei dragoste se cuprinde binecuvântare. Pe lângă aceasta se poate întâmpla ca noi „fără să știm” am găzduit pe trimișii lui Dumnezeu, pe „îngeri”, care ne aduc binecuvântare.

Un alt rod al dragostei constă în a arăta compasiune față de aceia care îndură prigoane, care suferă în închisori și necazuri. Adevărata compasiune se face una cu cei care îndură astfel de

necazuri: „ca și cum am fi legați împreună cu ei”, și aceasta deoarece și noi înșine „suntem în trup”, într-un trup care este la fel de sensibil la astfel de suferințe.

Credincioșii evrei au dovedit această compasiune în zilele de demult, atunci când au suferit foarte mult (Evrei 10.32-34). Suferirea unor necazuri ne face capabili să înțelegem suferințele altora.

*„Căsătoria să fie ținută în onoare în toate, și patul neîntinat, pentru că pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu.” (13.4)*

Relațiile naturale, pe care Dumnezeu le-a creat la început, trebuie păstrate în integritatea lor. Erau deja atunci învățători, care respingeau căsătoria sub masca unei curății mai mari, dar care a avut ca urmare adulterul și curvia. Creștinul trebuie să respecte legătura sfântă a căsătoriei în orice privință, s-o țină în cinste și să trăiască în curăție. Cine desconsideră ceea ce Dumnezeu a rânduit, acela nu va rămâne nepedepsit: „pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu.”

*„Purtarea voastră să fie fără iubire de bani, mulțumiți cu ce aveți în prezent; pentru că El a spus: »Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi«, încât să spunem cu îndrăzneală: »Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?«“ (13.5,6)*

Umblarea acelor care posedă lucruri neschimbătoare și veșnice și care au primit o Împărăție care nu se poate zgudui, trebuie să fie fără lăcomie, fără „iubire de bani”. Apostolul îi spune lui Timotei, că „iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele” (1 Timotei 6.10). Credincioșilor din Efes le scrie, „că nici un curvar, sau necurat, sau lacom (care este un idolatru), nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efeseni 5.5).

În stilul de viață, în obiceiurile creștinului, nu trebuie să fie nimic care să arate o astfel de iubire de bani, o astfel de dorință după lucrurile lumesti. Dar de câte ori nu se aleargă într-un fel sau altul după ele! Nu este zgârcenia în forma ei cea mai grosolană, de care suntem atenționați, ci iubirea de bani. Se merită pe drumul spre patria cerească să îngrămădim pentru un viitor, pe care nu-l vedem, lucruri care vor fi distruse? Îndemnul avea o aplicare deosebită la caracterul iudeilor, care iubeau bunurile acestui pământ.

„Mulțumiți-vă cu ce aveți în prezent.” În viața creștină este greu și important să fi mulțumit cu ceea ce dă Dumnezeu, și să nu dorești mai mult decât atât. Apostolul Pavel ne dă un exemplu frumos în privința acestei mulțumiri: „am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit” (Filipeni 4.11-13). Să învățăm și noi aceasta, căci a fi mulțumit cu ceea ce dă Dumnezeu, aceasta Îl glorifică și este însoțit cu o pace pe care nu o cunosc aceia care doresc mereu după ce nu au, sau doresc să aibă mai mult decât posedă.

Dar pentru a fi mulțumit cu ceea ce ai este necesară încredere în Dumnezeu. Epistola ne amintește de o făgăduință, care a fost dată odinioară lui Iosua. Ea este aplicată aici la credincioșii cărora scriitorul se adresează aici, și noi putem aplica făgăduința și la noi. Pe când Iosua era în momentul să introducă poporul în țara Canaan, Domnul i-a adresat cuvintele: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi” (Iosua 1.5). El trebuia să biruie vrăjmași puternici și să întâmpine greutăți mari. Dar Domnul i-a dat asigurarea, că nu-l va lăsa singur și va găsi o cale

în mijlocul greutăților. El nu-l va părăsi în luptele pe care le avea de dus. Iosua a făcut experiența că Dumnezeu său era credincios.

Și noi ne putem sprijini pe aceleași cuvinte, pe care Dumnezeu le-a dat în diferite ocazii poporului Său, sau unora din ai Săi (compară cu Geneza 28.15; Deuteronom 31.6-8; 1 Cronici 28.20). Să ne spunem în toate greutățile: El nu te va lăsa nici nu te va părăsi. Și noi vom vedea credințioșia Lui.

Dumnezeu vrea să ne dea această asigurare, pentru ca noi să spunem plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?” Încrederea trebuie să aibă o bază pe care să se sprijine. Încrederea credinciosului nu este una oarbă. Ea se bazează pe o afirmație categorică a lui Dumnezeu, care nu poate să mintă. Încrederea onorează și glorifică pe Dumnezeu. Rezultatele acestei încrederi sunt, că încercările și probele pot fi parcurse cu o inimă liniștită.

„Domnul este ajutorul meu”, spune inima plină de încredere. Ea nu se sprijină nicidecum pe sine însuși, pe înțelepciunea ei, pe puterea ei, pe sursele ei de ajutor omenesc, ci pe Domnul. Ea cunoaște făgăduința Domnului și se bazează pe ea. Ce pricină de temere ar putea să existe sub protecția puternică a Domnului? Poate puterea omului să ajungă pe acela care se ascunde în siguranță sub acest scut?

Când Pavel a simțit în Corint slăbiciunea sa și a auzit pe Domnul spunându-i: „Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea, pentru că Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine ca să-ți faci rău”, nu a fost el atunci umplut cu încredere și făcut capabil să vestească cu îndrăzneală Cuvântul în această cetate, o adevărată fortăreață a lui satan, în ciuda întregii împotriviri? Tot așa și noi să luăm făgăduința minunată a lui Dumnezeu și să fim plini de încredere, indiferent de ce vom avea parte din partea oamenilor pe drumul, pe care Dumnezeu ne conduce. Citatul a fost preluat din Psalmul 118.6. Dar noi găsim cuvinte asemănătoare de curaj sfânt înaintea oamenilor și în Psalmul 56.4,11, unde sufletul se încrede tot așa în Dumnezeu. În acest caz psalmistul le-a exprimat atunci când un om l-a prigonit. În Psalmul 118.5 el a fost eliberat, și savurarea eliberării i-a consolidat încrederea.

*„Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; și, privind atent la sfârșitul purtării lor, imitați-le credința!”(13.7)*

Aici este prezentat credințioșilor evrei, ca o altă încurajare pe drumul credinței, exemplul conducătorilor lor, care le-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia au fost păstorii turmei, care i-au hrănit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Viața lor trăită în credințioșie și dăruire pentru Hristos, ca rezultat al credinței lor, a ajuns la sfârșitul ei, probabil prin moarte de martir, după ce ei și-au pus viața în slujba pentru Domnul și și-au terminat alergarea. Amintirea acestor conducători ar trebui să rămână în inima acelor care au fost conduși de ei, ca să fie îmbărbătați să rămână consecvenți ca ei. Credințioșii evrei trebuiau să imite credința lor, ca să ajungă la un sfârșit asemănător.

*„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (13.8).*

Conducătorii omenești, oricât de eminenți și credințioși ar fi ei, ne părăsesc, și lipsa lor se face dureros simțită. Lumina lor și îngrijirea din partea lor lipsesc. În contrast cu aceasta, și în contrast și cu unele învățături străine ale oamenilor, despre care este vorba în versetul nouă,

versetul opt ne prezintă pe Acela care rămâne: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” El rămâne același în dragostea Sa și în credincioșia Sa, ca să ilumineze pe ai Săi, să-i învieze, să-i conducă și să-i ocrotească. Ce a fost El în trecut pentru acești conducători, a căror credință noi trebuie s-o imităm, și în general pentru toți sfinții, care și-au terminat alergarea, este El astăzi și pentru noi. Și ce este El acum, El va fi și în veci, ca să umple inimile noastre și să le satisfacă. El ar trebui să ne fie suficient și să umple și acum inimile noastre. În El găsim odihnă, curaj și putere. El poate să corespundă în toate pe deplin.

*„Nu fiți abătuți de învățături felurite și străine; pentru că este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, de la care n-au avut folos cei care au umblat după ele.” (13.9)*

Dacă inima este consolidată în Hristos, ea va fi păzită să nu fie târâtă de tot felul de învățături străine. Acestea nu vor putea înșela o astfel de inimă: ea a găsit odihnă în Hristos. Aceste învățături sunt străine pentru creștinismul în care credincioșii au fost conduși de conducătorii fideli. Era vorba ca prin speculații să nu se lase smulși de la Acela care este totul. Speculațiile păreau să conducă la o spiritualitate mai profundă, dar în realitate ele ascundeau sufletului plinătatea lui Hristos.

„Este bine ca inima să fie întărită prin har” (13.9). Acest har se găsește în Hristos și nu în mâncăruri și nu prin carnea jertfelor iudaice. Se gândea că prin consumarea acestor jertfe iudaice se putea obține un merit deosebit. Și chiar reținerea de la anumite mâncăruri era nefolositoare. Învățătorii, care voiau să ducă sufletele înapoi la iudaism, spuneau: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge” (Coloseni 2.21). Prin faptul că ei stabileau aceste orânduiele, ei se îndepărtau de la har, ca să conducă sufletele la un formalism religios, care nu poate consolida inima. Apostolul vorbește în 1 Timotei 4.3 și despre: „ei poruncesc abținerea de la mâncăruri, pe care Dumnezeu le-a creat spre a fi primite cu mulțumire de cei credincioși și care cunosc adevărul.” Însă aceste orânduiele nu au folosit nimic acelor care le-au respectat.

Cât de mult trebuie noi să ne păzim ca nimic – chiar dacă ar avea o aparență frumoasă de evlavie – să nu ne abată de la Acela care este suficient pentru toate și al cărui har ne dă pace, putere și curaj!

*„Noi avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce cei care slujesc în cort; ...” (13.10).*

Creștinilor le aparține acum altarul lui Dumnezeu. Numai ei pot aduce un serviciu divin adevărat. Moartea lui Hristos, jertfa desăvârșită, care pe de o parte este contra imaginea tuturor jertfelor aduse sub Lege și pe de altă parte este contra imaginea a tot ce simbolizează ziua ispășirii, ne dă intrare la Dumnezeu. Aceasta este baza pentru serviciul divin pe care creștinii îl pot face. Iudei nu aveau nici o contribuție la acest altar și la acest fel nou al serviciului divin. Nu se putea fi iudeu și creștin în același timp. Nu se putea ține cu tărie la ceea ce era un model și pe de altă parte să vrei să posezi realitatea. Nu se poate practica un serviciu divin pământesc cu elemente ale lumii și în același timp să fi introdus în Sfânta Sfintelor cerească. Aceia, care slujeau în cort și se țineau de ceea ce simboliza serviciul divin iudaic, nu aveau nici un drept să savureze serviciul divin creștin și să se hrănească din Hristos, jertfa mare și sfântă.



*„... pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, „sunt arse afară din tabără“. De aceea și Isus, ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă.” (13.11,12)*

Autorul justifică acum ce tocmai a spus. Preoții nu aveau voie să mănânce din animalele care erau aduse ca jertfă pentru păcat în ziua ispășirii. Sângele lor era dus în Locul Preasfânt și trupurile erau arse în afara taberei (Levitic 16.27). Deci cine se ținea de sistemul iudaic nu avea nimic, nici din imagine și nici din contraimage. Ei nu aveau voie să mănânce din aceste jertfe și nu aveau nici un drept la Domnul Isus. Aceasta Îl face pe Duhul Sfânt să ne facă cunoscut adevăruri mari și de valoare cu privire la Domnul Isus.

Vedem mai întâi, că Domnul Isus a împlinit în chip desăvârșit ce era prefigurată în jertfa pentru păcat din marea zi a ispășirii. Atunci sângele era dus de marele preot în Locul Preasfânt, apoi tot trupul era ars în afara taberei (Levitic 16.14,15,27).

Domnul Isus nu a fost omorât în Ierusalim, și nici în curtea din față a Templului, unde iudeii de mai multe ori au ridicat pietre împotriva Lui (Ioan 8.59; 10.31). Era corespunzător gândurilor lui Dumnezeu ca El să fie răstignit și să sufere în afara porții, departe de Templu, în afara taberei iudaice, și că acolo El S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă pentru păcat.

Țelul era: „Ca să sfințească poporul prin propriul Lui sânge”. Sângele jertfelor pentru păcat a fost dus în marea zi a ispășirii „în sfântul locaș pentru a face ispășire” (Levitic 16.27).

Așa a venit Hristos cu propriul Lui sânge și „a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (Evrei 9.11,12).

Să observăm, că în această epistolă sfințirea și punerea deoparte pentru Dumnezeu s-au realizat prin sângele Domnului Isus. Acest sânge este cel care ne face potriviți pentru prezența lui Dumnezeu și ne introduce în Sfânta Sfintelor, prin sângele Aceluia care a suferit în afara porții (10.9). Drept urmare această moarte a despărțit pe credincioși total de sistemul iudaic.

*„Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui: ...” (13.13).*

Din aceasta rezultă îndemnul acestui verset: „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui”. Deci credincioșii evrei trebuiau să părăsească acest sistem iudaic, în care nu aveai voie să intri prin perdea în prezența lui Dumnezeu. Ei trebuiau să se așeze pe terenul creștin, și să vină „la El”. Dacă pe de o parte locul lor binecuvântat era în Sfânta Sfintelor, în cer, pe de altă parte partea lor pe pământ era ocară din partea acelora care persistau în tabără și atârnavă de o religie pământească.

Hristos a intrat în cer, primit de Dumnezeu, dar pe pământ a fost lepădat și disprețuit. Și aceasta este partea pe care credinciosul o are de luat pentru sine: „Deci să ieșim la El ... purtând ocară Lui”. Dar aceasta nu se spune numai credincioșilor evrei, cărora le-a fost adresată această epistolă, ci în principiu tuturor credincioșilor din toate timpurile. Ei trebuie să se desprindă de toate legăturile la vreo religie bazată pe orânduie pământești, ca să iese afară la Domnul Isus, pe adevăratul teren creștin.

Ca exemplu pentru această ieșire în afara taberei și a ceea ce se găsește apoi, putem privi pe orbul din naștere din evanghelia după Ioan capitoul 9. El s-a declarat de partea Domnului Isus și de aceea a fost dat afară din sinagogă. Dar acum l-a găsit Domnul, care de asemenea a

fost alungat și disprețuit de iudei. Acum Domnul Isus i S-a revelat ca Fiu al lui Dumnezeu. Orbul de odinioară a devenit un închinător al Fiului lui Dumnezeu.

*„pentru că nu avem aici o cetate statornică, ci o căutăm pe cea viitoare.” (13.14)*

Iudeii, care țineau cu tărie la sistemul lor pământesc, religios, voiau să-și facă aici pe pământ o cetate stătătoare. În curând ei au trebuit să afle în mod îngrozitor că nimic din ce aparține lumii nu poate dura. Ierusalim, Templul și națiunea au fost curând distruși. Însă credincioșii, care au ieșit din sistemul iudaic afară la Domnul Isus, aparțin acum la ceea ce rămâne veșnic. Ca străini își ridicau privirea spre cetatea stătătoare, care trebuie să vină, și așteptau instaurarea lucrurilor care nu se schimbă.

Acest punct îl putem aplica și la noi ca creștini. Noi ne aflăm într-o lume care piere. Să ne stabilim noi atunci în ea? Să ne legăm noi de ea, noi cei care mărturisim că am ieșit afară la Domnul Isus și suntem uniți cu un Hristos ceresc?

Nu! Și noi să căutăm această cetate care va veni, unde este Hristos, și să ne îndreptăm gândurile și sentimentele spre ea (Coloseni 3.1-3). Să observăm că scriitorul nu vorbește ca și cum el ar trebui să ne îndemne să căutăm cetatea care va veni, ci el o prezintă ca pe realitate prezentă, că noi o căutăm. Acesta este *adevăratul caracter creștin*. Să nu-l uităm!

*„Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (13.15)*

Evreii credincioși nu mai aveau deci nimic a face cu jertfele care sunt imagini spre jertfa Domnului Isus. Prin această jertfă adusă o dată pentru totdeauna ei au fost curățiți de păcat și au fost introduși ca închinători în Locul Preasfânt în prezența lui Dumnezeu. În această poziție ei trebuiau să aducă acum o jertfă lui Dumnezeu. Aceste jertfe nu erau jertfe de sânge ci laudă care venea dintr-o inimă care a cunoscut, savurează și prețuiește harul minunat. Această laudă este rodul buzelor care mărturisesc sau binecuvântează Numele Aceluia prin care ne-a fost dobândită orice binecuvântare. Ea se înalță spre Dumnezeu și Îi este plăcută prin Domnul Isus. Noi suntem, așa cum spune Petru, „o preoție sfântă, ca să aducem jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5).

Să mai observăm și că această jertfă de laudă nu trebuie să se înalțe spre Dumnezeu numai într-un anumit moment. Noi suntem mai degrabă îndemnați să aducem *neîncetat* lui Dumnezeu jertfa de laudă. Cu adevărat, nu ne putem noi bucura în orice moment de binecuvântările de care avem parte pe baza lucrării lui Hristos? Nu avem noi privilegiul permanent să trăim în prezența Dumnezeului nostru? Și nu este un contrast izbitor între jertfele Legii, care aminteau *permanent* de păcat, și jertfa laudei, care se ridică neîncetat din inimile noastre, deoarece păcatul a fost nimic pentru totdeauna? Cât de mult ar trebui inimile noastre să simtă libertatea, în care ne-a așezat jertfa lui Hristos, pentru ca astfel să simțim *neîncetat* nevoia de a lăuda pe Dumnezeul nostru și a-I mulțumi!

*„Dar nu uitați de binefacere și dărnicie, pentru că astfel de jertfe plac lui Dumnezeu” (13.16).*

Aici avem alte jertfe, care vin de asemenea dintr-o inimă care arată mulțumire față de Dumnezeu. Lauda se referă într-adevăr direct la El, dar și dragostea pentru frații noștri, care se arată prin facere de bine și dărnicie, este un lucru plăcut Lui. Ele corespund naturii Sale, ele arată compasiunea cu cei care sunt ai Lui, căroră El le arată binefacerile Sale. Cine se închină lui Dumnezeu și se bucură de Domnul Isus, acela este capabil să facă bine și altora. Dacă inima este plină de dragostea lui Dumnezeu, ea se revarsă și se arată și față de frați și alți oameni.

Dumnezeu are plăcere de astfel de jertfe. Binefacerea este înclinarea inimii de a face parte altora de bunurile proprii. Se poate face parte din bunurile proprii și printr-un principiu legalist, dar atunci Dumnezeu nu ar avea nici o plăcere de aceasta. Dacă mi-aș împărți toată averea, dar nu am dragoste, nu-mi folosește la nimic (1 Corinteni 13.3). Binefacerea se arată nu numai în împărțirea de daruri la cei nevoiași, ci și în afecțiune morală.

La citirea versetelor 1-15 din Deuteronom 26 se observă că și acolo aceste două gânduri se găsesc în aceeași ordine: mulțumire și laudă față de Domnul și binefacere față de leviți, de străini, de orfani și văduve, deci față de aceia care nu aveau nimic.

*„Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală; pentru ca să facă aceasta cu bucurie, și nu suspinând, pentru că aceasta ar fi nefolositor pentru voi.” (13.17)*

Conducătorii amintiți în versetul șapte nu mai erau, dar au lăsat credincioșilor exemplul credinței lor. Însă Domnul în credințioșia Lui nu lasă pe ai Săi fără conducători. Aceștia sunt bărbați care se simt responsabili înaintea lui Dumnezeu și veghează asupra sufletelor, ca unii care sunt datori să dea socoteală despre ele. Ei înaintează, ca să zicem așa, pe calea adevărului cu judecată, ca să conducă sufletele pe acest drum și să le protejeze de influența a tot felul de învățături străine. Ei veghează: ei sunt veghetorii, care atenționează cu privire la atacurile viclene ale vrăjmașului. Slujba lor continuă, neîntreruptă, și deseori este grea și obositoare, responsabilitatea lor este mare. Mare este și responsabilitatea aceloră căroră li se slujește. Ei trebuie să recunoască pe cei care lucrează între ei, să-i respecte și să-i iubească, așa cum Pavel a scris credincioșilor din Tesalonic (1 Tesaloniceni 5.12,13). Trebuie să fie ascultați, să le fie supuși și să nu se afirme că fiecare este conducătorul lui propriu. Slujba lor față de aceia care cu blândețe și smerenie primesc cuvântul lor, este pentru ei o bucurie și încurajare (1 Tesaloniceni 2.13-20). Dar dacă la această slujbă se răspunde cu împotrivire, atunci ea are loc cu lacrimi și suspine, și aceasta ar fi în defavoarea aceloră care provocă aceste suferințe.

*„Rugați-vă pentru noi, pentru că suntem convinși că avem o bună conștiință, dorind să ne purtăm bine în toate.” (13.18)*

Această solicitare la rugăciune din partea credincioșilor se găsește pretutindeni în epistolele lui Pavel, deseori sub aceeași exprimare (compară cu Romani 15.30; 2 Corinteni 1.11; Efeseni 6.19; Coloseni 4.3; 1 Tesaloniceni 5.25; 2 Tesaloniceni 3.1). Autorul epistolei nu se detașează de conlucrătorii săi. El spune: „Rugați-vă pentru noi”. Când el rostește această rugămintă, atunci el are o conștiință bună în slujba sa; el simte responsabilitatea, și ca să-i poată corespunde, are nevoie de ajutorul sfinților prin rugăciunile lor. Ei îi roagă cu încredere, căci

singura lui dorință este să se poarte bine în toate privințele. Aici avem exemplul unui conducător adevărat și smerit.

*„Dar cu atât mai mult vă rog să faceți aceasta, ca să vă fiu înapoiat cât mai curând.” (13.19)*

El roagă pe sfinți să se roage cu atât mai mult pentru el, pentru ca el să le fie dat cât mai repede înapoi. Această încredere în rugăciunile credincioșilor este impresionantă; prin aceasta se exprimă și încrederea că Dumnezeu, căruia Îi sunt adresate rugăciunile, le aude și le *împlinește*. Această încredere ne creează nouă multe nevoie; ea dă rugăciunii adevărata ei valoare și eficiența ei. Să mai observăm și că rugămințile apostolului, așa de mult repetate, ca să se facă rugăciuni pentru el și pentru împreună-lucrătorii lui în lucrare, conțin o atenționare tăcută adresată creștinilor zilelor noastre de a se ruga pentru slujitorii Domnului, aflați în tot felul de împrejurări. Să mai observăm în sfârșit, că este necesar ca un slujitor al Domnului să aibă o conștiință bună și dorința de a se purta bine în toate, înainte ca el să roage pe credincioși să se roage pentru el.

*„Iar Dumnezeul păcii, care L-a adus înapoi dintre morți prin sângele legământului etern pe Domnul nostru Isus, Păstorul cel mare al oilor, să vă desăvârșească în orice lucrare bună, ca să faceți voia Lui, lucrând în voi ceea ce este plăcut înaintea Lui, prin Isus Hristos, căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.” (13.20,21)*

Ajungem la sfârșitul epistolei. El începe cu o rugăciune pentru aceia cărora scriitorul le adresează epistola. Autorul i-a rugat mai înainte să se roage pentru el; dar și el se roagă pentru ei. Ce impresionantă este această reciprocitate! Dorința apostolului cuprinde o bogăție de gânduri nespuse de prețioase. Haideți, înainte de a intra în detalii, să observăm că în această epistolă noi găsim nu numai un număr mare de citate din Vechiul Testament, ci și multe *aluzii* la diferite locuri din Vechiul Testament. Astfel versetele, cu care ne ocupăm acum, ne fac să ne gândim la Ezechiel 37, unde este descrisă reanimarea osemintelor uscate (un simbol al renașterii lui Israel la o viață nouă), ca rezultat al morții și învierii lui Hristos. Acolo în versetele 24 și 26 se găsesc cuvintele: „Și David, robul Meu, va fi împărat peste ei. Și toți vor avea un singur *păstor* ... Și voi încheia un legământ de pace cu ei, va fi un legământ etern cu ei.”

Autorul epistolei se adresează „Dumnezeului păcii”. Acesta este Numele cu care Pavel denumeste deseori pe Dumnezeu ca izvor al păcii (compară cu Romani 15.33; 16.20; Filipeni 4.9; 1 tesaloniceni 5.23). El este Acela care dă pacea în inima alor Săi și pe care El o va instaura cândva în tot universul. Acest titlu, „Dumnezeul păcii”, era deosebit de prețios pentru simțămintele scriitorului, când se gândea la ceea ce amenința să zguduie credința evreilor, și la punerea deoparte a orânduieilor, pe care ei le considerau că trebuie păstrate. În mijlocul greutăților, de orice natură ar fi fost ele, acela care se sprijină pe Dumnezeul păcii va fi plin de pace (compară cu Filipeni 4.6,7,9).

Acest Dumnezeu al păcii este Cel care a înviat pe Domnul nostru Isus dintre morți. Totul se întemeiază pe fundamentul de nezgduit al morții și învierii lui Hristos. Prin moartea Sa este garantată pacea, și învierea este dovada pentru aceasta.<sup>13</sup>

Isus, Domnul nostru, este numit aici „Păstorul cel marele al oilor”. El stă deasupra tuturor conducătorilor și păstorilor, pe care El i-a pus peste turmă și ei sunt dependenți de El. În acest context El este numit în 1 Petru 5.4 „Mai-marele Păstor”, care va da slujitorilor Lui credincioși cununa gloriei. Și sunt oile Păstorului mare – El le-a răscumpărat prin sângele Său; El și-a dat viața pentru ele (Ioan 10.11,15). Și în puterea acestui sânge Hristos a fost înviat.

Este sângele legământului veșnic, aceasta înseamnă al unui legământ care nu va înceta, așa cum a încetat legământul de la Sinai. Acel legământ a făgăduit binecuvântare, însă numai cu condiția ascultării din partea poporului. Omul a fost așezat acolo sub obligația de a asculta de Lege. El a încălcat-o și prin aceasta legământul a fost întrerupt. Dar pe baza morții lui Hristos, care ispășește păcatul, și a învierii, care confirmă iertarea păcatelor, a fost instaurat un legământ permanent, veșnic, care nu poate fi anulat sau schimbat.

Este de observat că în epistola către Evrei totul este „veșnic”, permanent și de durată neîntreruptă, în contrast cu sistemul iudaic, care era numai pentru un timp. Astfel găsim aici „o mântuire veșnică”, o „moștenire veșnică”, „Duhul veșnic”, și „legământul veșnic”. Pe acest sânge al legământului veșnic se bazează, pentru cei care cred, o nădejde pe care nimic nu o poate zgudui. Ce prețios! În mijlocul tuturor lucrurilor trecătoare, credinciosul posedă pe Hristos, care totdeauna este Același, o pace permanentă, care vine de la Dumnezeu păcii, și o mântuire veșnică!

Deci aceasta este dorința apostolului pentru acești credincioși, pe care el a căutat să-i consolideze în lucrurile cerești și care rămân, prin aceea că el i-a scos din lucrurile pământești și trecătoare. Dumnezeu păcii „să vă desăvârșească în orice lucrare bună, ca să faceți voia Lui”. Aceste lucrări bune nu mai trebuie făcute pe baza Legii și a responsabilității omului natural. Dumnezeu Însuși formează pe credincios și îl desăvârșește, prin aceea că El îi dă viață, putere și energie, ca să facă voia Sa în orice lucrare bună, deci în orice lucrare după voia lui Dumnezeu care se arată pe drumul vieții. Și în acest vas alcătuit în felul acesta de El este iarăși Dumnezeu care acționează, lucrează, pentru ca tot ce se face să fie plăcut pentru El. Cu adevărat, numai ceea ce El Însuși dă la iveală poate să-I fie plăcut; căci ceea ce noi prin noi înșine dăm la iveală este pătat și nu poate rezista în lumina Sa; „Suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2.10).

Prin Isus Hristos a fost făcută nu numai lucrarea desăvârșită, care ne salvează; ci și numai prin El poate fi realizată această viață nouă în fiecare faptă bună, o viață după voia lui Dumnezeu, care se cuvine tuturor răscumpăraților și care Îl glorifică. De aceea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul, strălucirea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea ființei Sale, care a devenit Om adevărat, jertfa desăvârșită, Preot, desăvârșit în veșnicie, și Urzitorul mântuirii – Lui să-I fie gloria din veșnicie în veșnicie! S-ar putea aduce dumnezeirii Lui veșnice o adorare mai deplină? Cui, altcuiva, decât numai Aceluia care este Dumnezeu,

---

<sup>13</sup> Aceasta este prima și singura menționare a învierii în această epistolă, cu toate că prin menționarea intrării lui Hristos în Locul Preasfânt este presupusă pretutindeni. Aici ea este atribuită Dumnezeului păcii; El este „Readucătorul” Păstorului cel mare al oilor dintre morți.

preamărit în veșnicie, I s-ar putea aduce glorie din veșnicie în veșnicie? Dacă Acela, despre care sunt spuse acestea, ar fi numai un om, atunci aceasta ar fi blasfemie!

*„Dar vă rog, fraților, îngăduiți cuvântul îndemnării, pentru că v-am scris doar în câteva cuvinte” (13.22).*

Scriitorul îndeamnă pe frații săi să suporte cuvântul de îndemn adresat lor. Aceste cuvinte mărturisesc despre dragoste și smerenie, pe care le întâlnim pretutindeni în epistolele lui Pavel. El posedă autoritate apostolică și putea porunci; dar el a preferat să îndemne, da, chiar să roage și să implore (compară cu Romani 15.14-16; Filipeni 4.2). El a insistat cu hotărâre ca evreii să părăsească acest iudaism, aceste ceremonii, acest serviciu divin al umbrelor și imaginilor, la care ei țineau așa de mult, și el simțea că prin aceasta el a atins partea lor sensibilă. Felul în care el îi roagă să suporte cuvintele sale, era desigur potrivit pentru a atinge inimile lor și să-i câștige.

El le-a scris „în câteva cuvinte”, și cu toate acestea este una din epistolele cele mai lungi ale Noului Testament. Dar putea el să lase ceva la o parte din gloriile Persoanei și lucrării lui Hristos și a gloriei nemărginite a lucrurilor cerești? Veșnicia nu este prea lungă pentru a descrie nemărginirea dragostei și gândurilor lui Dumnezeu, revelate în Hristos. Apostolul a fost străpuns de aceasta; ce el a scris, erau numai „câteva cuvinte” (compară cu Ioan 21.25).

*„Să știți că fratele nostru Timotei a fost eliberat, cu care, dacă vine curând, vă voi vedea” (13.23)*

Autorul vrea, ca destinatarii epistolei să știe că Timotei a fost eliberat. El nu se îndoia că ei se vor bucura din cauza aceasta; căci ei au dovedit-o, prin faptul că au suferit împreună cu cei închiși (10.34). El însuși nu mai era în închisoare și se bucura să-i vadă împreună cu Timotei.

*„Salutați-i pe toți conducătorii voștri și pe toți sfinții. Cei din Italia vă salută” (13.24)*

Găsim aici încă o dată pe „conducători”. Epistola nu a fost adresată acestora, pentru ca ei s-o facă cunoscut celorlalți. Salutul era valabil pentru toți sfinții, și ei trebuiau să salute pe conducătorii lor. Epistola era pentru toți.

Cei din Italia, în mijlocul cărora scriitorul epistolei se afla, au trimis de asemenea salutări la frații lor evrei. Aceeași credință îi unea cu același Mântuitor, și dragostea lor creștină era o îmbărbătare pentru acei credincioși în seara premergătoare distrugerii Templului și cetății, pe care ei le iubeau mult.

*„Harul fie cu voi toți! Amin.” (13.25)*

Apostolul încheie cu cuvintele: „Harul fie cu voi toți! Amin.” Ultimul său salut constă deci din dorința ca harul, despre care el le-a vorbit, harul lui Dumnezeu, de care ei nu trebuiau să ducă lipsă, să-i păzească, să-i conducă, să-i sprijine în încercările, prin care ei vor avea să treacă. Fie ca acest har să fie și cu noi toți acum!

La începutul studiului acestei epistole am făcut remarca, că scriitorul inspirat a procedat așa fel față de evreii credincioși, că el le-a luat bucată cu bucată iudaismul lor, ca să pună pe Hristos în locul lui. El a făcut aceasta până la capitolul al treisprezecelea, unde el ca și cum ar fi spus ultima dată: „Acum a sosit momentul să părăsim toate aceste umbre și modele, căci nu poți fi creștin și iudeu în același timp. Trebuie să ieși afară la Isus, în afara taberei, să porți ocară Lui. Căci este imposibil să afirmi, că slujești cortului, și în același timp să spui că ai parte de altarul creștin, care se bazează pe moartea lui Hristos și rezultatele ei.”